

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XV legislatura · quart període · sèrie P · núm. 59

Ple del Parlament

Sessió 30; 31, primera reunió, i 32, primera reunió, dimarts 7 d'octubre de 2025

Presidència del M. H. Sr. Josep Rull i Andreu

TAULA DE CONTINGUT

Dossier

Sessió 30	
Procediment per a designar un senador o senadora que ha de representar la Generalitat al Senat	
280-00003/15	3
Sessió 31.1	
Compliment de la Moció 111/XII, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants	4
Manifestació de condol i de condemna de la violència masclista	5
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació de la justícia a Catalunya	
302-00142/15	5
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'estat precari i la restauració de l'escola catalana	
302-00143/15	16
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació de la justícia a Catalunya (continuació)	
302-00142/15	26
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'estat precari i la restauració de l'escola catalana (continuació)	
302-00143/15	27
Interpel·lació al Govern sobre les polítiques educatives	
300-00187/15	27
Sessió 32.1	
Debat sobre l'orientació política general del Govern	
255-00008/15	37

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7984 (sèrie P)

DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 30

La sessió s'obre a dos quarts de dotze del migdia. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel secretari general i el lletrat Joan Ridao i Martín.

El banc del Govern és buit.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Procediment per a designar un senador o senadora que ha de representar la Generalitat al Senat (tram. 280-00003/15). Grups parlamentaris. Designació.

El president

Bon dia. Comença la sessió amb aquest Ple específic, aquesta sessió plenària específica, amb un únic punt de l'ordre del dia, que és el procediment per designar un senador o senadora que ha de representar la Generalitat al Senat. Recordin que el Parlament de Catalunya és Generalitat de Catalunya.

Abans de començar l'ordre del dia, els faig avinent que cinc diputats i cinc diputades han delegat el seu vot per a aquesta sessió plenària. Els diputats Carles Puigdemont i Casamajó i Lluís Puig Gordi, del Grup Parlamentari de Junts, han delegat el seu vot en el diputat Albert Batet i Canadell. Els diputats Salvador Illa Roca, Ramon Espadaler i Parcerisas, Òscar Ordeig i Molist i les diputades Àlícia Romero Llano, Eva Menor Cantador, Esther Niubó Cidoncha i Sílvia Paneque i Sureda, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, han delegat el seu vot en la diputada Elena Díaz Torrevejano. Finalment, la diputada Rosa Maria Soberana Bonet, del Grup Mixt, ha delegat el seu vot en la diputada Sílvia Orriols Serra.

Procediment per a designar un senador o senadora que ha de representar la Generalitat al Senat

280-00003/15

L'únic punt de l'ordre del dia d'aquesta sessió específica, com els deia, és el procediment per designar un senador o senadora que ha de representar la Generalitat al Senat, atesa la vacant produïda amb motiu de la renúncia de la senyora Lorena Roldán Suárez. En aquest sentit, per cobrir aquesta vacant, el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya ha proposat la designació del senyor Juan Milián Querol, que ha presentat la documentació requerida segons estableix la Llei 6/2010. Així mateix, els faig avinent que la Comissió de l'Estatut dels Diputats ha dictaminat que no concorre cap causa d'inelegibilitat. Així doncs, de conformitat amb allò que estableix la Llei 6/2010, tot seguit sotmetrem a votació la proposta de designació presentada.

Atès que el nombre de candidats és igual al nombre de vacants a proveir, tal com estableix l'article 101.3 del Reglament, els proposo que aquesta designació es faci per assentiment si no hi ha cap objecció.

Hi ha cap objecció? (*Pausa.*) No n'hi ha cap.

Doncs queda ratificada la proposta i designat senador per representar la Generalitat al Senat, d'acord amb l'article 61.a de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, el senyor Juan Milián Querol. (*Aplaudiments.*) El felicitem, li desitgem tots els encerts i que representi la Generalitat de Catalunya amb tota la dignitat que pugui en el Senat de l'Estat espanyol.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a dos quarts de dotze del migdia i tres minuts.

Sessió 31.1

La sessió s'obre dos quarts de dotze del migdia i tres minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel secretari general i el lletrat Joan Ridaó i Martín.

Al banc del Govern seu la consellera d'Educació i Formació Professional.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Interpel·lació al Govern sobre les polítiques educatives (tram. 300-00187/15). Grup Parlamentari de Junts. Substanciació.

2. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació de la justícia a Catalunya (tram. 302-00142/15). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

3. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'estat precari i la restauració de l'escola catalana (tram. 302-00143/15). Grup Parlamentari de VOX en Cataluña. Debat i votació.

4. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els equipaments educatius (tram. 302-00146/15). Grup Parlamentari Comuns. Debat i votació.

5. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els principis de la Unió Europea (tram. 302-00144/15). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

6. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el finançament i el respecte de les competències exclusives sobre la dependència (tram. 302-00145/15). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

7. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la presència del català en l'àmbit digital (tram. 302-00147/15). Grup Parlamentari de Junts. Debat i votació.

8. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació de la indústria a Catalunya (tram. 302-00148/15). Grup Parlamentari de Junts. Debat i votació.

9. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el Pacte nacional per a la indústria (tram. 302-00149/15). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

El president

Comença la sessió.

Abans de començar l'ordre del dia, els faig avinent que cinc diputats i cinc diputades han delegat el seu vot per a aquesta sessió plenària. Els diputats Carles Puigdemont Casamajó i Lluís Puig Gordi, del Grup Parlamentari de Junts, han delegat el seu vot en el diputat Albert Batet i Canadell. Els diputats Salvador Illa Roca, Ramon Espadaler Parcerisas, Òscar Ordeig i Molist i les diputades Alícia Romero Llano, Eva Menor Cantador, Esther Niubó Cidoncha i Sílvia Paneque Sureda, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, han delegat el seu vot en la diputada Elena Díaz Torrevejano. Finalment, la diputada Rosa Maria Soberana i Bonet, del Grup Mixt, ha delegat el seu vot en la diputada Sílvia Orriols Serra.

Compliment de la Moció 111/XII, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants

A continuació, i en compliment del que estableix la Moció 111/XII del Parlament de Catalunya, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants, els informo que, segons les dades de l'Organització Internacional de les Migracions, des de l'inici d'aquest any 2025 hi ha un total de 1.299 víctimes mortals i desaparegudes a la Mediterrània.

Manifestació de condol i de condemna de la violència masclista

Malauradament, he de comunicar-los un nou feminicidi des del darrer Ple. D'acord amb les dades oficials del Departament d'Igualtat i Feminisme, una dona va morir assassinada el passat 2 d'octubre a Sant Joan Despí. Amb ella ja són sis les víctimes mortals per violència masclista a Catalunya.

En nom de la cambra, lamento i condemno aquest crim i reitero el compromís del Parlament en l'erradicació de qualsevol forma de violència masclista.

D'acord amb el protocol de dol del Parlament de Catalunya contra les violències masclistes, la Mesa convoca un minut de silenci demà al migdia en suspendre la sessió del Ple davant de la façana del Palau del Parlament.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació de la justícia a Catalunya

302-00142/15

El segon punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació de la justícia a Catalunya. És presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, i per exposar-la té la paraula el diputat senyor Pere Lluís Huguet i Tous.

Pere Lluís Huguet Tous

Moltes gràcies, president. Diputats –no hi ha cap conseller–, a la tercera va la vençuda. Jo crec que aquesta vegada..., és la tercera vegada que la portem al Ple, però per raons..., s'ha hagut de suspendre. I volia, en primer lloc, saludar la degana del Col·legi d'Advocats de Barcelona, el degà del Col·legi de Procuradors, l'assessora jurídica del Col·legi d'Administradors de Finques, la responsable del Torn d'Ofici del Col·legi d'Advocats de Barcelona i membre de la Junta de Govern del Col·legi de Procuradors, que ens acompanyen avui perquè, els hi diré, és una moció que ha presentat el Partit Popular de Catalunya, però no és una moció del Partit Popular de Catalunya: és una moció de la ciutadania, dels professionals, dels que treballen a l'Administració de justícia, perquè és un clam, els punts de la moció... Jo crec que és producte d'un consens. Tothom està d'acord en que són uns punts que necessitem per avançar en una Administració de justícia a Catalunya.

Parlem moltes vegades, en aquest hemicicle, sobre les necessitats de la justícia en l'àmbit penal, no?, la necessitat d'acabar amb la multireincidència, la necessitat de dotar de mitjans els jutjats penals, però també necessitem dotar de mitjans els procediments civils, que és on es decideix moltes vegades la vida dels ciutadans; la seva vida personal es decideix en aquests procediments civils.

I, mirin, els hi posaré un exemple d'èxit, un model d'èxit, que és el que jo crec que necessitem per a Catalunya. Hi ha un estat dels Estats Units, l'estat de Delaware, que, doncs, el seixanta per cent de les principals empreses dels Estats Units tenen el seu domicili allà i pràcticament la majoria de les que cotitzen en borsa. Per què tenen el domicili allà? Bé, perquè tenen avantatges fiscals –no és un paradís, sinó que tenen avantatges fiscals, i a mi m'agradaria que les empreses també tinguessin avantatges fiscals aquí–, però, a més, tenen la millor justícia de tots els Estats Units. Una justícia eficaç, en què, quan una empresa té un problema i acudeix, va als jutjats, li solucionen en poc temps aquest problema. Per què? Perquè una empresa no es pot permetre la paràlisi en un procediment judicial que pot durar anys. Bé, doncs aquest és un model d'èxit, és el que volem per a Catalunya.

I, per això, mirin, el primer punt de la nostra moció. Hem d'analitzar què necessitem a Catalunya, hem d'analitzar quina planta necessitem; ara, que ja no necessitem crear un jutjat per ampliar la planta, sinó que necessitem crear més jutges, i hem de saber quines són exactament les necessitats d'aquesta planta. I per això demanem fer un informe entre els professionals, entre l'Administració, entre els jutges, per sa-

ber exactament quines són les necessitats de Catalunya. I aquí és el primer punt de la nostra moció.

Mirin, tenim... Fa pocs dies es va publicar l'informe del TSJ, la memòria del TSJ, en la qual demanen un número determinat. Diuen que fan falta 350 funcionaris; el Govern diu cent cinquanta. En jutges, el TSJ diu 202; el Govern diu que seixanta en tres anys. Bé, hem de posar-nos d'acord i buscar amb eficàcia que tinguem una administració de justícia eficaç a Catalunya.

I, és clar, i després seguim amb aquestes necessitats que tenim per la justícia i que s'han vist ara, doncs, revocades per una mala elaboració de les normes jurídiques. Mirin, quan es legisla des del sectarisme, eh?, passa lo que ha passat amb la llei d'eficiència processal, la Llei 1/2025. Quan es legisla sense escoltar els experts, quan es legisla sense escoltar els professionals, quan es legisla sense escoltar l'oposició –que, perquè siguem oposició..., també podem tindre aportacions importants–, quan es legisla d'aquesta manera, què ha provocat? Doncs que tinguem una llei que va entrar a l'abril i que estem parlant ja de que necessitem modificar-la.

Hi han tres aspectes en què jo crec que hi ha consens en tot l'àmbit jurídic, en tot: hi ha consens amb que els monitoris..., no té cap sentit de que un monitori necessiti un MASC, un mitjà adequat per a la resolució de conflictes. A les comunitats de propietaris no té cap sentit, cap, que un deute d'una comunitat de propietaris s'hagi de negociar. No es pot negociar. Un deute d'una comunitat de propietaris ve determinat per l'acord de la junta general de propietaris, i, per tant, no hi ha capacitat de negociació, i no té cap sentit, quan, a més, vam crear específicament una modificació de la llei perquè hi hagués un judici monitori específic per a les comunitats de propietaris que ara no es pot fer servir. I igual la resolució de contractes per desnonament, per falta de pagament: no té cap sentit de que haguem d'anar a negociar amb qui no m'està pagant la renda i que, a més, això provocarà molts mesos més d'endarreriment, de que jo pugui recuperar la «vivenda». Volem «vivenda»? Volem que els propietaris posin les «vivendes» (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) al servei de la població? Doncs, escolti'm, necessitem facilitar-ho, i d'aquesta manera... No és establir un MASC el mitjà adequat perquè es puguin posar...

Acabo de seguida, president. Em queden moltes parts de la moció, però, si de cas, a l'últim moment, acabaré de dir-les. Però sí que és importantíssim destacar la necessitat de recuperar el trenta per cent de les indemnitzacions pel torn d'ofici, que s'ha perdut a l'haver estat congelades durant tants anys. I l'esmena que va presentar Junts, amb la qual, a més, s'hi incorpori l'aplicació de l'IRPF.

Ho repeteixo, no és una moció...

El president

Ha d'acabar, senyor diputat.

Pere Lluís Huguet Tous

...–acabo–, del Partit Popular: és una moció del clam dels ciutadans i dels professionals de la justícia.

Moltíssimes gràcies.

El president

Hi ha tres grups parlamentaris que hi han presentat esmenes. Per poder-les defensar davant del Ple té la paraula en primera instància, i en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, el diputat senyor Xavier Pellicer Pareja.

Xavier Pellicer Pareja

Bé; bon dia. Gràcies, president. Diputats, diputades, mirin, primer de tot, volíem començar destacant algun dels elements d'aquesta moció: un tres per cent del total del pressupost no és una xifra en aquest cas, i menys venint d'un partit que, si fos per

ell, el pressupost seria molt menys –molt menys–, perquè volen retallar, retallar i retallar ingressos de les arques públiques retallant impostos.

I li posaré un exemple molt senzill: aproximadament el pressupost ara mateix a Justícia està als 1.200 milions d'euros, més o menys el dos i escaig per cent. Passar als 1.500, que seria el tres per cent, si es mantingués el pressupost, suposaria un ingrés de 300 i escaig milions més. D'on els volen treure si només amb successions volen retallar uns ingressos de 1.400 milions d'euros. D'on els volen treure? Què suposa el tres per cent d'un pressupost inferior? Segurament la mateixa xifra o molt menys.

Per altra banda, facilitar els desnonaments, per nosaltres no és una manera de garantir els drets de la ciutadania i de la justícia. Per tant, tampoc estem d'acord en aquesta qüestió i tampoc per la via de l'agilització judicial.

I una tercera qüestió, que per nosaltres és central, que aquí la compartim i que ens sembla una qüestió d'absoluta dignitat i de dret dels advocats i advocades del torn d'ofici, que necessitem d'una vegada per totes que la situació millori. Pensem que el dret a la justícia gratuïta és un dret essencial al nostre país, que respon a una realitat de classe i que els professionals que l'exerceixen mereixen, d'una vegada per totes, que siguin reconegudes i millorades les seves condicions. Actualment, vora uns 6.500 advocats i advocades del total de quaranta mil que hi ha a la plantilla a Catalunya estan inscrits al torn d'ofici i d'assistència al detingut. I ho fan molts d'ells i moltes d'elles per vocació, perquè creuen en la vocació de servei de la justícia gratuïta. I ho fan malgrat una insuficient dotació pressupostària.

I a nosaltres ens sembla que, a part d'actualitzar-los la remuneració, el que toca és qüestionar a fons el model de justícia gratuïta, que és un servei públic, com hem dit, essencial i que serveix per garantir el dret fonamental a la defensa de totes les persones. Ens sembla que és important passar d'aquest model de torn d'ofici basat en l'obligació de la prestació dels professionals col·legiats, però que a la pràctica funciona com un sistema d'inscripció voluntària a canvi d'una indemnització, a un altre model, perquè això està absolutament desfasat. Cal un model de justícia gratuïta que s'entengui que és un servei públic de primer ordre, com ho és la sanitat o ho és l'educació, i que la retribució dels professionals que s'hi dediquen no els aboqui a la precarietat i que alhora els impedeix que es tracti d'un servei de qualitat per la impossibilitat de dedicació suficient.

Nosaltres pensem que a curt termini això passa per un increment de la dotació pressupostària que permeti incrementar l'import dels mòduls, incorporant aquestes actuacions que a dia d'avui no estan contemplades i pagar, per exemple, les disponibilitats en guàrdies, cobrir desplaçaments a llarg termini, etcètera. Ens preocupa també que, si tot això no es fa de forma urgent, segueixi aquesta dinàmica d'advocats i advocades i de professionals que es donen de baixa dia sí i dia també del torn d'ofici i d'alguns torns especialment delicats i particulars, com el torn d'assistència a víctimes de violència masclista, perquè no poden assumir la dedicació que exigeix amb les retribucions que es fixen actualment.

Em sembla que aquesta és una qüestió central, que aquesta és una qüestió de vital importància en el model de justícia, i en aquest punt hi donarem suport, tot i que ens sembli que és de mínims i que no arriba als mínims. A la resta, exceptuant el punt que ja hem comentat dels desnonaments, ens abstindrem.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. I, per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Ana Balseira i Marín.

Ana Balseira i Marín

Gràcies, president. Bon dia a tothom. Començar, naturalment, amb una salutació a la degana de l'Il·lustre Col·legi de l'Advocacia de Barcelona, del meu col·legi,

al degà del Col·legi de Procuradors, a l'exconsellera de Justícia, Lourdes Ciuró, i a altres companys que avui ens acompanyen. I primer de tot, naturalment, agrair la feina i la tasca diària que es fa també des del Consell de l'Advocacia Catalana per posar al centre l'Administració de justícia i sobretot aquest servei públic cap a tots els ciutadans i ciutadanes que han d'accedir a la justícia.

M'agradaria també agrair al diputat del Partit Popular el seu to. Hem pogut debatre sobre aquesta moció. De fet, ja sap que nosaltres –ja ho avanço– donarem suport a tota la moció, excepte a un dels punts, en què no hem arribat a cap acord. Tampoc ha acceptat la nostra esmena, que era sobre el requisit que el català sigui un requisit a l'Administració de justícia i no un mèrit, perquè tots els ciutadans i ciutadanes del nostre país puguin ser atesos en la seva llengua, ja que sabem que la llengua catalana en l'àmbit de l'Administració de justícia pateix una situació molt deplorable i és l'àmbit on menys s'utilitza, la nostra llengua. No hem arribat a aquest acord, però esperem continuar treballant en aquesta línia.

Un altre esment..., volíem fer referència al torn d'ofici. Nosaltres reivindicuem que cal continuar augmentant i apostant pel torn d'ofici per tots els treballadors i treballadores, pels advocats i advocades que s'hi dediquen, i també per l'assistència jurídica gratuïta. I, per això, cal exigir el traspàs de taxes que han de revertir en un millor servei i l'Estat espanyol no fa aquest traspàs perquè puguem destinar més recursos a dignificar les condicions dels nostres companys i les nostres companyes.

Un altre aspecte que tampoc surt de la moció i que nosaltres volem reivindicar i, de fet, ho hem fet també de la mà del Consell de l'Advocacia Catalana, són les ordres de protecció. Sabem que Catalunya és el territori on menys ordres de protecció s'atorguen a les víctimes i això s'ha de revertir. Per això nosaltres, a la nostra moció de justícia que vam presentar al desembre de l'any passat, ja apostàvem per fer una revisió i analitzar per què a Catalunya es deneguen més ordres de protecció de les que s'atorguen. De fet, sabíem que hi havia un jutjat, el Jutjat de Vido número 2 de Barcelona, que només atorgava el disset per cent de les ordres de protecció.

I ara si em permeten, avui ens hem assabentat per la premsa que el *juez* Peinado exigeix una disculpa pública al nostre company Gabriel Rufián i que també li exigeix setanta mil euros. Des d'aquí mostrar tot el nostre suport al nostre company. Rufi, estem amb tu. I si els jutges volen fer (*rialles*) –ja poden riure vostès– però si els jutges volen fer política, que deixin la toga i que es presentin a unes eleccions. El que no podem permetre són les ingerències judicials que trobem dia rere dia contra tots aquells que defensen els valors i que no combreguen amb el poder judicial. Des d'aquí ens trobaran en la defensa de l'estat de dret, de la separació de poders i que el legislatiu té plena potestat per fer lleis i per la llibertat d'expressió que han de tenir tots els diputats i totes les diputades. (*Alguns aplaudiments.*)

I per últim, un esment als companys i les companyes de la flotilla, que s'hi han deixat la pell per poder arribar a Gaza, per denunciar aquest genocidi i especialment a la companya diputada Pilar Castillejo, de la CUP, que ahir va tornar i vam poder estar amb ella a l'aeroport. Gràcies per tanta dignitat. Gràcies per posar el teu cos. (*Aplaudiments.*) Estem orgulloses de totes aquestes activistes que s'hi han deixat la pell.

Gràcies.

El president

Per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari de Junts, té la paraula la diputada senyora Ariadna Urroz Segura.

Ariadna Urroz Segura

Gràcies, president. Bon dia, diputats i diputades i públic que ens acompanya. Aquesta és la primera vegada que m'adreço en aquest hemicicle com a representant del poble de Catalunya. I ho faig amb un profund respecte per totes aquelles persones que m'han precedit en la lluita per la democràcia i perquè aquesta cambra parla-

mentària tingui plena sobirania en el nostre país, per la qual treballaré sense descans per a tots nosaltres, però sobretot per a aquells que vindran. *(Aplaudiments.)*

Dit això, la moció que ens presenta avui el Partit Popular sobre la justícia a Catalunya reitera molts punts d'altres mocions i propostes de resolució que hem presentat des de Junts. Som molt conscients de quins són aquests problemes que efectivament pateix el sistema judicial a Catalunya, com són el col·lapse i les demores en els assenyalaments, la precarietat del torn d'ofici o la residualitat de l'ús del català. Però a la vegada, també som molt conscients, com ha quedat demostrat al llarg dels anys, que el principal problema que pateix la justícia a Catalunya és que depèn de l'Estat espanyol i no de Catalunya. Per això, la nostra proposta defensa i defensarà sempre aquesta sobirania institucional i una justícia adaptada al nostre país.

Però, com deia, davant de les mancances que efectivament pateix el sistema judicial català, des de Junts hem aportat diverses propostes concretes, com les que aquesta moció demana avui aquí, i de les que vull posar algun exemple. La primera, davant de les necessitats de la planta judicial, nosaltres ja vam aprovar una moció aquí al Parlament demanant més jutjats per a la ciutat de Girona o, amb les esmenes presentades per Junts per Catalunya en el Congrés dels Diputats, demanant aquest reconeixement i manteniment de la figura dels jutges de pau, perquè siguin un òrgan dins del partit judicial dins del... –perdoneu-me–, un òrgan dins del poder judicial i, evidentment, per la recuperació de la competència en matèria de matrimonis, que no haurien hagut de perdre mai.

I deixi'm fer un parèntesi aquí i deixi'm dir-ho, també ens hem sentit una mica sols en el Congrés dels Diputats defensant els jutjats de pau. Per tant, celebrem que ara des del Partit Popular també s'hi sumin.

Però com deia, també ho hem fet amb altres procediments com és amb els MASC, presentant en el Congrés dels Diputats mesures per excloure'n alguns dels supòsits, justament per tal de poder agilitzar els procediments. O fins i tot en l'àmbit del finançament, quan vostès, amb aquesta moció, demanen incrementar un tres per cent del pressupost de la Generalitat per a justícia i per nosaltres no és un tema de percentatge en concret. En el que estem d'acord és que seria molt més senzill poder incrementar tot el que el sistema de justícia necessita si Catalunya no patís un dèficit fiscal de 22.000 milions d'euros, que des de Junts també portem temps denunciant.

Per tant, el primer que ens cal és exigir aquest retorn íntegre de les taxes que es recapten a Catalunya, com hem fet a través de l'esmena que hem presentat i que també els agraïm, des d'aquí, que l'hagin acceptat per a aquesta moció. Per tant, i com deia, arriben tard a un debat que des de Junts ja hem liderat. No obstant això, celebrem les seves propostes i els agraïm que hagin acceptat part de les esmenes que hem presentat, que ara també entrarà una mica a valorar.

Les han acceptat totes, llevat d'una, la que feia referència al català. I davant de l'emergència lingüística que vivim a Catalunya en tots els àmbits i de manera molt destacada en l'àmbit de l'Administració de justícia –i ja no perquè ho digui jo, sinó que el propi conseller Espadaler així ho reconeixia el juliol passat des d'aquest faristol i així ho apunten també totes les dades–, quan les sentències en català no arriben al set per cent i no es garanteix més d'un vint per cent que les persones que demanen ser notificats en català puguin ser-ho, amb tot, no podem entendre per què no accepten ni tan sols una esmena que demana fer un informe anual per proposar millores per l'ús del català en l'àmbit de la justícia. Perquè per nosaltres el català és una llengua de dret, de justícia i de llibertat, i sense llengua pròpia no hi haurà pas justícia plena. I això també cal que ho tinguem tots molt clar.

I seguint amb les esmenes que hem presentat, i per anar acabant, el passat mes de juny, el Consell de Ministres va aprovar el Reial decret 422/2025, creant una nova demarcació per als jutjats de violència sobre la dona, que agrupava tres partits judicials, de Balaguer, de Cervera i de Lleida, centralitzant totes les denúncies a la ciutat de Lleida. Malgrat les bones intencions, això a nosaltres ens acaba preocupant,

perquè obligarà que les víctimes de Balaguer i Cervera s'hagin de desplaçar, provocant aquesta revictimització de les víctimes. I el primer que ha de fer la justícia en el nostre país és garantir justament el dret de totes les víctimes i la seva protecció. Per tant, els agraïm també des d'aquí que hagin acceptat la nostra esmena per justament garantir això, mantenir l'atenció individualitzada en aquests tres partits judicials.

I per últim, però no menys important, el torn d'ofici, coincidim que és absolutament necessari poder garantir i ampliar aquests mòduls de compensació econòmica al trenta per cent, però no només amb això és suficient. Per tant, també els agraïm des d'aquí que hagin acceptat la nostra esmena per augmentar també en aquests convenis entre el departament i el CICAC que hi hagi aquest increment de l'IPC.

Per tot això, i des d'aquí agrair de nou que hagin acceptat part de les nostres esmenes, ahora que volem reivindicar que la defensa del català ens interpel·la a tots i totes. I com deia abans, sense llengua pròpia no hi haurà justícia plena.

Moltes gràcies.

El president

Ara és el torn dels grups parlamentaris que no hagin presentat esmenes, per tal de fixar llur posició. I en primer terme, per fer-ho, i en nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Rafael Villafranca Mercé.

Rafael Villafranca Mercé

Gràcies, president. Consellers, diputats... Plantear una moción sobre la situación de la justicia en Cataluña daría lugar a un ensayo. Uno de los grandes problemas que tenemos en la justicia es su lentitud. Una justicia colapsada, incompatible con el principio de tutela judicial efectiva, ya que, como se dice frecuentemente, cuando la justicia es lenta, deja de ser justicia.

En VOX tenemos claro que es preciso centrarse en solucionar los problemas reales que afectan a nuestros juzgados y tribunales, abandonando cualquier tipo de estridencia ideológica, chiringuitos y tono de trinchera lingüística a la cual nos tienen acostumbrados los separatistas y socialistas. (*Aplaudiments.*)

Es necesario dotar de más plazas de jueces en los juzgados de instancia y de instrucción. El pasado mes de julio, el sindicato de funcionarios CSIF denunció el caos organizativo en la implantación de los juzgados de instancia en Cataluña. Como es de suponer, los partidos separatistas que aspiran a ocupar un lugar en el mundo que, según ellos, la historia les tiene reservado desde siempre, y que no pueden alcanzar por culpa de la pérfida España, siguiendo con su victimismo y su tono de agravio permanente echan la culpa al Ministerio de Justicia, si bien se olvidan de que han sido ellos parte activa, necesaria y corresponsables del mal funcionamiento de la justicia y el de crédito de esta, ante el reiterado incumplimiento de las sentencias firmes que no les son de su agrado, como por ejemplo el pírrico veinticinco por ciento de la cuota de escolarización en lengua española o el vergonzoso señalamiento de nuestros jueces, los cuales son acusados de prevaricación o *lawfare*. (*Aplaudiments.*)

Ante este desafío al cumplimiento de la ley y, por lo tanto, de la justicia, a uno le vienen a la memoria ciertas personas que confirman que la coyuntura está entre lo patético y lo trágico: una, el eterno prófugo de Waterloo, y otra también *expresident* de la Generalitat, que, en un estado de éxtasis insuperable y habiendo probado lo que se conoce como el «veneno inmundo del poder», abrió la caja de Pandora de lo que años más tarde daría lugar al futuro *procés*, apareciendo en los carteles de la campaña electoral del año 2012 con los brazos levantados como si fuera Moisés a punto de cruzar el mar Rojo.

Si ya es caótica esta situación, ahora tenemos la ley de eficiencia procesal; una ley que tanto abogados, como procuradores..., como clientes perciben como un obstáculo más que carece, ralentiza y enreda su proceso judicial; una ley que obliga al ciudadano a pasar por un procedimiento de negociación previo bajo amenaza de in-

admisión de su proceso judicial supone, cuando menos, al no admitirse la demanda, una distorsión del principio de tutela judicial efectiva.

Por eso consideramos acertada la propuesta que se hace en esta moción en cuanto a la ampliación de las excepciones a los requisitos de procedibilidad, excepciones a los juicios monitorios, excepciones a los juicios de reclamación de cuotas de las comunidades de propietarios, así como también a los de desahucio por falta de pago de las rentas de alquiler; también consideramos apropiado el establecimiento de módulos de compensación en favor de los abogados adscritos al siempre maltratado turno de oficio, a fin de corregir los desequilibrios económicos como consecuencia de la pérdida de su poder adquisitivo.

La justicia es uno de los pilares fundamentales de nuestro estado de derecho, y es allí donde el ciudadano ha depositado la confianza; por lo tanto, es allí donde debe buscarla. A esto se le llama «seguridad jurídica». La situación de la justicia, tanto en Cataluña como en el resto de España, es crítica ante una galopante demagogia legislativa y un creciente descrédito, colonización y parasitación de nuestras instituciones. La justicia, esa diosa ciega con balanza, puede caer desplomada ante la injerencia e intento de control político sobre esta, empezando por la ley de amnistía, el mayor acto de corrupción política de nuestra democracia, un mercadeo con causa ilícita al participar los propios beneficiarios en el proceso de elaboración de la ley –una autoamnistía–, un cambalache político de intercambio de poder por impunidad, y terminando con la ley de acceso a la función pública, un proyecto de ley que, en contra de los criterios de mantener la tranquilidad entorno al acceso de los jueces y a los fiscales, con un claro sesgo ideológico establecerá criterios contrarios a los de capacidad, mérito e igualdad, que son los que deben regir entorno al acceso a este sistema de oposiciones, tanto para las carreras de juez..., y de fiscal.

Por lo tanto, terminando..., ante esta cuestión, ante esta encrucijada que nos estamos planteando, cabe recordar lo evidente antes de que sea demasiado tarde. Primero, hay que despreciar cualquier acto de injerencia o control político sobre la justicia a fin de que (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) esta vuelva a recuperar el curso de lo humano, el ideal de la justicia que el jurisconsulto romano Ulpiano sintetizó en tres máximas: vivir honestamente, no perjudicar a nadie y dar a cada uno lo suyo. Y dos –y con esto acabo, *president*– la independencia judicial es una virtud, no es un problema, y sin independencia judicial el imperio de la ley se transforma en la ley del emperador. Abramos, pues, consciencia sobre la situación de la justicia en Cataluña, porque el precio de mirar para el otro lado es demasiado caro.

El president

Gràcies.

Per fixar la posició del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor Andrés García Berrio.

Andrés García Berrio

Gràcies, president. Consellera, diputats, diputades, degana de l'Il·lustre Col·legi de l'Advocacia de Barcelona, degà del col·legi de procuradors, altres persones representants del món jurídic presents i que potser estan veient també aquesta moció, benvinguts i benvingudes.

Volia agrair en primer lloc el to, el plantejament del diputat Pere Lluís Huguet davant d'aquesta moció que han presentat. Sí que volia plantejar des d'un inici que votarem pràcticament sencera a favor, excepte algun punt, el punt 2.a, per exemple, perquè no estem d'acord amb agilitzar els processos de desnonament.

Sí que volia fer una reflexió. Crec que tenim un repte molt gran per davant. Estem en un moment complicat en el que cal, davant les amenaces que tenim de valors contraris a la democràcia, de poder enfortir el nostre sistema de justícia, és el principal mecanisme que tenim per resoldre els conflictes que es donen a la nostra

societat. I anem tard, perquè ja des de fa molts anys no s'està invertint suficient i de manera bona en enfortir el nostre sistema de justícia, i en això, diputat, li he de dir que el Partit Popular és totalment responsable, també, d'aquesta situació d'infrafinançament i de que mai, en cap cas, les polítiques de justícia s'han abordat i s'han tractat com si fossin un servei públic de primer ordre, de primer nivell, perquè és on va la gent quan té problemes molt grans, perquè quan la gent té un divorci va a la justícia si no es posen d'acord, i en tot cas, sempre hi acaben anant. Si no se resol de manera ràpida, de manera àgil, el que acabem generant és molt més patiment per part de tothom.

Quan hi ha un delictes, si no es pot fer el procediment judicial a temps, el que estem és davant d'una situació en la que la persona no està rebent un judici a temps i, a més a més, no estem anant contra les causes del propi delictes. Així, en qualsevol situació dels diferents conflictes que aborda la justícia, llavors va sent hora, efectivament, de que ho posem al centre, que hi hagi un pacte molt més enllà dels partits polítics per posar al centre la justícia i perquè puguem abordar els grans reptes que tenim per davant.

Sí que volia fer una reflexió. Jo crec que estem en un camí en el que darrerament s'han pogut incorporar alguns jutges a Catalunya, però és necessari que hi hagi més jutges, més jutgesses, més lletrats de l'Administració de justícia i també més funcionaris i més funcionàries, i és lo que també planteja vostè en aquesta moció. El que no pot ser és la situació en la que ens trobem ara, que els jutjats de violència contra la dona estan assumint també, amb aquesta reforma, els delictes de violència sexual i no s'estan dotant dels mitjans adequats per poder garantir a les víctimes l'atenció que necessiten i per poder garantir aquesta agilitat dels processos penals. Llavors, en aquest sentit, és important dotar clarament i de manera adequada els nostres jutjats, i ha d'estar al centre i no ho ha estat mai fins ara.

També volia plantejar que sí; efectivament, tenim un problema de fons amb el finançament del dret a la justícia gratuïta i dels mòduls dels advocats i advocades del torn d'ofici, és així, ja s'ha manifestat aquest Parlament en diferents ocasions, saben que en els darrers..., i així va estar també, als acords als que vam arribar amb el Partit Socialista de Catalunya per tal d'augmentar de cara al 2025 els mòduls, però de cara al 2026 cal ser molt més ambiciosos i poder anar cap a..., o sigui, a pujar el suficient per trencar amb aquesta pèrdua del trenta per cent que s'ha produït en els darrers anys. Llavors tenim el nostre compromís absolut amb l'advocacia, amb l'advocacia que fa el torn d'ofici, en moltes ocasions per vocació, que no està rebent..., de la mateixa manera que no s'ha posat al centre la necessitat de que el sistema de justícia és un servei de primer ordre, no s'està considerant l'advocacia del torn d'ofici com un servei públic de primer ordre, també, de fet, hi han altres països com Argentina on és cent per cent públic, i a l'igual que està el Ministeri Fiscal, està la defensoria pública. Seria un model de cara al futur, però a dia d'avui, ara, el que hem de fer és reforçar el sistema que tenim amb bons professionals, tal (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) com ho estan treballant i ho estan fent.

I ja acabo; simplement volia acabar dient que hi ha una qüestió clau a nivell de justícia que estem treballant i portant també al Congrés dels Diputats, que és la recuperació de la jurisdicció universal per treure els límits que, de fet, el Partit Popular va posar l'any 2014, i això ens permetria poder jutjar, per exemple, el que ha passat aquesta setmana amb l'assalt absolutament il·legal de la flotilla i, per descomptat, el que està passant a Israel amb el genocidi.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Per fixar la posició del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

La riquesa multicultural que vostès pregonen en aquest faristol i que ningú no sap veure la pateixen els jutjats del país, saturats amb delictes que abans potser ja existien, però amb una proporció infinitament menor: violacions en grup, agressions físiques, matrimonis forçats, mutilacions genitals, baralles entre bandes, baralles als centres d'acollida ja formen part de l'ordre del dia de la judicatura, una riquesa d'expedients com no s'havia vist mai.

La irresponsabilitat política ha col·lapsat els cossos policials i els jutjats. La seguretat jurídica és una broma: delictes flagrants que no es jutgen fins al cap de quatre o cinc anys, casos de reincidència que mai s'arriben a condemnar, barra lliure per qui vulgui delinquir i enriure's dels catalans. A Barcelona, a Salt, a Manresa o a Reus, hi ha zones senceres a on la llei la marca un clan, un traficant, un imam. La civilització va perdent la batalla mentre avancen models teocràtics i tercermundistes. I vostès, què fan? Repartir subvencions a entitats que justifiquen la delinqüència atribuint-la a un suposat racisme estructural. Mentre els Mossos treballen sense recursos, amb protocols que impedeixen actuar i sota la lupa constant d'una estructura judicial més preocupada per perseguir l'opinió que no pas la violència, els delinqüents campen pels carrers i places com si re ensenyorint-se de la nostra terra.

El sistema judicial espanyol imposat a Catalunya només garanteix frustració, injustícia i col·lapse. Esperar una sentència esdevé una cursa de fons, molt de fons. Vivim en un país on els delinqüents tenen més drets, oportunitats i consideració que les víctimes, a on el contribuent és obligat a pagar via impostos l'advocat d'ofici i l'estada a la presó de qui ha entrat il·legalment al país per robar-nos, violar-nos o apunyalarnos; una autèntica vergonya. Catalunya no té competències reals, es limita a gestionar la misèria judicial que li permeten. L'Estat espanyol decideix qui fa de jutge, com s'organitzen els tribunals, quina és la legislació penal o processal, i, mentrestant, Catalunya pinta parets de jutjats i contracta conserges. Aquesta és la trista realitat.

El català és foragitat de l'àmbit judicial perquè ni els jutges, ni els fiscals ni els funcionaris ja no el parlen. Fa pocs dies anunciaven que els funcionaris de l'Administració de justícia a Catalunya percebran per primera vegada un complement de productivitat vinculat al compliment d'objectius concrets, entre els quals l'ús del català. De debò que hem de pagar perquè ens atenguin en la nostra llengua? No hauria de ser una obligació, un requisit imprescindible? D'això que fan se'n diu «prostituir la llengua».

L'any 2024 ha set l'annualitat amb menys percentatge de sentències judicials en català de tot el segle XXI: un sis per cent del total; unes xifres dramàtiques que denoten fins a quin punt som privats d'un dret fonamental i en context de vulnerabilitat. Jutjats com el de Ripoll, amb un setanta-cinc per cent de sentències redactades en català, marquen el camí a seguir.

Votarem a favor de la majoria de punts d'aquesta moció, malgrat que no creiem que la solució al col·lapse passi per obrir nous jutjats ni per abocar més recursos al sistema judicial; n'hi hauria ben bé prou tancant fronteres.

I abans d'anar-me'n, perquè no me'n puc estar, a la diputada d'Esquerra, eh?, que ha sortit aquí davant i ha dit: «Els jutges que vulguin fer de polítics que es presentin a unes eleccions.» A la inversa també, no?, aquells polítics com vostès que volen fer de jutges que passin un procés d'oposicions. O a la inversa no compta?

Perquè jo vull recordar que aquí l'exconsellera Tània Verge em va imposar una sanció de 10.001 euros per dir que l'islam és incompatible amb Occident. I que hi ha diversos grups parlamentaris d'aquesta sala que, sota el delictes d'odi o el pretès delictes d'odi, pretenen escarmentar i judicialitzar també i sancionar la resta de diputats. A Déu el que és de Déu i al Cèsar el que és del Cèsar. Això és un parlament, no és un tribunal.

El president

I finalment, per fixar la posició del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Lidia Ferré i Ferré.

Lidia Ferré Ferré

Gràcies, president. Consellera, diputats, diputades, degana, degans i resta de públic assistent, molt bon dia a tothom. Diputat Huguet, en primer lloc, deixi'm donar-li les gràcies per portar al Ple aquesta moció. Li avanço que votarem a favor la majoria dels punts i ens abstindrem en el 2.a i el 7.

Però, de totes maneres, jo crec que és positiu que puguem compartir i contraposar visions relatives a la justícia. En tot cas, doncs..., bé, enriqueix el debat parlamentari.

Hi ha una cosa en la que coincidim, que el model judicial vigent que hi havia fins ara feia aigües i era necessari actuar amb urgència. I això és el que estem fent. I ho direm tantes vegades com faci falta, la Llei 1/2025 neix directament d'aquesta emergència, d'una urgència de donar resposta als problemes de saturació de l'Administració de justícia i actualitzar-la a les necessitats del segle XXI. Som conscients que és una llei ambiciosa, exigent, en definitiva, un canvi de paradigma. I, clar, com totes les grans transformacions, doncs tot això crea incertesa, resistències i de vegades unes dificultats d'entrada, que entenc que al final és això l'esperit de la seua moció.

Però jo penso que en aquests moments més que mai és necessari posar damunt la taula els avantatges i no perdre de vista l'objectiu que persegueix aquesta llei, que és una justícia més eficient, més pròxima i més justa. Parlem de millor atenció a les víctimes, de reforçar els jutjats especialitzats, d'impulsar vies alternatives a la resolució de conflictes i d'una administració de justícia realment al servei de les persones.

Dit això, i malgrat que votarem majoritàriament favorablement als punts de la moció, li hem de dir que entenem que esta moció tampoc està reconeixent els esforços que està fent el Departament de Justícia, perquè ja s'està treballant en tots i cadascun dels punts que contempla la moció. Per exemple, el departament ja ha redactat una proposta per crear noves places judicials, fruit del consens en la Sala de Govern del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya. Esta proposta ja es va enviar al Ministeri de Presidència i de Justícia el passat 11 de juliol i entenem que està perfectament alineada amb les necessitats actuals.

També hem de destacar el procediment de modernització de les oficines judicials que s'està coordinant amb l'Institut Metròpoli per endreçar tot el territori amb criteris d'eficiència i proximitat. És un exemple d'una política pensada de debò per afavorir les persones.

Sobre el requisit de procedibilitat que s'ha anomenat aquí per diversos portaveus, de l'article 5.2 de la llei, els hem de dir que el Departament de Justícia no tanca les portes a res, però qualsevol canvi entenem que s'ha de basar en unes dades i informes rigorosos. A tal efecte, pensem que és prudent que hagi passat un temps, un any i mig, recomanen els experts, fins que es puga disposar de jurisprudència de les audiències provincials al respecte. Pensem que és una qüestió de responsabilitat.

Pel que fa a recuperar les competències dels jutjats de pau per poder celebrar matrimonis civils, ja saben vostès que s'ha instat diverses vegades el Govern de l'Estat a restituir aquesta competència dels jutjats de pau per poder celebrar els matrimonis. Val a dir que la resposta ha estat positiva i ja s'està treballant en la millor manera de fer efectiva aquesta modificació de la Llei 1/2025.

Respecte als recursos del torn d'ofici, reconeixem la tasca de les advocades i advocats del torn d'ofici, i compartim també la necessitat de millorar la seva remuneració. De fet, després d'una dècada llarga sense increments, este Govern ha sumat 8 milions d'euros a l'assistència jurídica gratuïta i fins i tot que estem amb pressupostos prorrogats. I hi ha lo ferm compromís de seguir incrementant aquest import si prosperen els pressupostos per a l'any 2026.

També s'han ampliat plantilles per posar en marxa el nou model previst per la llei. I el Govern continua apostant per la digitalització de la justícia i per modernitzar les infraestructures, perquè volem esta justícia accessible, transparent i eficient.

Finalment, deixi'm dir, sobre el punt cinquè, que mos ha sorprès la seua inclusió, especialment recordant que a la conferència sectorial de justícia que va tenir lloc a Barcelona el passat mes d'abril, diverses autonomies governades pel seu partit del PP van optar pel bloqueig. Ara ens porten este punt. Estaria bé que ens aclarissen realment si tenen voluntat real de treballar plegats.

Per tant, mentre no hi hagi un compromís real de totes les parts amb el funcionament d'aquesta eina de cooperació, la insistència a situar la solució en aquest marc pot resultar ineficaç i fins i tot dilatòria.

I hi insisteixo, el Departament de Justícia està fent la seua feina, avança amb responsabilitat i amb fets concrets. Però perquè funcioni, jo crec que mos hi hem d'implantar tots, i segur que si ens hi impliquem tots, ho aconseguirem tirar endavant.

Gràcies.

El president

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor Pere Lluís Huguet i Tous.

Pere Lluís Huguet Tous

Moltes gràcies, president. Bé, en primer lloc, agrair el to i agrair-lo, perquè la situació de la justícia és tan greu que necessitem de tots; hem de..., deia el diputat dels Comuns, hem de pactar entre tots intentar arreglar l'Administració de justícia. I aquest és el sentit d'aquesta moció.

Però sí que m'han preocupat unes certes afirmacions que s'han dit i que haig de dir. Miri, el model de torn d'ofici té una cosa fonamental, que és exemple a la resta del món, que és que garanteix la independència dels advocats, que no es garanteix amb un model públic. Per tant, lo que hem de defensar és el nostre model, que a més hem exportat a molts països, perquè es garanteix aquesta independència dels advocats. I, per tant, crec que hem de retribuir-los bé. Però el model és el que tenim, que, ho repeteixo, l'hem exportat a molts països.

I donar les gràcies a la diputada Ariadna Urroz, al diputat Garcia Berrio, a l'Anna Balsera, a la Lúdia Ferré. Les converses que hem tingut aquests dies jo crec que han sigut un pas que ha de ser el que necessitem per a la nostra justícia.

Lo que sí que em permetin..., penso que la diputada de Junts ens deia que van per davant..., escolti, vostè... Potser l'hi explicaré, els jutges de pau no poden casar per culpa seva. No, escolti'm, perdoni'm, vostè, el Partit Socialistes els va eliminar del projecte de llei –els va eliminar del projecte de llei–, jo estava al Congrés quan va entrar, eh?, vull dir..., els va eliminar del projecte de llei, vostès van pactar amb Esquerra Republicana recuperar els jutges de pau, però es van oblidar de modificar la disposició addicional que modificava el Codi civil. Si en l'elaboració de les lleis escoltessin més l'oposició, escoltessin més els experts i els professionals, segurament aquestes coses no passarien. Però, en fi, crec que hem donat un gran pas.

I agrair-los el to de la intervenció. Sí, dir-li a la senyora Orriols, únicament que, escolti, aquest sistema espanyol judicial que diu que l'hem imposat; no, escolti, no l'ha imposat ningú, és producte d'una constitució que va ser aprovada massivament pel poble de Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. També agrair en nom de la Mesa la presència en aquest debat del degà del Col·legi de Procuradors, de la degana del Col·legi de l'Advocacia de Barcelona i de la consellera Ciuró.

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí un cop substanciat el punt tercer de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'estat precari i la restauració de l'escola catalana

302-00143/15

I el punt tercer de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'estat precari i la restauració de l'escola catalana. És presentada pel Grup Parlamentari de VOX en Catalunya i, per fer-ne l'exposició, té la paraula el diputat senyor Manuel Jesús Acosta Elías.

Manuel Jesús Acosta Elías

Moltes gràcies, president. Senyora consellera, senyors diputats, molt bon dia. Señores diputados, quisiera invitarles a hacer una reflexión sobre tres cuestiones que considero cruciales. La primera, para todos aquellos que son padres, ¿no es cierto que lo más importante que tenemos son nuestros hijos? Y para los que no son padres, ¿no es cierto que los niños y adolescentes catalanes constituyen el tesoro máspreciado de la sociedad?

Segunda. ¿No desean concederles las herramientas adecuadas, es decir, el mejor sistema educativo de excelencia para que se puedan formar bien, sean buenas personas, puedan conseguir un buen trabajo el día de mañana y, así de esa manera, realizar su proyecto vital y conseguir un notable estado de satisfacción y felicidad individual y mejorar la sociedad?

Y tercera. ¿No desean restaurar el muy deficiente nivel educativo de nuestro actual *model d'escola catalana*?

Yo me imagino que todos ustedes a estas cuestiones habrán dicho que sí interiormente, porque son obvias, estas cuestiones y además trascienden el color político de aquellos partidos a los que representan. Y, por lo tanto, estarían deseosos, me imagino, de resurgir, de hacer resurgir de las cenizas el actual *model d'escola catalana*, que es un absoluto fracaso, sustituyendo los fundamentos pedagógicos y estructurales vigentes que se han demostrado totalmente ineficaces... –y a las pruebas me remito, los alumnos catalanes son los peores en nivel de comprensión lectora, ciencias y matemáticas de toda España–, y sustituir esos fundamentos pedagógicos por otros de contrastada solvencia.

Y esta moción no es ni más ni menos que una síntesis de los elementos esenciales que configuran cualquier sistema educativo de éxito. Los países que lo aplican son los países que tienen y que gozan de una educación de calidad excelente, como pueden ser Singapur, Japón o Estonia. Lamentablemente, en Catalunya ha dejado de ser evidente aquello de que se va a la escuela a aprender conocimientos valiosos. ¿Por qué? Porque el Departament d'Educació de la Generalitat de Catalunya no cree que existan conocimientos valiosos ni poderosos; cree en buscadores potentes y cree también, pues, en competencias fluidas. Y, por lo tanto, reduce en las aulas la exigencia cognitiva y promete unas vagas promesas, valga la redundancia, de destrezas generales y, eso sí, mucha educación emocional.

Por lo tanto, el conocimiento se ha devaluado y así los alumnos, especialmente los más débiles, los más desfavorecidos, los pobres, se encuentran totalmente desamparados, porque la escuela ha dejado de ser el ascensor social, que lo había sido siempre.

Bien, si la escuela ha perdido sus argumentos poderosos para demostrar su nobleza, ahora lo que tiene que hacer es buscar cómo entretener a los alumnos y por eso las aulas se han convertido en parques temáticos, en parques de atracciones, con muchísimas actividades, eso sí, y con muchísima parafernalia digital también. Pero si nosotros queremos mantener, bueno, mejor dicho, «restaurar» la sociedad

del bienestar y disponemos de un sistema educativo que es totalmente precario y nefasto, ¿de dónde van a salir entonces los profesionales excelentes, los médicos, los economistas, los profesores, los académicos, los jueces que lo sostengan, que sostengan esta sociedad del bienestar?

Voy acabando. Euclides el año 300 antes de Cristo, escribió un tratado de matemáticas, lo intituló *Elementos*, y se lo presentó al rey Ptolomeo I para que lo estudiara. Empezó a estudiarlo y el rey le dijo a Euclides: «Oye, ¿no hay un camino más fácil para estudiar geometría?» A lo que Euclides le respondió: «No hay caminos reales en la geometría.» ¿Qué nos estaba diciendo o que le estaba diciendo a Euclides, pero también a nosotros el famoso pensador? Pues que las matemáticas, así como cualquier otra disciplina, están al abasto, están a disposición de todos, monarcas, ciudadanos de a pie, ricos y pobres, pero requiere esfuerzo. No es fácil.

Acabo ahora ya con esto. Nuestros alumnos necesitan un sistema educativo que no aspire simplemente a entretenerlos, que no les oculte la realidad objetiva de los resultados académicos, que no sienta lástima de ellos y que les exija todo lo que puedan dar de sí. Y, por lo tanto, no necesita, nuestra escuela catalana, una serie de métodos no contrastados, doctrinarios, dogmáticos, románticos, diseñados desde el Departament d'Educació y alejados de las aulas y de la experiencia de los profesores. Por lo tanto, está en sus manos revertir esta situación.

Muchas gracias.

El president

Atès que no s'hi ha presentat cap esmena, a continuació poden fixar la seva posició els grups parlamentaris. I en primer terme, per fer-ho, i en nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula la diputada senyora Anna Feliu i Moragues.

Anna Feliu i Moragues

Bon dia. Gràcies, president. Consellera, diputats, diputades, bé, encara que VOX ens ho vulgui fer creure, no?, aquesta moció no és pas per millorar l'educació. El que tenim sobre la taula és una moció contra el model d'escola catalana –i, de fet, així ho ha dit també el diputat–, una moció contra la llengua i contra la convivència. És la voluntat de convertir, que té el diputat de VOX, el nostre sistema educatiu en el seu propi «xiringuito» d'adoctrinament, aquests «xiringuitos» que sempre tant anomenen –voldrien vostès tenir-ne el seu també. Un «xiringuito» al servei d'una ideologia que tan sols sap imposar, dividir i destruir. VOX no parla d'educació per millorar-la; no els interessen ni la qualitat ni l'equitat ni els alumnes ni els mestres. La seva única obsessió és espanyolitzar, segregar i censurar.

El seu objectiu és clar: que l'escola catalana deixi de ser una eina d'integració i de cohesió i passi a ser un instrument per inocular el seu nacionalisme espanyol més ranci, catalanòfob i xenòfob. I això, diputades i diputats, no només és un atac al català i a la nostra identitat col·lectiva; és un atac frontal al futur del país. Perquè, sense escola catalana i sense immersió lingüística, el que tindríem és una societat més dèbil, dividida i menys lliure, i, de fet, això és el que volen, i ho saben. L'escola catalana, malgrat totes les dificultats i adversitats, que és veritat que les té, ha sigut i és un model d'èxit; ha garantit que els nostres joves surtin amb un domini efectiu tant del català com del castellà i ha estat un motor d'igualtat d'oportunitats, perquè ha evitat la fractura social per la llengua que VOX voldria imposar.

I ha estat també una escola que ha format generacions d'alumnes, de ciutadans, crítics, lliures i compromesos. I això és el que vostès no suporten, que el nostre sistema educatiu sigui un mur, un mur contra l'adoctrinament i un espai de llibertat i convivència. I, aquí, a nosaltres ens hi trobaran de cara, perquè nosaltres el que defensem és un model educatiu que posi la llengua i la cultura catalanes al centre com a element d'integració i de cohesió. Perquè el català, com totes les llengües del món, no exclou: integra, uneix, i és el que fa possible que els nens i nenes, vinguin d'on vinguin, puguin formar part d'una mateixa comunitat.

Volem un model que reconegui i reforci l'autoritat del professorat. Mestres i professors són la columna vertebral del nostre sistema i són els que aguanten –sí, també– moltes pressions, consellera, els que donen la cara dins de les aules, els que posen vocació i professionalitat en el seu dia a dia per formar els ciutadans del futur. I ho fan també amb unes de les retribucions més baixes de l'Estat, i això, aquesta manca de recursos, aquest poc reconeixement, insuficient, s'ha de millorar, consellera. Això és un tema que jo crec que tenim una assignatura aquí pendent, perquè aquestes condicions laborals, aquesta estabilitat i aquest prestigi del professorat cal augmentar-lo i cal posar-lo molt en valor, perquè sense ells no hi ha escola.

Volem un model que garanteixi l'equitat i l'excel·lència, perquè volem una escola que no deixi ningú enrere; que atengui la diversitat, que doni oportunitats a tothom, que formi aquests ciutadans preparats, crítics i creatius arreu del país, visquin allà on visquin, tots tinguem aquestes mateixes oportunitats. I volem també un model educatiu que tingui una inversió necessària per atendre la formació professional, que és a vegades aquesta pota que sempre queda com més fluixa, i sobretot, també, com deia, per reforçar aquestes condicions del professorat. Perquè un país que paga malament els seus mestres, els seus professors, és un país que no valora l'educació i tot el que això comporta.

I el que volem en aquesta intervenció que els hi fem a VOX és dir-los que nosaltres el que no farem serà possibilitar que vostès vulguin dinamitar aquest model que diuen que no és el seu, evidentment, perquè és el nostre. Nosaltres volem que l'educació sigui un patrimoni col·lectiu i no una eina al servei de cap ideologia, perquè sabem que el futur del país depèn de l'educació que donem als nostres infants i joves. I a Catalunya tenim un tresor, tenim el nostre model educatiu, tenim els nostres mestres, la nostra llengua i la nostra escola. Per tant, sí a la immersió lingüística, sí a la cohesió social, sí als mestres, sí a la llibertat educativa, sí al futur dels nostres fills i filles, i no a ser els súbdits d'una ideologia autoritària, i no a VOX.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Per fixar la posició del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula la diputada senyora Mar Besses i Casanovas.

Mar Besses Casanovas

Bé, gràcies, president. Bon dia, diputats i diputades, consellera Niubó... Bé, avui aquesta moció que ens presenta VOX, que, aparentment, diu voler millorar l'educació al nostre país, però la realitat de la moció..., i amb la intervenció, doncs, que acaben de fer podem constatar que d'onze punts de la moció no hi ha ni una sola proposta orientada a millorar els resultats acadèmics o a enfortir el nostre sistema educatiu. Ni una sola proposta. I és paradigmàtic, perquè tot el que proposen sota aquesta suposada aparença de preocupació pels resultats educatius és cessar el Grup Impulsor de Mesures de Millora Educativa, cessar l'Agència d'Avaluació i Prospectiva de l'Educació, retirar l'acord amb l'OCDE, prohibir programes com el Coeduca't, eliminar la matrícula viva i, evidentment, acabar amb la immersió lingüística, és a dir, ni una sola proposta –ni una sola proposta– per millorar l'aprenentatge a les aules ni per donar més eines als docents ni per reduir les desigualtats educatives.

I saben per què? Perquè a vostès, en el fons, l'educació els importa ben poc, perquè l'únic que els interessa és instrumentalitzar-la per atiar l'odi i per vendre fum, que és l'únic que saben fer. Perquè millorar l'educació no s'aconsegueix cessant equips de treball per la millora educativa ni atacant la llengua ni demonitzant programes com el Coeduca't; millorar els resultats acadèmics s'aconsegueix abocant-hi recursos, enfortint el sistema educatiu i dotant els docents de les eines necessàries. Docents, per cert, a qui vostès parlen de recuperar aquesta autoritat, però vostès, quan venen aquí, els hi fan un flac favor parlant en els termes que ho fan de cara a aquests docents. I, per tant, millorar els resultats acadèmics s'aconsegueix abaixant

les ràtios, millorant les condicions laborals del personal; s'aconsegueix invertint en formació continua, en innovació pedagògica, amb més professionals a les aules per poder atendre la diversitat de l'alumnat i s'aconsegueix millorant les infraestructures dels centres educatius i assegurant que cap alumne quedi enrere. Així és com creiem que s'enforteix l'escola al nostre país, amb criteris pedagògics i amb recursos econòmics que ho acompanyin, no instrumentalitzant-la per atiar l'odi i vendre fum, com fan vostès.

Nosaltres, per tant, tenim clar que aquest és el camí per enfortir el nostre sistema educatiu, i és en aquesta línia en la que volem continuar avançant per continuar destinant-hi més recursos i, per tant, acostar-nos als estàndards europeus; per continuar reduint les ràtios en tota l'etapa educativa; per continuar millorant les condicions salarials dels docents i reconèixer la seva tasca; per continuar avançant cap a la universalitat del zero-tres, garantint l'accés a l'educació des de les primeres etapes; per continuar garantint la coeducació i la igualtat als centres, perquè, sí, l'escola també ha de ser un espai lliure de violències i d'estereotips. Apostant també per una escola que no només ens ensenyi a memoritzar, sinó que formi ciutadans crítics, capaços de reflexionar i de prendre les seves pròpies decisions. I, per descomptat, per una escola en català, perquè és la clau de la cohesió social, de la igualtat d'oportunitats i de la convivència. Aquí és on ens trobaran a nosaltres i, per sort, crec que a una àmplia majoria d'aquesta cambra, que continuarem treballant, doncs, per enfortir l'escola pública, de qualitat i en català i per garantir que tots els infants i joves del nostre país, vinguin d'on vinguin, tinguin les mateixes oportunitats d'aprendre, de créixer i de construir el seu propi futur.

I, mirin, per acabar, el diputat de VOX començava fent-nos tres reflexions, i jo li'n faré una. No sé, vostè, a quina escola ha anat i de quines escoles parla quan fa aquestes consideracions. En el meu cas, jo he anat a l'escola i a l'institut públics del Baix Llobregat, a Sant Joan Despí. I li recomano que vagi un dia a visitar aquestes escoles, que vagi un dia a aquestes aules, perquè, quan torni, segurament no sortirà en aquest faristol i parlarà de l'escola del nostre país amb els termes que ho ha fet vostè, parlant de circ, parlant d'adoctrinament o parlant de poc rigor, i això li fa un flac favor a l'escola i als professionals del nostre país, si és que els importen tan sols una mica.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Cristian Escribano Ramírez.

Cristian Escribano Ramírez

Gràcies, president. Quiero empezar recordando que hoy se cumplen dos años del atentado terrorista del 7 de octubre de 2023, perpetrado por Hamás contra Israel y en el que fueron asesinadas casi mil doscientas personas, 766 civiles, de los cuales treinta y seis eran menores de edad, e infinidad de mujeres fueron violadas y mutiladas por parte de los terroristas; 251 personas fueron secuestradas, muchas de las cuales a día de hoy siguen todavía secuestradas en túneles en condiciones inhumanas. Hace unos días, un diputado de esta cámara –el nuevo diputado de la CUP– se negó a condenar los atentados perpetrados por Hamás, demostrando una vez más la indigencia moral de la extrema izquierda. Nosotros ni olvidamos ni queremos que se olvide, y por eso hoy rendimos homenajes a todos estos asesinados y secuestrados.

Como apunte, sí me gustaría pensar que la comisión esta contra delitos de odio que se ha creado también hará que diputados que se niegan a condenar el terrorismo sean investigados...

El president

Senyor diputat, torni a la coherència del debat, si us plau.

Cristian Escribano Ramírez

Sí.

El president

En virtut de l'article 88. Li he donat marge...

Cristian Escribano Ramírez

Que el sistema educativo catalán está en franca decadencia no es una sorpresa para nadie. Alumnos con rendimiento por debajo de la media, profesores cada vez más desmotivados y menos respetados en las aulas, instalaciones educativas en estado lamentable, casi veintitrés mil alumnos estudiando en barracones, y todo esto parcheado y minimizado por la Generalitat.

Salvador Illa prometía un cambio, y lo ha hecho, pero a peor, porque con el PSC no es que se haya enquistado ya la incompetencia como forma de gestionar, sino que se ha instalado la mentira sistemática, como buenos pupilos de Pedro Sánchez. Les reproduciré unas palabras exactas de Salvador Illa hace un par de años al ser preguntado sobre cumplir la sentencia del veinticinco por ciento: «Sin ninguna duda, siempre hemos defendido que las resoluciones judiciales hay que cumplirlas, y esta, en particular, también. No pasa nada, además, porque se dé una asignatura adicional en castellano, además de literatura castellana.» Este es Salvador Illa, el de ni amnistía ni nada de eso.

¿Qué ha cambiado en estos dos años para que el candidato Illa y el presidente Illa tengan opiniones tan diametralmente opuestas? Se lo digo yo: las ansias de poder. ¿De qué sirve gobernar si no aplican el programa con el que se presentaron? ¿De qué sirve gobernar si gobiernan con el programa político de otros? Pero es que voy más allá y les hago una pregunta: ¿de verdad les vale la pena? Porque yo entiendo que al *president* Illa sí, porque cuando deje de serlo le queda un sueldo vitalicio, pero a los diputados socialistas ¿qué es lo que les queda después de haberse presentado a unas elecciones diciendo que iban a votar unas cosas y ahora están votando otras totalmente diferentes? Yo, de verdad, no sé decirles si me produce más vergüenza o más pena.

Esta moción tiene todo el sentido del mundo, porque habla de recuperar la autoridad de los profesores, de apostar por la excelencia, de dar libertad a las familias y de dejar atrás la imposición y el adoctrinamiento, porque Cataluña no puede seguir perdiendo generaciones de estudiantes con estas cifras tan alarmantes que tenemos a día de hoy. Porque todo lo que hace el Govern es con estadística partidista.

Y hablando de estadística partidista y cálculos políticos, yo no puedo obviar unas declaraciones que se hicieron hace unos días por parte del secretario general de Junts, despreciando a los andaluces y prácticamente culpándoles de todo lo que pasa en Cataluña. El problema real aquí en Cataluña es que mientras ustedes insultan al resto de españoles, muchos de los cuales vinieron aquí a levantar Cataluña y de los cuales muchos somos herederos, ustedes saqueaban Cataluña con su despilfarro y su *tres per cent*. El problema es que han asfixiado fiscalmente a los catalanes, que pagan más impuestos que nadie, mientras malgastaban sus recursos en chiringuito, en clientelismo y en propaganda.

La culpa de que tengamos más de novecientos barracones no es de ninguna otra comunidad autónoma; es de su mala gestión, es de su despilfarro y es de la corrupción de quienes han gobernado durante décadas. (*Alguns aplaudiments.*)

Así que yo lo único que les pido es que la próxima vez que quieran referirse con ese tono despectivo y chulesco al resto de españoles, se miren al espejo y se den un poquito de vergüenza.

En definitiva, esta moción habla de recuperar el esfuerzo, de reforzar la autoridad de los profesores, de dar libertad a las familias, de acabar con el adoctrinamiento y de poner fin a los barracones.

Y es por eso que la votamos que sí en su práctica totalidad, porque el futuro de nuestros hijos no puede depender de gobiernos que improvisan, que incumplen sen-

tencias, que gastan más en embajadas que en invertir en nuestras infraestructuras; el futuro de nuestros hijos necesita seriedad y necesita responsabilidad. Así que, *consellera* y grupos del Gobierno y que dan apoyo al Gobierno, pónganse en ello.

Muchas gracias.

El president

Gràcies. Per fixar la posició del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula la diputada senyora Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, president. Consellera, diputats, diputades, després de la intervenció del diputat número dotze de VOX en aquest Parlament, li hauria de recomanar al Partit Popular de Catalunya –i no hauria dit mai que diria una cosa com aquesta– que es fixin més en l'alcalde de Badalona, Xavier García Albiol, que en la presidenta de la Comunitat de Madrid, Isabel Díaz Ayuso, a l'hora de condemnar el genocidi, perquè fins i tot l'alcalde de Badalona ha reconegut que a Palestina s'està cometent un genocidi, i estem parlant del senyor Albiol. Només recomanar-los que facin aquest petit viratge del Partit Popular català. I estem parlant del senyor Albiol.

Jo, a diferència del que diuen, han dit altres diputades, sí que crec que aquesta proposta de VOX fa propostes i defensa un model educatiu. És del model educatiu de VOX. És una proposta de model educatiu que traspua nostàlgia, aquella nostàlgia d'aquelles classes on el professor manava i utilitzava el regle per picar les mans als estudiants. Se'n recorden? O que els castigava de cara a la paret de genolls. O que els ridiculitzava davant la resta dels seus companys i els insultava i els menystenia quan eren de famílies humils.

Recorden aquella època de l'ensenyament? Doncs aquesta sembla ser l'època de l'educació que vol recuperar VOX, aquella nostàlgia, aquella educació en blanc i negre i aquelles fotos dels nens davant de les imatges idíl·liques de l'escola franquista.

També traspua, evidentment, homofòbia, perquè el que voldrien els diputats i les diputades de VOX és que les persones LGTBI tornessin als armaris, tornessin als armaris a les escoles i tornessin als armaris de casa seva i que no es deixessin veure gaire.

Evidentment, també traspua masclisme; traspua masclisme negant la violència masclista i volent que no es treballi amb nens i nenes i amb els joves per la igualtat entre homes i dones i per combatre i erradicar la violència masclista i els assetjaments sexuals i les agressions sexuals.

I sobretot traspua –i tampoc és cap sorpresa– xenofòbia. Ells el que voldrien és que els estudiants de fora no vinguin a les escoles de Catalunya. «De fora» evidentment s'entén si són morenos, amb el cabell fosc i tenen una altra religió i parlen una llengua..., una llengua del sud d'Europa, perquè si són blancs i són d'Ucraïna, per exemple, això no els hi sembla malament. Aquests sí, perquè són gent de fora però que és blanqueta i que s'assembla molt a nosaltres, per tant aquests sí, però matricula viva per aquells estudiants que venen d'un lloc on la pell és més fosca o tenen una altra religió, aquests no, aquests que es quedin fora.

Però és que sobretot traspua classisme, classisme brutal, perquè la proposta del xec és d'un classisme... És a dir, acabem amb l'escola pública, no amb l'escola catalana, amb l'escola pública i els hi donem un xec a les famílies pel valor que el Síndic de Greuges diu que costa una plaça educativa, perquè vagin a l'escola que vulguin. O sigui, llibertat, sí, però que te la pagui l'Estat. Quina llibertat és aquesta? O sigui, quina coherència hi ha en: llibertat per escollir centre, però que t'ho pagui l'Estat? O sigui que amb els impostos que recollim paguem les places de les escoles de l'Opus Dei.

Això és el que proposa. Aquesta és la proposta educativa de VOX, una proposta classista i una proposta que segrega i una proposta que condemna els nens i nenes en situació més vulnerable a seguir en situació de vulnerabilitat, perquè no és un tema d'esforç, no és que els nens i nenes no s'esforcin, és que molts d'aquests nens i ne-

nes no tenen unes condicions dignes per poder estudiar. Per exemple, no tenen unes condicions dignes d'habitatge perquè potser viuen amb tota la seva família en una habitació de lloguer per la qual paguen sis-cents o set-cents euros al mes, perquè no tenen diners per poder pagar aquesta habitació i llavors ho han de treure de l'alimentació i no s'alimenten en condicions, o perquè els hi han tallat la llum perquè no la poden pagar i han d'anar a les escoles a carregar els ordinadors, perquè no els poden carregar a casa, com ens han explicat els docents de Salt.

Per tant, estic molt en desacord que no hi hagin propostes aquí; hi han propostes, hi han propostes per un model d'educació que sigui exclusiu, que sigui elitista, que sigui xenòfob, que sigui masclista, que sigui racista, que sigui catalanòfob i que sigui LGTBI-fòbic. I aquest és el model de VOX.

Gràcies.

El president

A continuació, per fixar la seva posició, i en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Laure Vega.

Laura Fernández Vega

Bé, haig de dir que no sé quants plens haurem de fer, però mai em deixarà de sorprendre la capacitat de dissociació de la realitat que té VOX. Em sembla genial que parlem de les proves PISA. Canadà, que va obtenir els millors resultats a l'informe PISA, té un sistema educatiu en el qual la concertada no existeix, el noranta-cinc per cent és escola pública i la resta, el cinc per cent, és escola d'elit.

Aquesta és la nostra proposta; m'agradaria saber si és la seva. Perquè si realment els hi preocupessin els resultats de les proves en aquest país segurament això és de lo que estaríem discutint.

Algunes dades. La taxa d'abandonament escolar prematur a l'Estat espanyol és del 39,2 per cent dels que sa mare té com a molt l'educació primària i del 3,6 per cent dels joves dels quals sa mare té estudis superiors. Per tant, la diferència entre uns i altres és d'onze vegades més en les etapes més petites de l'escola. Un perfil mitjà d'alumne de batxillerat té una renda familiar per sobre de la mitjana, ha estudiat majoritàriament a centres de baixa complexitat. I, a la universitat, només un de cada deu estudiants té rendes baixes.

Per tant, el que s'imposa aquí sempre és la realitat material. No li vulguin fote les culpes a que s'estudiïn a les escoles coses suficientment importants com és aprendre l'empatia, aprendre la igualtat o aprendre que la violència masclista és un problema. Ja els agradaria que això no s'aprengués, perquè així alguns dels vostres regidors, alguns dels vostres diputats, que estan avui condemnats per violència masclista, segurament no ho sabrien identificar.

La seva política, al final, és un teatre d'ombres xineses perquè no vegem que no tothom en aquest país té el mateix punt de sortida en aquesta cursa constant per sobreviure que tenen muntada que, per lo que sigui, no és lo mateix ser fill d'advocats o de diplomàtics que ser fill dels que netegen les cases dels diplomàtics.

A mi m'agradaria saber si vostès pensen honestament que si avui els xavals no arriben als estàndards marcats per proves com PISA és perquè a l'escola, a part d'aprendre a sumar i restar, també aprenen que tots els seus companys tenen drets iguals als seus. Seriosament, m'agradaria saber si no té res a veure que tinguin un pare o una mare esgotades de treballar fora de casa, esgotades de treballar dins de casa i que després no poden seure amb els seus fills a ajudar-los a estudiar. Que no té res a veure, per exemple, que tinguin un pare que se sent absolutament derrotat perquè no sap si podrà mantenir la feina i això vol dir que no podrà mantenir la casa.

Vostès, de veritat, eh?, no per electoralisme, sinó de cor, pensen que en la situació de l'escola catalana no afecta tenir uns professors profundament esgotats d'estar a primera línia, aules amb vint, trenta xavals, professors que tot i així agafen i s'orga-

nitzen a organitzacions com és Docents 080, o Docents de Salt, o tots els altres que estan encara, després, quan acaben la seva jornada laboral, lluitant perquè existeixi el dret a l'habitatge en aquest país. Perquè a vegades em sembla que no tenen ni idea del que passa a l'escola pública, bàsicament perquè no l'han trepitjat ni vostès, ni els vostres fills, ni els fills dels seus *amigotes*.

I vull ser molt clara: la CUP no permetrem que culpin de que els xavals no arribin als estàndards de coneixement de les proves PISA a ningú més que als responsables de les retallades a l'escola pública, als que segueixen destinant recursos a les escoles elitistes i als *voceros* de la segregació, com són vostès.

Però tinc alguna pregunta més. Vostès erradiquen això que en diuen programa polític a l'escola, i ho cito: hipersexualització, LGTBI, globalisme, fanatisme climàtic. Amb quin objectiu? Que *los hombres muy hombres con mujeres muy mujeres*? I després, què? Quan, com sempre, hi hagi qui surti de la seva llei de ferro i estimi i folli amb qui vulgui, què faran? Quins seran els García Lorca...? –no se m'indignin ara amb això, quan diuen totes les barbaritats que volen. Què faran? Quins seran els García Lorca del futur?

Erradicar el català de les aules, com proposen, i llavors, què? Creuen que una llengua que ha sobreviscut gràcies a un poble incansable i tossut, que ha sobreviscut a dictadures i monarquies, a la seva prohibició, a tortures i presons, desapareixerà? O qui seran els Sunyol i els Companys del futur?

Perquè crec que els hi molesta per tres raons fonamentals, la immersió. La primera, perquè no deixen de ser una colla de *pijos* elitistes, que saben que les escoles on van vostès al final s'aprenen totes les llengües que vulguin. La segona, perquè de la immersió són productes molts i moltes de les que avui els hi plantem cara i els diem que no parlem la llengua dels nostres pares, però que parlem la que parlaran els nostres fills. I la tercera, perquè els hi fot que els catalans, d'una, de dues generacions, de tres, de vuit, de deu, tots junts, vulguin viure lliures en una terra lliure.

I tinc una lleugera idea de per què els hi molesta que els alumnes tinguin empatia. L'empatia és el que ens permet sentir el dolor d'algú altre com a propi; és a dir, és el que ens permet la igualtat dins la diferència; és a dir, és el que és la base per a qualsevol projecte democràtic.

I mentre assenyalen professors..., ja sabem això com acaba. I per això m'agradaria acabar amb una cita d'Antoni Benaiges, que el van assassinar, per cert, els vostres referents: «Que hi hagi humans, milions d'humans, que no disposin d'allò elemental per a sostenir-se físicament només és possible a una societat com l'actual, on els que no produeixen res, però gaudint de tot, acumulen tanta riquesa com inferioritat moral. Humanament incomprensible, socialment intolerable, econòmicament suïcida i estúpid.»

Això és la vostra moció i això és contra lo que nosaltres votem en contra.

El president

Gràcies, diputada. Ja sap que aquesta Mesa és extraordinàriament respectuosa amb la llibertat d'expressió. Hi ha, tanmateix, el Reglament del Parlament, que parla d'un concepte que voldria compartir amb vostès, que és el concepte «decòrum», que és la correcció, l'elevació, la manera de capteniment d'algú corresponent a les seves responsabilitats. Hi ha determinats mots, determinades expressions que potser, en seu parlamentària, a l'hora d'expressar-les formalment seria pertinent de buscar alternatives.

Aquest és el concepte «decòrum» que es va fixar en el seu moment a l'elaborar el Reglament del Parlament. No es tracta d'entrar en el contingut, sinó en la forma.

(*Laura Fernández Vega demana per parlar.*) Sí, digui.

Laura Fernández Vega

Sí, per al·lusions... (*Pausa.*) M'agradaria que féssim una reflexió plegats, que segurament el concepte de «decòrum» es va acabar quan l'extrema dreta va venir aquí

cada dia a seguir assenyalant determinada gent simplement pel seu origen, que potser no té a veure amb que utilitzem determinades paraules que són molt més similars al carrer que lo que, per desgràcia, compta avui dia aquest Parlament.

El president

Segur, però aquesta presidència té l'obligació de recordar què diu el Reglament del Parlament.

A continuació, i per fixar la posició del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Bé, després d'aquest breu viatge al bar de la cantonada, tornem al Parlament de Catalunya.

Les dades acadèmiques i la realitat de les aules confirmen que l'escola catalana està en fallida. La política de portes obertes i «volem acollir» ha provocat un degoteig constant i inassumible de nou alumnat que endarrereix l'avenç del conjunt de matèries per a tota l'aula; un degoteig que ha disparat la despesa educativa en forma d'aules d'acollida i motxilles escolars, perquè es poden pagar els iPhones i els viatges al Marroc o a Hondures, però les llibretes i els bolígrafs dels nens es veu que no.

Catalunya ha reulat una dècada pel que fa a resultats i, si persisteixen les seves polítiques immigratòries, reculem uns quants segles, no ja en termes acadèmics, sinó en drets, llibertats i civilització assolides. El fracàs actual no és fruit de l'atzar o de circumstàncies conjunturals; és culpa de les decisions polítiques i pedagògiques que s'han pres les darreres dècades. La Fundació Bofill, finançada per grans entitats bancàries i interessos privats, ven com a innovació la substitució del coneixement per experiments pedagògics. I vostès aplaudeixen. El col·lectiu de mestres Rosa Sensat ha maldat per introduir un model activista a l'escola, posant més èmfasi en educar ciutadans globals i *woke* que en formar alumnes competents i amb sentit crític.

S'han dedicat a implantar corrents ideològiques a les aules i n'han expulsat l'esforç i el coneixement. El resultat és un camp d'assaig, un laboratori social de resultat imprevisible que paguen i pagaran injustament la canalla d'aquest país. Dogmes centrats en la crisi climàtica, en la ideologia de gènere, hipersexualitzant sense contemplacions als infants, i en el wokeisme, responsabilitzant constantment la nostra identitat i cultura de tots els mals de l'univers. Això és el que es viu a dia d'avui a les aules. Tenim alumnes que saben dissertar sobre micromasclismes però que no saben situar el Ter i el Freser damunt el mapa. Mentre gasten hores lectives en manipular el jovent o en introduir amb calçador l'àrab i l'islam, s'esfondra el coneixement en matemàtiques i ciències, i decau dràsticament la comprensió lectora del conjunt de l'alumnat. Estudiants d'ESO que no saben ni multiplicar i famílies desesperades que recorren a la concertada i a la privada fugint de la riquesa multicultural amb què han sobredotat la pública.

A aquest descontrol inadmissible sumem-hi la intromissió judicial que pretén arrebassar espais i drets al català. No eren vostès que presumien d'haver-lo blindat dins les aules? Aquest mes de setembre el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya tombava bona part dels articles del règim lingüístic del sistema educatiu no universitari, fent palesa la seva incapacitat de defensar la llengua natural i pròpia del Principat més enllà dels falsos titulars a la premsa subvencionada. Han convertit el sistema educatiu en un experiment d'enginyeria social, no calen informes PISA per capir l'abast de la tragèdia.

Des d'Aliança Catalana defensem una escola pública forta, exigent, amb el català com a única llengua vehicular, lliure de dogmatismes i on no es reparteixin consignes sinó coneixement, i on l'àrab, l'islam i els menús halal no hi tinguin cabuda.

Seny i ordre.

El president

Finalment, per fixar la posició del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar té la paraula el diputat senyor José Ignacio Aparicio Ciria.

José Ignacio Aparicio Ciria

Gràcies, president. Consellera, diputats, diputades, *señorías* de VOX. Escoltant la seva moció sembla que el nostre sistema educatiu estigui en ruïnes i que l'única solució sigui tornar enrere, cap a un model basat en la disciplina rígida i la imposició. Ja la paraula que fan servir al títol de la moció, «restauració», fa por. Allò que vostès voldrien és un sistema com el que hem patit en temps precedents, on l'axioma és ben clar: la letra con sangre entra.

Nosaltres, en canvi, defensem un model educatiu de present i de futur, més amable, més inclusiu, més empàtic i més col·laboratiu, que posa l'alumne al centre i que busca la qualitat en l'aprenentatge sense renunciar a la formació en valors i en convivència. Fem un petit repàs, no exhaustiu per manca de temps –tot i que el senyor president me n'ha donat una mica més– d'alguns dels temes que ens hem trobat en aquesta moció. Per exemple, demaneu «garantizar la libertad educativa y la igualdad de oportunidades», bla, bla, bla. Vostès parlen de llibertat d'elecció, però ja sabem que quan és l'economia familiar la que marca el que pots escollir o no, aquesta llibertat és una il·lusió. Al final el que fan és defensar un model dual, una escola per a una minoria, rics, i una altra per a la resta. Proposen una ajuda en forma de xecs màgics, però serien admesos en centres educatius catalans que demanen gairebé trenta mil euros per estudiant i curs? Quan la llibertat només la pot exercir qui té diners ja no és llibertat, és privilegi. (*Alguns aplaudiments.*) Nosaltres defensem una escola pública de qualitat per a tothom i que garanteixi la igualtat d'oportunitats.

També demaneu «erradicar el adoctrinamiento ideológico en las aulas», bla, bla, bla. La realitat diària ens mostra que els que treballen per un adoctrinament trist i lamentable i amb dades falses, mentides constants i manipulacions de la realitat són vostès. Els actuals currículums fomenten en l'alumnat l'autonomia, el pensament crític i el respecte per les diferents formes de pensar.

En un altre punt, demaneu «anular la ejecución del programa de lengua árabe y cultura marroquí», bla, bla, o «revertir la imposición del monolingüismo en catalán», bla, bla, bla. Senzillament, no existeix cap programa de llengua àrab i cultura marroquina a les escoles de Catalunya. I pel que fa a les llengües, el que tenim a Catalunya és un repte: continuar treballant per reforçar l'ús del català, que és la llengua que pateix més dificultats, i alhora garantir el coneixement del castellà i d'altres llengües. Joan Fuster deia que una llengua no es defensa amb discursos, sinó fent-la servir cada dia. I justament defenseu el castellà quan realment aquesta meravellosa llengua –la meva materna– no necessita cap defensa. Les llengües són riquesa, són per entendre'ns, per comunicar-nos, fins i tot haurien de servir per estimar-nos, cosa que veig impossible quan us sento parlar, quan la feu servir per escampar mentides i odi.

Demaneu també la «erradicación de barracones escolares», bla, bla. Parlem de mòduls escolars. És evident que cal accelerar la construcció de centres nous i que aquest és un compromís del Govern. Però permeti'm una reflexió personal. La meva filla va començar el seu periple educatiu a Cervelló, passant per l'escola bressol en un mòdul. Va continuar la primària en diferents mòduls i va acabar l'ESO també en mòduls. Es podria dir que és una professional dels mòduls, i sap què?, no li ha anat gens malament, ni a ella, ni als seus companys ni a les seves companyes. Al contrari, gràcies al treball i la qualitat dels mestres i professors que ha tingut, ha rebut una educació pública de primer nivell i ara estudia a la UAB, on ja no està en mòduls.

El que realment marca la diferència no són les parets, sinó els grans professionals que hi ha dins. Reitero, però, que el departament ja està treballant per implantar una sèrie de mesures perquè el temps de creació d'un centre sigui el més curt possible. Així doncs, paciència, que el panorama amb el que s'ha trobat el departament

no és el més òptim per aconseguir els millors equipaments educatius, i confiança perquè s'està treballant de debò per aconseguir-los.

En definitiva, moltes de les qüestions que proposen ja estan en marxa, però vostès presenten aquesta moció com si tot estigués abandonat. Mireu, tenim visions completament oposades. Vostès volen un sistema uniformador i del passat, nosaltres defensem un sistema inclusiu, de futur i que aposta per la qualitat.

I permeti'm acabar amb un rodolí, ja que ha demostrat en diferents ocasions el seu interès per les rimes. Vostè, que sovint en rimes s'inspira i es creu tan ben instruït, miri bé què proposa i escolti bé el que li he de dir: el paper ho aguanta tot, però no el nostre sentit, i a aquesta moció avui no li donarem el sí.

Gràcies.

El president

Acabat el debat, cridem a votació.

(Pausa.)

Iniciem les votacions. Tanmateix, abans, pel Grup Parlamentari de la CUP, el diputat Pellicer demana la paraula.

Xavier Pellicer Pareja

Sí, gràcies. Disculpin, era per demanar la votació separada del punt 3..., bé, del punt 2 l'ordre del dia, l'apartat 3.

Gràcies.

El president

D'acord. Parlem de la moció número 2, la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació de la justícia a Catalunya, és aquesta. Molt bé.

El diputat Garriga també demana la paraula en nom de VOX.

Joan Garriga Doménech

Sí; gràcies, president. Amb relació a la moció número 17, demano la lectura del punt número 1.

El president

Molt bé, doncs procedirem en els termes que vostès han demanat.

Comencem, doncs, votant la moció subsegüent a la interpellació. Els recordo, com sempre, que els textos de les mocions que sotmetem a votació incorporen les esmenes i esmenes transaccionals admeses a tràmit.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació de la justícia a Catalunya (continuació)

302-00142/15

Comencem, doncs, amb la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació de la justícia de Catalunya, i votarem de manera conjunta els punts 1.a, 1.b, 2.b, 3 bis i 4.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 128 vots a favor, cap en contra, 3 abstencions i hi ha hagut un diputat o diputada que no ha votat.

Passem a votar de manera separada el punt número 3.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 108 vots a favor, 24 vots en contra i cap abstenció.

Passem a votar el punt 2.a.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 81 vots a favor, 9 vots en contra i 42 abstencions.

Votem ara el punt número 5.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 118 vots a favor, 3 vots en contra i 11 abstencions.
Votem el punt número 6.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 118 vots a favor, 11 vots en contra i 3 abstencions.
I finalment votarem el punt número 7.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 76 vots a favor, cap vot en contra i 56 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'estat precari i la restauració de l'escola catalana (continuació)

302-00143/15

Passem tot seguit a votar la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'estat precari i la restauració de l'escola catalana, i abans de votar el punt número 1, demano a la diputada secretària primera, la diputada senyora Glòria Freixa i Vilar-dell, que procedeixi a la lectura d'aquest punt.

La secretària primera

«El Parlament de Catalunya insta el Govern a, davant el molt deficient nivell acadèmic de l'actual sistema educatiu català, certificat en els nefastos resultats de les darreres proves PISA, PIRLS, TIMSS i competències bàsiques, reelaborar els decrets d'ordenació de les ensenyances, culpables d'aquesta lamentable situació, fonamentant-los en criteris acadèmics i pedagògics de contrastada solvència.

»Així doncs, les seves actuals premisses, traslladar a l'alumne empatia, autoestima i emocions, primant les actituds sobre els coneixements a través de competències fluïdes, han de ser substituïdes per l'aprenentatge sòlid de coneixements detallats i sistematitzats per matèries i cursos amb progressivitat, la cultura de l'esforç i la cerca de l'excel·lència.»

El president

Comencem votant els punts 1 a 6 i 8 a 10.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 105 vots en contra, 25 vots a favor i 2 abstencions.

Doncs he dit que votaríem els punts de 8 a 10; ens ha quedat separat el punt 11, doncs ara votarem al punt 11.

Votem el punt número 11.

Comença la votació.

Aquest punt número 11 ha estat rebutjat per 104 vots en contra, 26 vots a favor i 2 abstencions.

Ara, sí, recuperem el punt 7 i el votem.

Comença la votació.

El punt 7 de la moció ha estat rebutjat per 107 vots en contra, 25 vots a favor i cap abstenció.

I, finalment, votarem el punt número 9.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 119 vots en contra, 11 vots a favor i 2 abstencions.

Interpellació al Govern sobre les polítiques educatives

300-00187/15

El primer punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre les polítiques educatives. És presentada pel Grup Parlamentari de Junts i per fer-ne l'exposició, té la paraula la molt honorable senyora Anna Erra i Solà.

Anna Erra i Solà

Molt bé. Gràcies, president. Diputats, diputades... Consellera, estem aquí per fer-li una interpellació i en el fons farem una valoració del primer curs que vostè ha estat al capdavant de la conselleria. I ens ha demostrat, doncs, el seu estil de governar i les seves prioritats en polítiques d'educació.

I l'última compareixença que va fer en la Comissió d'Educació ens va demanar consens i temps i perseverança per veure els resultats, perquè, evidentment, els passos a vegades poden ser lents. I com a Junts ho entenem i ho veiem bé, però també li demanem bona gestió, que en el fons en aquest any ens ha demostrat unes certes mancances, i també li demanem –perquè això també ens preocupa–, sobretot lideratge i fermesa, i mai submissions al que és el Govern espanyol. Perquè després d'un any, encara veiem un estil de tapar forats, de posar pedaços més que grans remeis a la situació que viu l'educació al nostre país.

I també una cosa que ens preocupa és que diria que encara no ha guanyat la confiança de la comunitat educativa, que encara es troben poc escoltats, desillusionats i va creixent el malestar, si més no a principi de curs va haver-hi un malestar; esperem que no creixi.

Però bé, anem a números i a resultats. Si fem una foto de l'informe que vostès han penjat de l'avaluació del final d'etapa de sisè aquest 2025, diré unes conclusions que em sembla que a ningú li sobtaran, i diuen, constaten que en llengua catalana, matemàtiques i ciències i tecnologia els resultats han set inferiors. Per exemple, dels alumnes que van acabar sisè i que ara els tenim a primer d'ESO, un quinze per cent no assoleix el nivell de català, un vint-i-sis per cent té un nivell molt baix –és a dir, estem parlant d'un trenta-cinc per cent que tenen aquestes mancances–; de matemàtiques, un disset per cent no té el nivell, un vint-i-sis per cent el té molt baix –parlem d'un quaranta-tres per cent–, i en ciència i tecnologia, un vint-i-dos per cent no té un nivell i el vint-i-vuit per cent, un baix nivell –és a dir, un cinquanta per cent.

Davant d'aquest resultat i de que constata la problemàtica que tenim, doncs en el nostre sistema educatiu tenim un gran repte. I com a Junts, ja li hem dit, li oferim consens, però també li demanem que segueixi fil per randa el que és la LEC, perquè aquesta sí que va ser una llei de consens i que ens va portar a un bon camí per superar els problemes que pot tenir l'educació.

Perquè si l'escoltem i si avui parlem, m'agradaria destacar sobretot tres prioritats que vostè ens va dir que faria..., per intentar, doncs, millorar aquests resultats i portar els nostres nois i noies cap a aquest èxit educatiu. I el primer que parlaríem, que vostè va comentar, seria el de reforçar els aprenentatges per aconseguir l'èxit educatiu. Doncs què ens van dir? Algunes mesures, com reforçar els sabers bàsics o abaixar les ràtios, i les veiem bé, evidentment, són mesures que poden anar molt bé; però nosaltres li demanaríem que afegís el que seria la codocència, perquè hi han indicadors, hi han estudis que avalen l'èxit d'aquest suport i l'èxit que molt sovint..., potser el de la baixada de ràtios va bé, però no està prou contrastat –portem temps amb baixada de les ràtios i encara no es veuen els bons resultats–, i, en canvi, aquest sí que hi han indicadors que ens diuen que sí.

I també una cosa que nosaltres creiem molt important: equips consolidats, direccions professionalitzades i autonomia de centre real.

Ens sembla que tot aquest procés d'estabilització que vostès havien de fer, fer-lo tan ràpid i tan massiu, l'únic que ha provocat són desestabilitzacions i claustres veritablement molt desorganitzats, i aquí ja l'hi hem dit més d'una vegada, hi veiem una voluntat amagada de carregar-se el decret de plantilles o fins i tot de treure pes a l'autonomia de centres.

Anem pel segon repte: la millora per a l'atenció a les necessitats educatives especials. I sobre què li volem demanar tota una colla de coses? Vostè ens va anunciar que farien un programa de detecció precoç, que nosaltres l'hi havíem dit, i ho trobem, doncs, molt recomanable i molt encertat. Però ben bé a quants centres s'oferei-

xen i quin pla de formació hi haurà per als docents? Perquè quan en diagnostiquin algun el seguiment i la formació per millorar-ho, com es farà?

També voldríem saber que..., vostè ens va anunciar fa un any que farien una revisió del servei de l'EAP, quines actualitzacions o quins canvis es donen ja en aquest curs? I també vostè, davant la complexitat, sempre ha fet anuncis i ha dit que augmentaria els recursos. I en la compareixença seva vam discutir el tema de que anuncia més recursos per a la complexitat, però en canvi ha fet desaparèixer, doncs, tot un programa d'educadors socials, que ho ha avançat dos anys, i no lliguen molt les paraules amb els fets. És a dir, més recursos i sembla que perdem, doncs, el tema d'educadors socials. I, llavors, nosaltres li volem demanar: quan, perquè vostè sap la necessitat d'aquestes figures, quan es convertiran en estructurals?

I l'altre tema que li volíem demanar és cada quan es fan les revisions de la detecció de NEEs, sobretot els socioeconòmics? Perquè nosaltres creiem que aquest ha de ser un suport de palanca i no estructural. I era una mica per saber-ho.

També tenim el tercer repte del que li voldria parlar i que vostè ens va explicar, el que és l'equitat i la lluita contra la segregació. Sap que com a Junts som grans defensors del Servei d'Educació de Catalunya i volem per igual que tot el Servei d'Educació de Catalunya tingui les mateixes oportunitats..., però..., i ho sap i les dades ho demostren, que tot el SEC, tot el Servei d'Educació de Catalunya, ha complert amb el pacte de segregació escolar. Però el departament, sobretot i amb la concertada, fa cinc anys que incompleix el pacte. Per què? Doncs, diguem-ne uns quants detalls. Perquè vostè sap que el cost de la plaça és molt més alt que la motxilla que reben i reben una motxilla que sovint arriba tard, que a més a més entre el dèficit que ja tenen estructural i aquest retard de les motxilles es creen situacions insostenibles.

L'altra..., és que ens trobem amb una part del Servei d'Educació de Catalunya que atenen aquestes mateixes necessitats per igual..., que atenen..., tot el servei, però amb plantilles, és a dir, amb necessitats del 2025 amb plantilles dotades del 95; és a dir, per equiparar les plantilles en faltarien 3.200.

L'altra..., també ho sap, que treballen moltes més hores amb uns sous més baixos, quan es va aprovar aquí el 2017 una llei que parlava de l'equiparació, i no s'ha pogut..., o no s'ha complert, evidentment.

I també el que li voldria comentar és que hi ha molts centres d'aquests, sobretot concertats, d'alta i de màxima complexitat que tenen moltes necessitats, però no tenen..., o atenen a totes les necessitats que cal, però no tenen els mateixos recursos. És a dir, se'ls hi exigeix per igual, han de complir el pacte, tenen els mateixos deures, però no tenen els mateixos drets i en això..., i sap que nosaltres hem set molt insistents per intentar igualar aquest Servei d'Educació de Catalunya, perquè s'ha d'exigir a tothom per igual, però també els mateixos drets i deures per a tothom, quan veritablement es farà..., o es complirà realment el pacte i veritablement quan hi haurà aquesta aposta per igualar el Servei d'Educació de Catalunya.

En definitiva, tres reptes que compartim que cal enfortir, però que també sabem que perquè es duguin a terme moltes d'aquestes mesures cal inversió, calen recursos econòmics, perquè, si no, tot serà una mica el que vostè de moment ha fet, no?, anuncis i intentar tapar forats i posar pedaços, i això, senzillament, potser es veurà –aquesta aposta i aquesta voluntat– si veritablement ens porten aquí els pressupostos. I aquí una mica el que nosaltres li demanem és que hi hagi aquesta aposta de portar els pressupostos, que es vegi aquesta aposta per l'educació que vostè tant reclama i que nosaltres també reclamem i sap que en aquest sentit a nosaltres ens tindrà al seu costat.

I amb tot això, no podríem acabar, perquè tots som conscients de la situació que viu el sistema educatiu català, però sobretot parlar de la sentència del decret del català a les escoles. I sabem que vostès ja han presentat un recurs de cassació contra la sentència, i ens en felicitem i volem, doncs, que sigui, si més no, un pas; però bé, sí que li volíem demanar fins a on veritablement defensarà aquest model d'escola

catalana. Sap que com a Junts no vam signar el pacte nacional; sobretot no el vam signar per la seva tebiesa i poca credibilitat que ens dona aquest Govern en la lluita i defensa del català. Per això, des d'aquí ara li demanem, consellera, fermesa, un front comú i tota la protecció que calgui a la nostra escola i al català, perquè sap que nosaltres hi serem.

Però el que li volem demanar i sobretot el que volem que aquí en quedi constància és veritablement a on serà el Govern, a on serà, sobretot, la consellera i la conselleria d'Educació. Arribaran fins al final? Protegirán del tot l'escola i el català? Amb això l'únic que li diem és que hi han molts reptes i moltes preocupacions.

També un dels temes que ens preocupa del català i quan li diem del que és la tebiesa és perquè fins a on lluitarà pel català? Una de les coses que nosaltres..., i vostè ho sap, que és la peça clau de la nostra nació i que moltes vegades el que demostra..., les seves paraules que no lliguen a vegades amb els seus fets. Vostè sempre ha dit, doncs, que ha defensat el català, però jo ara li demanaria: com és que no es recupera la tercera hora de català a batxillerat? Com és que aquesta decisió que vostè ha pres i que no es veu..., en el fons desobeeix un acord que aquí es va aprovar en aquesta seu parlamentària i fins i tot un acord en el pacte nacional d'educació; està desobeint aquestes dues normes que de la seu parlamentària van sortir. Llavors, per això, nosaltres patim..., o senzillament no acabem de veure la fortalesa d'aquest Govern, sobretot en la defensa del català.

I en aquest tema i en tots els altres, l'escoltaré atentament.

Gràcies.

El president

Gràcies. Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Esther Niubó Cidoncha, consellera d'Educació i Formació Professional.

La consellera d'Educació i Formació Professional (Esther Niubó Cidoncha)

Bé; molt bon dia. Gràcies, president. Gràcies, diputada, i per molts anys, perquè s'ha de celebrar tot. En tot cas, gràcies per la seva interpellació. Com que és la primera que fem en aquest context d'inici de curs, sí que voldria començar, doncs, fent un agraïment –que segurament que compartirem– al conjunt de la comunitat educativa, als docents, als equips directius, al conjunt de personal d'atenció educativa i d'administració i serveis, i també al personal dels serveis territorials i dels serveis centrals; en definitiva, a totes aquelles persones que, des de les aules o també des de l'Administració, fan possible, any rere any, que el sistema educatiu funcioni cada dia. Gràcies a la seva dedicació, la seva professionalitat, aquest setembre també hem tornat a tenir un inici de curs amb normalitat, i això sempre és una bona notícia.

Però, en tot cas, un curs –entrant en matèria– on es comencen a desplegar diferents mesures que es van planificar durant el curs passat, amb un objectiu molt clar –que la diputada abans també comentava–, que és reforçar els aprenentatges, és cercar l'excel·lència i cercar l'equitat educativa, i que aquesta millora dels aprenentatges de l'alumnat sigui una realitat al més aviat possible i que arribi a tothom, sabent, evidentment, que, com deia abans, això no es produeix automàticament d'un dia per l'altre.

Però, efectivament, la millora dels resultats acadèmics és la principal preocupació del Govern en matèria educativa; de fet, és la nostra principal prioritat, perquè no hi ha política educativa que es pugui justificar si no fa que el nostre alumnat llegeixi millor, entengui millor el què llegeix, entengui millor les matemàtiques, pugui expressar-se amb fluïdesa, pugui raonar, doncs, amb sentit, críticament; i, per tant, això és important.

Abans parlava dels resultats de les proves de final d'etapa i aquí, evidentment, hi ha marge de millora, i això, una mica les mesures que anunciaré –que ja s'estan desplegant, que no són paraules, que són fets en aquests moments– van dirigides precisament a aquesta millora. Però, per tot això, hem reforçat, hem ampliat diferents programes específics per a la millora de les competències instrumentals. Hem

ampliat la xarxa de comprensió lectora a més de 530 centres. Hem ampliat diferents programes de reforç de les matemàtiques que ja tenim a més de vuit-cents centres, i, quan parlem d'aquests programes, impliquen codocència –vostè en parlava–, implica poder treballar en grups més flexibles, implica treballar amb mentories i també amb materials molt més adreçats a reforçar, doncs, aquestes matèries. També hem impulsat l'aprenentatge STEM, l'educació ambiental –això conjuntament amb els departaments de Territori i Igualtat. I hem millorat també aquest curs els recursos per a l'aprenentatge de les llengües estrangeres, perquè aquí veiem que, sobretot quan parlem de l'anglès, en un món, doncs, que és obert, és globalitzat, hem de fer esforços per superar bretxes que encara existeixen, bretxes socials d'aprenentatge que tenen un efecte negatiu en l'equitat.

I, per tant, tot això, doncs, són fets, són actuacions que ja estan en marxa, i mesures que, a més a més, formen part d'un paquet encara més ampli, que és aquella publicació de concrecions curriculars per facilitar l'aprenentatge de les matèries i dels sabers claus a tots els nivells de totes les etapes educatives del currículum, i també focalitzar tots els recursos del departament perquè l'oferta formativa que dirigim al conjunt dels docents, doncs, estigui molt més alineada amb les necessitats i la pràctica de l'aula.

Però, en tot cas, no volia deixar de parlar del tema dels aprenentatges sense referir-me al català –vostè també ho ha fet–, i penso que se sap perfectament quina és la posició del Govern amb el català, el nostre compromís amb la llengua catalana, amb el paper central que juga en la cohesió social del país, i també, de manera molt especial, amb l'escolarització, amb l'escola com a espai prioritari de socialització de l'alumnat, de progrés, de promoció social i de convivència. I el català, doncs, segueix sent, com ha de ser, el centre de gravetat d'un sistema educatiu que veu en una escola comuna la clau de volta del progrés social d'aquest país. I parlem d'un model educatiu i lingüístic que ha permès que generacions d'alumnes, vinguin d'on vinguin, hagin compartit un mateix espai d'aprenentatge i d'igualtat; d'una escola que treballa intensament per garantir que tot l'alumnat del país coneix i parla les llengües oficials, i, per tant, una escola que treballa intensament per no limitar les oportunitats de l'alumnat en funció de la llengua, fins i tot del seu origen, sinó per superar qualsevol desavantatge de partida per aconseguir aquest progrés individual i la cohesió del conjunt de la societat. Un model que fa del pluralisme lingüístic una oportunitat i que evita que els ciutadans i ciutadanes de Catalunya visquin d'esquena els uns als altres, per motiu de llengua, en comunitats diferenciades. Al contrari, és un model que sabem que compta amb un amplíssim consens, un consens que el Govern, doncs, té la voluntat i el deure de protegir i ampliar, si pot, també, per continuar fomentant aquest projecte d'entesa, de progrés, de convivència que és l'escola a Catalunya, i també el seu règim lingüístic.

I aquest és el sentit de la posició del Govern, també pel que fa a la recent sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya. El propi president de la Generalitat ho va dir molt clar: el Govern farà servir totes les eines legals per defensar els principis del règim lingüístic del sistema educatiu i, per tant, per preservar aquest consens polític, social, legal que una àmplia majoria d'aquesta cambra ha defensat al llarg del temps i que, de fet, va actualitzar fa tan sols tres anys. I agraeixo, doncs, diputada, que hagi dit que el seu grup no abandonarà aquest consens i, per tant, sempre el tindrem formant part d'aquest model tan important.

I parlant de llengua, i d'escola en general i del coneixement del català en particular, sí que voldria aprofitar la interpellació, doncs, per fer esment d'algunes dades que hem conegut fa tan sols poques setmanes sobre les proves de competència oral, tant de sisè de primària com de quart d'ESO. Són dades..., ho dic perquè venim d'un debat, d'una moció, realment, que s'han sentit discursos realment catastrofistes, d'aquests que alimenten –sempre ho dic, no?– l'antipolítica i alimenten la desconfiança en el sistema educatiu, que són molt injustos amb relació al sistema que

tenim. Però, en tot cas, aquestes dades sí que ens conviden a ser optimistes. Mostren que, malgrat les debilitats, doncs, que tots reconeixem en el conjunt del sistema educatiu, el nostre alumnat acredita un nivell mitjà alt de competència oral en català. Per tant, parlem d'un domini general satisfactori, amb presència fins i tot de bosses d'excel·lència que ens indiquen, en tot cas, que anem en la bona direcció. Si volen consultar-les, doncs les poden trobar publicades a la web de l'Agència d'Avaluació i Prospectiva. Però, per tant, aquests resultats positius de les proves d'expressió oral, doncs, no signifiquen que ens haguem de conformar, ni molt menys, perquè sempre que es pugui millorar ens han de trobar treballant intensament, però sí que vol dir que, com m'han sentit a dir altres vegades, el sistema no està condemnat al derrotisme i que hi ha avui ja bases sòlides sobre les quals podem seguir construint i treballant. Perquè hem de poder també destacar allò que funciona, allò que és positiu, i al mateix temps, doncs, treballar, evidentment, en aquells temes o en aquells aspectes que tenen més marge de millora. I és des d'aquesta perspectiva, la de reconèixer les febleses quan hi són, però també de posar en valor els punts forts, que el Govern i en particular aquest departament que encapçalo, doncs, encara encarem el repte de la millora educativa.

Vostè també comentava en l'últim minut de la seva intervenció el tema del batxillerat. S'ha referit al currículum de batxillerat. Vostè sap, doncs, perquè n'hem parlat moltes vegades en aquest hemicicle, que el currículum que existia en aquests moments –de fet, el que encara està en vigor en aquests moments– no s'ajustava a la normativa i acaba perjudicant l'alumnat català, doncs, que tenia problemes per homologar els seus estudis, per exemple, quan havia d'anar fora de Catalunya. I per solucionar aquest problema vam optar per modificar el currículum agrupant les diferents matèries de ciències, tal com es fa a la resta de comunitats autònomes. I, mitjançant les hores d'optatives, acabàvem reforçant les hores d'especialitat perquè l'alumnat no perdés cap hora de ciències. I em sembla que aquesta és una qüestió, com deia abans, que n'hem parlat molt. I, en aquest sentit, doncs, es va fer una proposta de modificació del decret de currículum de batxillerat que modificava només allò necessari. Perquè penso que hem de ser conscients que tenim un currículum que no fa ni tres anys..., és a dir, no s'ha ni desplegat en la seva totalitat, no té ni tres anys el desplegament d'aquest currículum, i ens sembla que no és moment..., no?, que el sistema educatiu requereix estabilitat, no? Ens sembla que no és adient ni per als centres ni per al professorat ni tampoc per al nostre alumnat estar canviant constantment el currículum. Com deia, el sistema necessita estabilitat, i una de les maneres de fer-ho és, doncs, modificant estrictament allò indispensable i complementar-ho amb moltes altres qüestions. Com abans mateix li comentava el tema de les concrecions del currículum, que vam començar específicament amb la llengua catalana i amb les matemàtiques, perquè ens sembla que ha de ser..., des d'aquest punt de vista és el que correspon.

Ara, dit això, sí que és veritat que podríem aprofundir, no només pel que fa als aprenentatges. I aquí, doncs, tant la part de la xarxa de comprensió lectora i altres bons elements que he comentat a l'hora de la formació, d'adreçar o d'orientar l'oferta de formació adreçada als docents. Però també hem de dir que les proves de final d'etapa, precisament en llengua, doncs no tenen un resultat..., vaja, ni desastrós, com a vegades se'ls ha sentit a dir. Al revés, no? Si tenim uns resultats que ens destaquen en algun àmbit són els de la llengua. I, per tant, això ho hem de posar en valor. Però hem de seguir reforçant aquests aprenentatges i, sobretot, l'ús social de la llengua catalana. I per això ens sembla que és important, doncs, dotar el nostre alumnat de millors eines. Però sí que ens sembla que segurament la revisió que hauríem de fer aquí... –i penso que deu estar d'acord amb mi–, hauríem de revisar el que són els decrets de l'obligatòria. És veritat que a batxillerat ja estem en un altre moment, però, en canvi, sí que estem disposats a revisar per veure què podem millorar de l'àmbit de l'educació obligatòria.

Veig que m'estic quedant sense, sense minuts, i realment, doncs, hi ha molts temes encara a comentar. Com que s'ha referit breument al tema de la inclusió, en tot cas hi tornaré en la rèplica. Però aquí, certament, doncs, som conscients que la realitat, la complexitat a les nostres aules és cada cop més important –hi ha molta més heterogeneïtat, hi ha molta més diversitat–, fins al punt que un de cada tres estudiants presenta algun tipus de necessitat de suport específic, sigui trastorns del neurodesenvolupament, trastorns específics de..., no?, dificultats d'aprenentatge o necessitats derivades del context socioeconòmic. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

Com que m'he quedat sense temps –em sap greu, president–, en tot cas en la rèplica li continuaré l'argument.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, consellera. I, per fer la rèplica, té la paraula la molt honorable senyora Anna Erra i Solà.

Anna Erra i Solà

Bé; gràcies, president. Consellera, sí, eh?, en temes d'educació necessitaríem potser molt més temps i tot, eh? I, clar, una mica el que li he volgut exposar és..., evidentment, millor que hi hagin resultats. Nosaltres som d'aquells que creiem que, davant de qualsevol programa, de qualsevol acció, hi ha d'haver indicadors d'avaluació, eh? Perquè potser una de les coses que estan cansats tots els docents potser és de programes i programets que s'han fet. I, evidentment, vostè, volent apostar pel sabers més bàsics..., creiem que és important. Però l'únic que li he dit al principi és que també aquest informe que van penjar ara al setembre, eh?, aquest que li comentava, aquests resultats, sí que està dient, no?, i ens assenyala que, de cada deu alumnes, quatre passen de sisè a primer d'ESO amb moltes mancances, i, evidentment, això és molt difícil..., llavors, com treballar-ho. I per això intentàvem intentar de buscar o d'incidir més amb mesures que puguin ajudar, doncs, a que qualsevol acció que es faci es faci, doncs, aquesta millora.

Però jo, sobretot, el que també li voldria comentar és que –i vostè ho sap–, en qüestió d'educació, en qüestió..., tot lo que sigui avançar l'educació, i fins i tot, evidentment, avançar el país, a Junts ens hi trobarà. Nosaltres el que volem ser és una oposició constructiva per intentar de tirar endavant. Ara bé, si anem passos enrere o bé, senzillament, es queden en paraules i pocs fets, nosaltres això llavors... Estem aquí, diguem-ne, per fer, doncs, un tema de control i de fiscalitzar i d'empènyer perquè es millori. I això va lligat una mica amb que aquest consens que vostè demana... I, per exemple, ha tret el decret de batxillerat, i va ser capaç, consellera, d'aconseguir un consens amb totes les plataformes que es van fer, i el va aconseguir, aquest consens. Es van unir totes i els únics que es van mantenir, diguem-ne, diferent van ser vostès, van ser des del departament. I se'ls van presentar propostes, se'ls van proposar propostes que intentaven consensuar que tampoc es perdés res. I no ha deixat el batxillerat ni els professors ni la comunitat educativa contents.

I suposo que ho farà ara a la rèplica, però sí que també li demanem lo de la tercera hora de català, que li deia, de batxillerat, no? Amb això sí que voldríem continuar demanant... És que en tot el sistema d'educació també és molt important el que és el zero-tres. I vostè ha fet una aposta ajudant els ajuntaments, i aquí li reconeixem, doncs, aquest esforç. Però també ens agradaria que, per necessitats de país..., hi han moltes, i sempre li diem, escoles de bressol privades, que també no les desatengui i estigui per elles. Com les escoles de música –privades, eh?–, que, evidentment, aporten, doncs, una gran solució en el nostre país i estan quedant doncs..., es van tancant i van perdent tot el que és aquest poder cultural i de país que tenim.

L'altra cosa que també li volíem dir és que..., pel tema d'abandonament. Vostès han tret sempre pit, no?, des de que és consellera, d'aquesta gran aposta per l'FP. Ha

millorat, sembla, no?, el que és la qüestió, doncs, sobretot de matriculació. Però ja sap que tot el que va haver-hi..., aquella mala gestió inicial... Nosaltres sempre tenim clar que hi han hagut tota una colla d'alumnes que s'han perdut i que han quedat fora del sistema, i ens preocupa, perquè..., per l'abandonament. L'FP, com qualsevol estudi, és important, i ens sembla, doncs, que aquí no sé si vostès en són molt conscients.

L'altra cosa que sobretot li demanem també –i ja l'hi hem dit una mica, l'hi he dit abans en la interpellació– és que sobretot..., les direccions i el que és els que estan portant, no?, aquest lideratge en els centres educatius li demanen a crits, doncs, que confiïn en ells, que confiïn en la seva expertesa, que els escolti. I aquí és on jo també l'hi demano, doncs, en nom d'ells, en nom de tota la comunitat, perquè tot aquest malestar que va creixent no augmenti i, evidentment, doni confiança i sortida, i avaluï el que molts estudis avalen, que amb uns lideratges forts, amb unes direccions fortes i professionalitzades, els centres educatius tiren molt endavant els projectes i els resultats dels seus nois i noies.

I l'altre tema que li volia comentar sobretot és que –i sap què l'hi he dit més d'una vegada– hi han hagut casos específics, i sempre li he dit un cas molt concret de set docents que van fer la integració de la concertada i de municipal cap a la pública, i s'ha fet molt mala integració. Vetlli per aquests set casos, perquè, evidentment, si veritablement una de les coses que vostès abanderaven era de que serien, doncs, una conselleria o un govern de bona gestió, atengui també aquests casos i demostrï, sobretot, que ja ho està fent. Però li demanem aquesta fermesa, aquest lideratge i, sobretot, que tot lo que són aquestes paraules o aquestes bones voluntats que vostè diu es converteixin en fets i veritablement hi hagi d'aquí a un any..., que puguem avaluar l'impacte de tots aquests programes que ha fet, que veritablement tirem endavant i que el país ho necessita i que l'educació avanci.

Gràcies.

El president

I, per fer la rèplica, té la paraula l'honorable consellera d'Educació i Formació Professional.

La consellera d'Educació i Formació Professional (Esther Niubó Cidoncha)

Moltes gràcies, president. Aviam si ara tenim temps. (*L'oradorariu.*) Havia acabat la intervenció parlant, no?, de la detecció: que ara mateix, doncs, tenim un de cada tres alumnes en el sistema educatiu, doncs, que tenen alguna necessitat específica de suport educatiu. I, en aquest sentit, doncs, tot i sent conscients que començàvem el curs amb menys alumnat i, per tant, hi ha menys alumnat avui dia en el sistema educatiu..., però, sent conscients d'aquesta complexitat i escoltant el conjunt de docents, escoltant precisament la comunitat educativa, vam començar el curs, doncs, amb 1.600 docents més que el curs passat, precisament per atendre aquestes necessitats educatives especials, precisament per atendre l'escolarització en formació professional o per atendre també la matrícula viva, tenint en compte, doncs, la importància de fer una bona acollida des del primer moment. I no només aquests 84.000 docents, que impliquen 1.600 més que el curs passat, sinó també amb més de 550 dotacions més de personal d'atenció educativa. Ho dic per la referència que feia als educadors. Certament, doncs, pels que no van seguir la Comissió d'Educació d'aquell dia, hi havia un programa; existia un programa temporal que durava tres anys, finançat amb fons europeus, que havia de finalitzar, que no hi havien més fons i a partir d'aquí es va donar continuïtat a través d'un nou programa molt adreçat a l'orientació social i educativa i, per tant, a anar a abordar aquells temes relatius a l'absentisme, aquest seguiment més..., o aquesta atenció més individualitzada i precisament s'ha fet, també, amb tècnics d'integració social, amb educadors, però això ha implicat..., és veritat que hi ha alguns centres que ja tenien en plantilla un TIS que no han pogut tenir un educador.

I, a partir d'aquí, estem tenint converses perquè no existeix en el sistema educatiu un cos d'educadors socials i, per tant, a partir d'aquí hem de veure, quan finalitzi aquest programa, d'aquí a dos anys, de quina manera podem anar incorporant aquests altres professionals al sistema educatiu; però en tot cas, aquest any, a banda d'aquestes dotacions addicionals, hem doblat el recurs SIEI Plus en el conjunt del sistema educatiu, és a dir, unitats que treballen amb protocols, amb criteris unificats.

M'ha preguntat abans pels EAPs, quina és la feina que s'ha fet aquests anys? Doncs precisament s'ha fet la unificació de criteris en el conjunt dels serveis territorials. Hem incorporat psicòlegs als serveis territorials per fer, doncs, aquesta prevenció de l'absentisme, reforçar l'orientació educativa, suport també als referents de convivència, cohesió i benestar; hem incrementat amb el proper contracte un disset per cent les hores setmanals de vetllador, de monitoratge de suport i estan sortint diferents casos, que són més o menys mediàtics, d'alumnes que tenen alguna necessitat i que requeririen més hores d'acompanyament per part d'aquests docents.

I, a més a més, sent molt conscients del que avui ens diu l'informe Talis que s'ha publicat, que un percentatge important del professorat necessita o sent que necessita més ajuda a l'hora d'abordar aquesta creixent diversitat a l'aula. També hem desplegat aquest model de proves universals voluntàries enguany per avaluar, fer aquesta detecció primerenca de dificultats, de necessitats de suport a l'aprenentatge, que això va al conjunt de centres educatius que, com deia, enguany és voluntari però va acompanyat de guies, de guies amb diferents elements a l'hora de poder tractar millor determinat alumnat que té unes dificultats específiques, no? I és detecció per a la promoció de l'aprenentatge i per evitar fracassos escolars posteriors; són eines i guies que ens permetran, doncs, activar mesures de suport educatiu personalitzat des d'un primer moment. Em sembla que és un bon recurs.

Mencionava també la formació professional i –abans que acabi el temps– sí que volia destacar i també posar en valor qüestions que ens sembla que les hem fet bé. Hem tingut aquest rècord de matrícules, 75.000, 7.500 més que el curs passat i a dia d'avui ha suposat un increment de prop de catorze mil matrícules, com explicava el secretari de Formació Professional a la Comissió d'Educació fa pocs dies, i, a més a més, una dada potser més rellevant encara és que més del noranta-u per cent de les assignacions corresponen a alumnat amb continuïtat formativa. I aquí és on ataquem el tema de l'abandonament escolar prematur, els que acaben un quart d'ESO o bé un grau bàsic que puguin tenir una continuïtat formativa amb una formació professional.

Penso que quedaran moltes, moltes qüestions, però sí que voldria dir que venim de..., venim amb xifres, venim amb fets, ja no venim amb bones paraules; evidentment sempre en tenim i penso que en el diagnòstic podem compartir... Jo li volia agrair, doncs, la predisposició i el tarannà. Em penso que l'educació és un àmbit on tenim més acords que desacords segurament amb la majoria de grups, doncs, una gran majoria social d'aquests grups. Que ningú entendria que ens passéssim el dia, no?, tirant-nos els plats pel cap i penso que no ho fem i que el país espera de nosaltres que sapiguem treballar o trobar punts en comú, que sumem esforços en defensar allò que ens uneix, que són aquells punts, aquells consensos fonamentals que han fet forta l'escola al nostre país i que ens han permès, en termes globals històrics, progressar fins on som a dia d'avui.

I per tant, demano o demanaria, doncs, que pugessin, no?, que tothom intentés pujar a aquest carro de la millora educativa, que compartim, de fer costat al Govern. També en una futura negociació pressupostària caldrà disposar de recursos i també, per què no?, sumar el pacte per la llengua, que és una manera també d'enfortir i contribuir a enfortir encara més la llengua en el nostre país i en el sistema educatiu, i, per descomptat, ni atiar l'odi als nouvinguts ni entre comunitats autònomes, perquè hem de recuperar aquella centralitat històrica del que havien estat els grups d'aquest país.

Moltíssimes gràcies.

El president

Gràcies, senyora consellera. Se suspèn el Ple, que reprendrem dijous a les nou del matí.

Tanmateix, aquesta tarda saben que hi ha el debat de política general, que iniciarem a dos quarts de cinc i, per tant, en tres dies haurem fet tres plens, el Ple específic per escollir un senador, el Ple ordinari amb la repesca de tot allò que vam deixar pendent la setmana passada i el debat de política general.

Se suspèn la sessió.

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i tres minuts.

Sessió 32.1

La sessió s'obre a dos quarts de cinc de la tarda. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel secretari general i la lletrada Mercè Arderiu i Usart.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Debat sobre l'orientació política general del Govern (255-00008/15). Junta de Portaveus. Substanciació.

El president

Bona tarda, senyores i senyors diputats. S'obre la sessió.

En primer lloc, els faig avinent que dos diputats han delegat el seu vot per a aquesta sessió plenària. Els diputats Carles Puigdemont i Casamajó i Lluís Puig Gordi, del Grup Parlamentari de Junts, han delegat el seu vot en el diputat Albert Batet i Canadell.

Debat sobre l'orientació política general del Govern

255-00008/15

Passem, a continuació, a l'únic punt de l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària, que és el debat sobre l'orientació política general del Govern. Aquest debat es registrarà pels articles 154 i 155 del Reglament i d'acord amb la seqüència adoptada per la Junta de Portaveus.

En primer lloc, té la paraula el molt honorable senyor Salvador Illa i Roca, president de la Generalitat de Catalunya, i ho fa sense límit de temps.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Molt honorable president del Parlament, conselleres i consellers, diputades i diputats... Molt bona tarda a totes i a tots. Deixin-me començar fent referència a una notícia d'actualitat, l'esfondrament d'un edifici al centre de Madrid, per expressar la nostra solidaritat als veïns i veïnes de Madrid i a les seves autoritats i per desitjar que les coses vagin el més bé possible.

Senyores i senyors diputats, «Catalunya és prou gran com perquè hi capiguem tots i massa petita com perquè hi sobri ningú», deia el president Tarradellas. Saben que Tarradellas és un dels meus referents polítics i saben que faig meves aquestes paraules seves. I avui, en iniciar el segon debat de política general des de que soc president de Catalunya, vull dir que en aquesta cambra hi falta gent; hi falten els diputats Carles Puigdemont i Lluís Puig.

Reitero el que ja he anat repetint des del primer dia del meu mandat: demano l'aplicació àgil, efectiva i plena de la llei d'amnistia aprovada pel Congrés dels Diputats i validada pel Tribunal Constitucional. El Govern de Catalunya i jo mateix, com a president, hi estem plenament compromesos.

També vull dir, en iniciar aquest debat, que m'alegra la presència a Catalunya de la diputada Pilar Castillejo, feliçment retornada sana i estalvia a casa nostra després de formar part de la Flotilla Global Sumud al costat d'un grup destacat de catalans i catalanes. El meu reconeixement i el meu respecte per la noblesa i l'esperit solidari d'aquesta iniciativa. (*Aplaudiments.*)

«Digueu-los a les vostres joves estudiants que no es desanimin mai, que cultivin la seva vocació, que els proporcionarà moltíssimes satisfaccions.» Són paraules de Maria Assumpció Català i Poch, l'excel·lent i pionera matemàtica i astrònoma catalana de la que enguany celebrem el centenari del seu naixement. No ho va tenir fàcil; el seu és un gran exemple de superació, perseverança, dedicació i treball

en temps difícils al servei d'un gran talent i al servei del país i del coneixement. Per això he volgut evocar el seu record.

Els joves als quals apellava la Maria Assumpció Català són els qui omplen la plaça Sant Jaume en defensa dels valors humans a Gaza, són els qui naveguen pel Mediterrani amb el vaixell *Le Bel Espoir* en defensa de la pau, són els alumnes de l'escola Ponent de Granollers, on vam inaugurar el curs escolar, o els qui enguany han pogut començar la formació professional que volien, perquè hem augmentat l'oferta en més de 7.583 noves places de formació professional.

L'apellació de la Maria Assumpció Català a l'empenta del jovent és també una apellació a l'esperança. El món viu canvis molt de fons i molt accelerats, canvis d'època: avançar i progressar o paralitzar-nos i retrocedir; millorar o empitjorar; esperança o por. En el fons, aquest és el dilema i el combat que es lliura al món, un combat entre l'esperança i la por. El nostre ànim col·lectiu com a país i la confiança en nosaltres mateixos es posen a prova.

Entre l'esperança i la por, Catalunya sempre ha triat esperança; ara bé, per tal que l'esperança sigui reeixida i fructífera, necessita al seu darrere institucions que l'apuntalin, necessita un govern que la defensi, una societat que hi cregui i un país que faci d'ella la seva bandera. «Sobre aquesta terra hi ha quelcom que mereix la vida», va escriure el poeta palestí Mahmud Darwix. Avui som nosaltres els qui tenim l'obligació de fer de Catalunya un país d'esperança i dur-la fins a Ucraïna i fins a Gaza.

Senyores i senyors diputats, Catalunya ha demostrat de nou el seu compromís irrenunciable amb els valors humans. El seu coratge per denunciar el genocidi que encara avui està patint el poble palestí a mans del Govern de Netanyahu l'ha expressat en manifestacions i accions de solidaritat arreu del país.

Avui, 7 d'octubre, es compleixen dos anys del terrible atemptat de Hamàs que va ocasionar més de 1.200 morts de ciutadans i ciutadanes d'Israel. Com vàrem fer d'ençà del primer dia, condemnem aquesta massacre injustificada i exigim el retorn de les persones segrestades; de la mateixa manera, condemnem el genocidi que va iniciar el Govern de Netanyahu contra el poble palestí, que encara avui continua.

Exigim garantir un alto el foc real i efectiu; exigim garantir l'ajut humanitari per evitar més morts. Desitgem que la possibilitat de pau que s'ha obert esdevingui en un acord just que permeti una solució de futur en convivència entre l'Estat d'Israel i el de Palestina.

Catalunya seguirà ferma en el seu compromís solidari. Per això els anuncio que des del Govern impulsem el nou programa «Catalunya, casa d'acollida palestina». Volem acollir, cuidar i dignificar les estades temporals de persones palestines a Catalunya, estudiants, pacients hospitalaris o professionals, entre d'altres. El programa integrarà totes les iniciatives existents: universitats refugi, emergències hospitalàries, programes de protecció temporal, i les coordinarà tota una xarxa d'acollida integral que garanteixi l'allotjament, l'atenció social, la continuïtat acadèmica i els espais d'integració comunitària i cultural.

Ho farem en coordinació amb la Fundació Solidaritat de la Universitat de Barcelona, la Comissió Catalana d'Ajuda al Refugiat, els municipis, les entitats culturals, els col·legis professionals i el teixit social del nostre país.

En paral·lel, Catalunya intensificarà l'ajut humanitari a Gaza i, quan la situació ho permeti, impulsarem projectes de cooperació per reconstruir serveis essencials, hospitals, escoles i espais socials. Per això, l'Agència Catalana de Cooperació hi destinarà 2 milions d'euros en el pressupost de l'any vinent.

Senyores i senyors diputats, el debat sobre l'orientació política general del Govern és un dels més importants del curs polític. Fixa l'esdevenir, les qüestions i les prioritats que centraran l'acció de govern i, en bona part, l'activitat d'aquesta cambra al Parlament.

Desitjo que l'afrontem amb franquesa, amb respecte i amb rigor, sense apriorismes ni prejudicis, amb actitud constructiva, amb voluntat d'entesa i aportant propostes viables. Siguem tots i totes fidels a la veritat i a la realitat. Fem honor a la ciutadania i a les institucions que representem. Honorem la política noble, la política al servei del bé comú, la política del diàleg i de l'esperança. Debatem, si s'escau, amb tota la vehemència que calgui i expressem les nostres diferències, però fem-ho sense renunciar abans d'hora a trobar punts en comú. Alcem els ulls més enllà de l'aritmètica parlamentària per mirar el conjunt del país.

Els demano que prenguem consciència tots i totes plegats de la nostra responsabilitat davant de la ciutadania i del país, en les formes i en els continguts. En el debat polític actual s'ha traspassat massa límits. Fem del Parlament de Catalunya un exemple a seguir, estiguem a l'alçada del marc solemne on som. La ciutadania ens demana, penso, que siguem capaços de posar-nos d'acord en allò més essencial.

Per aquest motiu, desitjo també que, un cop sotmesa a la seva consideració la meva disposició sobre l'acció del govern present i futura, en puguem extreure acords i assolir consensos que es tradueixin amb les conseqüents resolucions a favor de l'interès general del país. El Parlament també pot –i té el deure de fer-ho– impulsar l'acció del Govern.

Som un govern que respecta i assumeix els mandats del Parlament com a propis, com no pot ser d'una altra manera. Dels 275 acords que instaven el Govern a fer diferents accions, 232 es troben en algun dels instruments de planificació del Govern, ja sigui el pla de govern, plans departamentals, pla normatiu o en algun altre pla, estratègia o programa. Això suposa que el 84,4 per cent dels acords s'han incorporat en algun dels instruments de planificació del Govern.

Senyores i senyors diputats, l'anterior debat va tenir lloc ara fa just un any, l'octubre de 2024. D'aleshores ençà, tots els canvis que el món apuntava han esclatat en tota la seva dimensió. Crec que tots vostès en tenen prou coneixement i perspectiva per treure'n conclusions. I el més important, per passar del diagnòstic a l'acció, o, com bé va afirmar Mario Draghi a Rimini aquest agost passat, per transformar l'escepticisme en acció.

Ha canviat el taulell geopolític. La darrera Assemblea General de les Nacions Unides ha estat la penúltima escenificació de l'atac al multilateralisme com a instrument d'entesa i resolució de conflictes. Europa segueix astorada davant la guerra d'Ucraïna o el preocupant enviament de drons sobrevolant Copenhaguen o Varsòvia. Han canviat l'economia i el comerç global arran del terratrèmol dels aranzels de l'Administració Trump. Alhora, s'obren noves i importants oportunitats que hem d'aprofitar, com ara, per exemple, el tractat del Mercosur.

Ha canviat el medi ambient, com així ens ho mostren els efectes del canvi climàtic, que encara alguns s'entesten a negar. Hem viscut un estiu molt exigent a Catalunya arran dels incendis a la Segarra o al Baix Ebre. Aquest estiu s'han produït en total 2.168 incendis de vegetació, un 62,6 per cent més que l'estiu de 2024.

En altres comunitats d'Espanya han tingut conseqüències més devastadores encara, on, per cert, els bombers, membres d'agrupacions de defensa forestal, Agents Rurals i Mossos d'Esquadra han exercit una tasca solidària exemplar que ha estat reconeguda pels governs d'Extremadura i de Castella i Lleó. I tot just la setmana passada vam patir els efectes de la borrasca Gabriel, amb importants efectes al delta de l'Ebre i a Amposta.

A Catalunya tenim molt clar que el canvi climàtic és una realitat innegable que cal afrontar de manera integral. Cal protegir el paisatge natural i el paisatge humà. Cal accelerar la transició energètica en tots els àmbits: descarbonització de l'economia, augment de les energies verdes i electrificació de la mobilitat. Més endavant en detallaré les mesures.

Ha canviat el paradigma demogràfic. L'increment de l'esperança de vida és una de les grans conquestes de la humanitat, però també representa un repte. Actual-

ment, les persones majors de seixanta-cinc anys representen el 19,5 per cent de la població catalana i en uns anys poden arribar a ser el vint-i-tres per cent.

La manera com abordem l'envelliment ens definirà, senyores i senyors diputats, com a generació. Volem i treballem per un envelliment digne, actiu i divers. Per això ja estem desplegant tota una estratègia a través de la conselleria de Drets Socials i de la nova Direcció General de la Gent Gran.

I, per últim, assistim a un canvi permanent generat per les noves tecnologies. Hem de saber posicionar-nos per afrontar l'alt grau de digitalització i ser actius en la cursa oberta a escala global per liderar les tecnologies emergents com la intel·ligència artificial o la biotecnologia.

Senyores i senyors diputats, soc plenament conscient de les preocupacions i de les angoixes individuals que aquest context genera en moltes persones i famílies. Tants canvis, tan ràpids, de tan abast com ens afectaran?, pensen molts ciutadans. Com quedarà el meu nivell de vida, el meu barri, la meua ciutat, millorarà o empitjorarà? Ens anirà, m'anirà, més bé o retrocedirem? Disminuirem desigualtats, ampliarem llibertats i enfortirem la fraternitat o augmentarem les diferències, retallarem drets i es deteriorarà la convivència? Miro el futur que aquests canvis estan dibuixant amb esperança o amb por?

Ho he dit a l'inici i ho repeteixo ara, entre l'esperança i la por, Catalunya tria sempre esperança. L'esperança és el sentiment que ens condueix a l'acció per millorar les coses. Sense ingenuïtats, senyores i senyors diputats. Allà on alguns només hi veuen dificultats, soc partidari de veure-hi estímuls. Allà on alguns hi veuen excuses, nosaltres hi veiem oportunitat d'aportar-hi solucions. Davant de les complexitats, no ens podem bloquejar, no podem tancar el país ni ens podem permetre de ser pusillànimes.

Hi ha, certament, molt per fer. No esperin ni de mi ni del meu Govern ni retrets, ni excuses ni mirar constantment pel retrovisor. Catalunya està cansada –crec– de retrets, d'excuses i de promeses irrealitzables. Els catalans i les catalanes ens reclamen responsabilitat, ambició i sentit comú. Els catalans i les catalanes ens reclamen solucions, no pas culpables. Els catalans i les catalanes ens reclamen posar Catalunya en marxa. I durant aquest primer any d'acció de govern, això és el que hem fet: hem posat Catalunya en marxa per atendre el present i avançar-nos al futur.

Posar en marxa un país vol dir deixar enrere la indecisió i la paràlisi per decidir i actuar. Posar en marxa un país vol dir escollir bé les prioritats i els objectius. Posar en marxa un país vol dir prioritzar la seva cohesió social i la seva cohesió territorial. Posar en marxa un país vol dir impulsar la nostra competitivitat, el nostre progrés social i la nostra capacitat de generar prosperitat compartida.

Catalunya necessitava i necessita posar el seu motor econòmic, social i cultural al màxim rendiment. Aquest motor no és el Govern. Aquest motor és la societat catalana en el seu conjunt: empreses, treballadors, acadèmics, dirigents polítics i administracions. El Govern és la clau de contacte i, alhora, l'encarregat de garantir les millors condicions per assolir una velocitat de creuer segura que no deixi a ningú enrere. En aquest terreny, Catalunya s'ha posat en marxa.

Acabem de visitar la variant de Sant Feliu de Codines de la C-59, una obra demanada des de fa temps. Els treballs del tram Camp, de Tarragona, ja s'han iniciat. La propera setmana començarà a treballar de nou la tuneladora de la línia 9 del metro per finalitzar el tram entre Mandri i Lesseps. Enguany finalitzarem les obres d'accessibilitat a les estacions de metro Ciutadella - Vila Olímpica i Clot. A inicis de 2026, esperem poder començar les obres de la variant de Les Preses a Olot a la C-37 i de la integració urbana dels Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya al seu pas per Igualada. Això pel que fa a la mobilitat.

En matèria d'equipaments, hem visitat les obres del Fòrum de la Justícia de Tarragona després de vint anys d'anuncis. Ja hem començat les obres del nou edifici judicial a Martorell i estem accelerant el nou edifici judicial a Santa Coloma de Far-

ners. L'ampliació de l'edifici judicial de Mataró i els nous edificis judicials de Badalona, Rubí, Sant Cugat del Vallès, Sant Feliu del Llobregat, Vic i Falset.

Hem començat la construcció de la nova comissaria de l'Àrea Bàsica Policial de Mollerussa i la rehabilitació de l'edifici de l'Àrea Bàsica Policial de Sant Martí, a Barcelona. Estem preparant ja la licitació de la nova seu regional dels Mossos a Lleida, i en poc temps tindrem preparada la de Girona, i esperem tenir en uns mesos el projecte de la nova comissaria de Llançà.

El nou edifici de la Regió d'Emergències Centre, a Manresa, començarà les obres en poques setmanes, i la regió de Girona ja té en redacció el projecte. El nou parc de bombers a Tarragona està en construcció, i la previsió és que acabi a mitjans de 2027. També esperem per aquelles dates el nou parc de Terrassa, i tenim previst iniciar abans de final d'any el nou parc de bombers voluntaris de Gelida.

Si parlem de salut, s'està actuant tant en l'adequació i millora d'hospitals com en la construcció i millora de centres d'atenció primària. Al llarg de 2026 està previst finalitzar les ampliacions o millores als centres d'atenció primària de l'Arboç, Sant Fruitós de Bages, Cabriels, Hostalric, la Llagosta, Almenar, l'Escala, Pineda, Castelldefels, Gavà, la Palma de Cervelló i Olot.

I pel que fa als grans hospitals, al setembre inauguràvem els nous quiròfans de l'Hospital Comarcal de Móra d'Ebre. Hem trobat la solució per reprendre l'ampliació de l'Hospital Verge de la Cinta a Tortosa a finals d'any, compatible amb la conservació de les restes arqueològiques. Estem agilitzant el planejament del nou Hospital Universitari de les Terres de l'Ebre al barri de Sant Llàtzer de Tortosa. Tenim en fase de concurs el projecte arquitectònic del Campus de Salut de Girona. La primera fase de construcció de l'edifici ambulatori de la Teixonera, a la Vall d'Hebron, a Barcelona, està previst que comenci a partir del primer trimestre de l'any vinent. Tenim en marxa les obres d'ampliació de l'Hospital Joan XXIII, a Tarragona, i l'ampliació del bloc quirúrgic de l'Hospital Arnau de Vilanova, a Lleida. També s'està en fase de contractació del projecte per a l'ampliació de l'Hospital de Calella.

Pel que fa a educació, entre els projectes de millora, adequació i reformes de les instal·lacions que s'estan redactant i les obres que ja estan en marxa, són més de 350 actuacions les que estem desenvolupant sobre les 2.500 escoles i instituts que tenim a Catalunya. És a dir, estem actuant sobre un quinze per cent de les instal·lacions.

A més a més de millorar les escoles i instituts que tenim, cal fer-ne de nous. Així, per citar-ne només alguns, en les properes setmanes, sortiran, entre d'altres, les licitacions de l'institut Arraona, de Sabadell; de l'escola Gaia, de Barcelona, i de l'escola Xirinacs, també a Barcelona; de l'ampliació de l'escola Mont-roig, de Balaguer; la licitació dels projectes de l'institut Salvador Aimeric, de Salt, o de l'obra de l'institut Les Cinc Sènies, de Mataró.

Catalunya en marxa. Exemples concrets d'actuacions concretes en barris concrets. No és, senyores i senyors diputats, un recull exhaustiu. És un recull suficient, penso, per il·lustrar que Catalunya està en marxa, amb fets i amb bona gestió.

Permetin-me aquí fer una referència a com estem gestionant els recursos que ens han confiat els ciutadans, recursos gràcies als quals podem fer totes aquestes millores. En aquest sentit, vull apuntar que l'any passat vàrem reduir un punt el dèficit sobre el producte interior brut, passant de l'1,4% de dèficit al 0,4% de dèficit. Va ser el primer any, des del 2007, que vàrem tancar amb 387 milions de superàvit corrent, afrontant el camí cap a l'equilibri dels comptes de la Generalitat. Tot això fent possible una execució del noranta-set per cent de les despeses dels departaments i un pagament a proveïdors de vint-i-set dies.

Aquest és el camí que seguirem aquest any 2025, on ja us puc avançar que les inversions de la Generalitat marcaran un rècord respecte a les xifres tímides de les darreres dècades. Assolirem els 3.000 milions d'inversions, i el nostre objectiu és situar-nos per damunt d'aquesta xifra en el pressupost de l'any 2026.

Fer inversions és necessari i urgent en el nostre país. És on ens juguem de fons la batalla per dotar de les infraestructures i serveis bàsics un país pensat per a 6 milions, que avui ja té 8 milions de ciutadans. Cal fer els trens, les carreteres, els hospitals que el conjunt del país necessita. Per això cal posar Catalunya en marxa. En això consisteix posar Catalunya en marxa.

Vull fer especial menció al camí que hem fet per a la reducció dels terminis de pagament a proveïdors per garantir la liquiditat a les petites i mitjanes empreses del país i als autònoms, amb una reducció continuada des de la nostra arribada al Govern.

El deute de la Generalitat segueix reduint-se, i haurem assolit la fita de situar-lo per sota del trenta per cent del producte interior brut català, afrontant amb una major salut financera l'acord assolit entre Esquerra Republicana de Catalunya i el Govern d'Espanya per a la quitança del deute per valor de 17.000 milions que afrontarem entre aquest any i l'any 2026.

Per últim, vull fer una especial menció als fons europeus. A Catalunya s'han rebut 9.621 milions d'euros de fons europeus, dels quals 4.071 són gestionats directament per la Generalitat, i la resta ho són a través de convocatòries. D'aquests fons, el noranta-vuit per cent de les convocatòries ja estan publicades, i el setanta-quatre per cent ja estan resoltes. De les licitacions pròpies, 1.101 milions ja han estat publicats, 800 adjudicats i 400 han estat transferits a les entitats locals del país. És a dir, estem arribant a l'economia real mentre duem a terme una transformació, crec que molt rellevant, del nostre país que està impulsant-ne el creixement.

Senyores i senyors diputats, aquesta Catalunya en marxa és la que ha superat l'any 2024, per primera vegada a la història, els 300.000 milions d'euros de producte interior brut. Creixem per sobre de la mitjana espanyola. És la Catalunya d'incrementar, capaç d'incrementar el producte interior brut en un 3,6% l'any 2024 respecte a l'any 2023. Pel que fa al PIB *per capita*, que és el que més importa a Catalunya, l'any 2024 també ha augmentat en termes reals un 2,4% respecte a l'any anterior. És una bona dada, però hem d'aconseguir augmentar-la més encara, perquè la prosperitat compartida arribi a tothom.

Tot això vol dir que generem prosperitat. L'economia catalana genera prosperitat. Senyores i senyors diputats, no m'agraden els cofoismes, però tampoc ens hem d'enganyar: l'economia funciona. No ho menystinguem. El repte que tenim és mantenir la generació de prosperitat i, sobretot, dissenyar les polítiques públiques per compartir-la socialment i territorialment, i aquí, senyores i senyors diputats, hi ha molt per fer. Hem de ser igual de bons repartint la prosperitat que generant-la. Comptem amb més ciutadans treballant a Catalunya que mai. El total d'afiliats a la Seguretat Social és de 3.863.651 persones aquest setembre, un dos per cent més que en el mateix període de l'any anterior. El que hem de garantir és que treballar la teva jornada laboral et doni dret a una llar, a una sanitat digna i a una educació pública de qualitat. Aquest és el model de prosperitat compartida en el qual tant insistim i hi insisteixo.

El model on els treballadors de la Zona Franca es puguin permetre comprar el cotxe que han fabricat. El model en què professores, cuineres o infermeres poden continuar vivint a la seva ciutat. El model en què la universitat pública exerceix d'ascensor social. El model en què una fiscalitat justa i distributiva ens permet avançar plegats, i no pas el d'egoisme fiscal pensat en benefici d'uns pocs.

Volem una Catalunya que assoleix les millors qualificacions en els rànquings econòmics de les principals agències de qualificació, com Fitch o Moody's –per cert, una notícia positiva que hem conegut els darrers dies. Sí, volem això, però, sobretot, volem una Catalunya plenament compromesa amb la reducció de les desigualtats socials. El progrés d'un país no es mesura únicament pels balanços econòmics. És important, és clar, però on veritablement es mesura l'èxit d'un país és en la seva cohesió social, amb les seves polítiques socials, el que en alguna ocasió he anomenat «termòmetre moral d'un país».

Per això, senyores i senyors diputats, em sento orgullós –crec que ens n'hem de sentir tots orgullosos– del pacte nacional pels drets de les persones amb discapacitat que hem assolit entre totes i tots i que des del Govern ja estem desplegant.

I per això mateix em sento esperonat a seguir treballant per reduir les xifres de pobresa infantil a casa nostra desplegant l'estratègia de lluita contra la pobresa infantil a Catalunya i el pla d'acció 2025-2030. No és una política social, és una política de país, integral, que assumeix tot el Govern, el Govern en el seu conjunt.

Senyores i senyors diputats, és cert que per reduir desigualtats cal generar prosperitat, i també és cert que per generar prosperitat cal obrir-se al món amb ambició. El Govern que presideixo vol la màxima ambició. Una Catalunya oberta al món. Senyores i senyors diputats, Catalunya ha tornat al món amb tota l'ambició. Així ho reflecteix, per exemple, el volum de les exportacions catalanes. Fins al juliol d'enguany, han estat de 60.386 milions d'euros, és a dir, més de 650 milions d'euros que el mateix període de l'any anterior, malgrat les incerteses afegides per la guerra aranzelària. Ho vull posar de manifest.

Exportacions que signifiquen prosperitat. Vet aquí l'objectiu que perseguim quan obrim noves delegacions a l'estranger. Anirem a buscar les oportunitats i el progrés allà on calgui. Per això obrim noves delegacions a la Xina, al Canadà i al Mediterrani oriental, a Jordània.

Les oportunitats per als nostres barris metropolitans, per als nostres pobles, per a les nostres empreses, les aconseguirem si estem presents a les grans metròpolis globals. La veu, el talent, les idees, la cultura i els projectes de Catalunya han d'estar presents allà on es decideixen els canvis al món: a Brussel·les, a Nova York, al Vaticà, a Tòquio, a Pequín o a on sigui.

Una Catalunya que es mostri al món sense complexos, com farem a la Fira del Llibre de Guadalajara, amb Barcelona com a ciutat invitada; com farem amb la inauguració de la Torre de Jesús de la Sagrada Família l'any proper, o amb diferents esdeveniments esportius, com pot ser la sortida del Tour de França l'estiu vinent.

Senyores i senyors diputats, una Catalunya de tothom i amb tothom, defensora dels drets humans que afronta amb esperança un món de canvis. Una Catalunya que practica la bona política i que està en marxa, que dona tanta importància a generar prosperitat com a compartir-la, i que està oberta de nou al món. Una Catalunya orgullosa del seu passat però centrada en el present i el futur.

D'ençà del primer dia, hem intentat des del Govern, fixar la mirada en l'horitzó d'un futur millor, però, al mateix temps, amb un profund sentit de la realitat per atendre el present. La nostra responsabilitat va molt més enllà de nosaltres, va molt més enllà d'aquesta legislatura. El futur no es pot predir, però sí que tenim el deure d'imaginar-lo i de preparar-lo. Les decisions que prenem ara, i les que no prenem també, determinaran la capacitat del país per generar prosperitat, sostenibilitat i cohesió social, i també per garantir benestar i llibertat a les generacions futures.

Després d'una mica més d'un any d'assumir la presidència de la Generalitat, el resultat d'una acció de govern tangible, avaluable, ambiciosa i propera, centrada, dinàmica i coherent, aterrada a la Catalunya d'avui i projectada a la Catalunya de demà.

Una acció de govern que hem desenvolupat en els següents eixos. Primer, recuperar la institucionalitat; segon, reformar l'Administració; tercer, atendre les urgències de Catalunya en matèria d'aigua i energia; quart, seguir revertint mancances, especialment en matèria de mobilitat en rodalies; cinquè, centrar Catalunya en les prioritats, des del nostre punt de vista, correctes: habitatge, seguretat i prosperitat compartida; sisè, atenent les necessitats de les famílies; setè, protegint el país dels efectes del canvi climàtic; en vuitè lloc, reforçant la llengua, la cultura i l'escola, i, en novè lloc, governant Catalunya amb els ajuntaments per garantir-ne la seva cohesió. Desenvoluparé cada un d'aquests punts breument.

Primer, recuperar la institucionalitat. Senyores i senyors diputats, ho vaig dir al primer debat d'orientació de política general: la continuïtat institucional és la base

de la concòrdia i l'entesa. Les institucions són de tots, i tots n'hem de tenir cura; el Govern, el primer. Unes institucions democràtiques, obertes, per descomptat, a la crítica, a la fiscalització i al retiment de comptes; no a l'insult ni a campanyes sistemàtiques que en busquen el desprestigi. La confrontació com a estratègia política està pensada amb dos objectius, senyores i senyors diputats: debilitar les institucions democràtiques i cansar la ciutadania augmentant la desafecció. Els dos objectius són igual de perillosos; no ho podem oblidar. Tan sols cal observar la deriva autoritària de països fins ara considerats democràcies exemplars, que, sense institucions democràtiques, no hi ha progrés ni convivència ni llibertats possibles. (*Aplaudiments.*)

Sense col·laboració institucional no podem avançar. A l'Europa i a l'Espanya del 2025 res no és políticament possible des de la solitud; tot es pot assolir des de la col·laboració. Aquesta és la gran lliçó d'aquests temps que vivim, penso. Crec, i ho dic modestament i humilment, que Catalunya pot fer avui, en aquest terreny, aportacions. Crec que podem ser exemple d'aquesta política constructiva, amb capacitat de pacte i respectuosa, que tant necessitem recuperar arreu.

Cooperació, actitud constructiva, lleialtat institucional, sempre en defensa del bé comú, i, per descomptat, en el meu cas, pels interessos de Catalunya. Aquest ha estat, aquest he intentat que sigui el meu capteniment en les dues conferències de presidents autonòmics a les que he assistit, a Santander i a Barcelona. Aquest ha estat el capteniment del Govern quan hem reactivat les comissions bilaterals entre la Generalitat i l'Estat, que ens permeten assolir acords importants en matèria de justícia, infraestructures, rodalies o deute autonòmic. Crec que estem demostrant amb fets que la cooperació sempre és més beneficiosa que la confrontació.

Aquesta mateixa lleialtat i cooperació és la que exercim des de la Generalitat amb els ajuntaments de Catalunya; és la que ens permet avançar en habitatge, en seguretat, en transport públic i en equipaments a les comissions mixtes entre el Govern de la Generalitat i els ajuntaments de Barcelona, Lleida, Tarragona, l'Hospitalet de Llobregat, i, properament, en la que celebrarem amb l'Ajuntament de Girona –crec que en un parell de setmanes a tot estirar.

Segon, reforma de l'Administració. És una reforma estructural decisiva per assegurar la prosperitat, el lideratge del país i la igualtat d'oportunitats, per millorar la vida dels catalans i les catalanes, per enfortir els nostres serveis públics, per fer més competitives les empreses, per donar suport als emprenedors i per garantir que ningú es quedi enrere. L'estem impulsant d'acord amb les cinquanta propostes de la Comissió d'Experts per a la Reforma de l'Administració –resumit a l'acrònim CE-TRA–; propostes ambicioses i realistes. O l'Administració s'adapta als nous temps i es simplifica o quedarem desbordats. No hi ha un altre camí, senyores i senyors diputats.

Permetin-me aquí reconèixer la feina dels més de 250.000 servidors públics que hi ha a Catalunya, reconèixer-los i agrair-los la seva feina. Són elles i ells els protagonistes d'aquesta reforma, i en elles i en ells hem vist l'impuls necessari per portar-la a terme. Ho hem de fer fàcil als ciutadans i a les empreses: menys burocràcia i més efectivitat. Alguns exemples: eliminació de la cita prèvia obligatòria, creació d'una xarxa troncal amb deu oficines d'atenció al ciutadà integrades a totes les vegueries –el 2027 ja en tindrem sis d'operatives– o simplificació dels deu tràmits administratius que comportaven 650.000 sol·licituds a l'any.

Senyores diputades i senyors diputats, faig aquí una petició explícita: els demano que siguem capaços d'assolir els consensos necessaris per poder fer els canvis legals que permetin reduir terminis burocràtics a favor de les iniciatives i projectes que generin prosperitat al país. És una tasca que ens concerneix, crec, a tots i en les que el Govern farà el màxim esforç per poder assolir aquest consens, tant de bo, de país. (*Aplaudiments.*)

Recuperar la institucionalitat, reformar l'Administració i, en tercer lloc, atendre les urgències que Catalunya tenia en aigua i en energia. Un país que pretén liderar i

garantir la prosperitat no podia tenir deures per fer en aquestes qüestions tan bàsiques com l'abastament d'aigua o les energies renovables. Les reserves de les conques internes dels embassaments, gràcies a una meteorologia en aquest sentit favorable, han passat a un 75,11 per cent en aquest moment, enfront del 28,7 per cent que tenien l'any passat. La meteorologia, hi insisteixo, ha estat, en aquest aspecte –en altres no, però en aquest aspecte– favorable, almenys fins ara.

Però, senyores i senyors diputats, no abaixem el ritme per assolir l'objectiu del setanta per cent d'autonomia hídrica el 2030. Seguim impulsant la inversió i el calendari d'execució de més de 2.400 milions d'euros en inversions hídriques per ampliar la dessalinitzadora de la Tordera, per la nova planta del Foix, per la nova dessalinitzadora de la Costa Brava o per la planta regeneradora del Besòs.

Alhora, l'Agència Catalana de l'Aigua ha invertit 39,8 milions d'euros al llarg del primer trimestre en millores a les infraestructures hídriques del país. Endemés, es destinen 140 milions d'euros a la modernització de regadius, que ja s'han començat a executar, per posar alguns exemples, a Corbins, a Benavent de Segrià, a Torre-serona, a Vilanova de Segrià, a Lleida i a la Portella, i la modernització del regadiu de la Comunitat de Regants Presa de Colomers, a la zona del Ter.

Permetin-me, en matèria de regadius, per això, destacar la signatura –crec que és rellevant– del conveni de col·laboració amb el Ministeri d'Agricultura, que estableix un pla *coordinat* de les actuacions per a la modernització del canal d'Urgell, que esperem que sigui validat per les comunitats de regants. És l'assignatura pendent més important que tenim en matèria de regadius.

Pel que fa a les energies renovables, Catalunya té la responsabilitat –penso que en això també hi estarem d'acord– de generar la seva pròpia energia, per reduir la dependència de l'exterior, per millorar la seguretat del subministrament, per reduir l'impacte ambiental i per augmentar el desenvolupament local. En un any hem aconseguit produir un 15,6 per cent més d'energia verda. Anem pel camí de complir amb l'ambició objectiu –és ambició i difícil, però el Govern no renuncia a assolir l'objectiu– d'implementar dotze mil megawatts de nova potència, cinc mil megawatts eòlics i set mil megawatts fotovoltaics, per assolir un cinquanta per cent de generació elèctrica, d'acord amb els objectius de la Unió Europea i del pla integral d'energia i clima de Catalunya 2030, Pinecat 2030. No hi renunciem; segueixen sent l'eix central de la nostra política en matèria d'energia, les energies renovables.

En quart lloc, revertir mancances molt palpables, que tots vostès coneixen, en particular en matèria de rodalies. Aquí hi ha una feina feta de governs anteriors. Com saben, avui s'han iniciat les obres de desdoblament de la línia R3 entre Parets del Vallès i la Garriga i les actuacions a Montcada Bifurcació i Montcada Ripollet. Es tracta d'una actuació ambiciosa, complexa, però ambiciosa, llargament esperada, que representarà una millora molt important per als milers d'usuaris del Vallès, de Barcelona i la seva àrea metropolitana, de Vic i de la resta de poblacions afectades.

És, com he dit, una actuació complexa, amb una previsió d'obres de setze mesos, si tot va bé. Des del Govern en farem un seguiment exhaustiu, a diari, per tal que el dispositiu alternatiu de transports que s'ha posat en funcionament marxi adequadament, amb seixanta autobusos i 43.500 places diàries; perquè els usuaris tinguin una informació fàcil i constant, i perquè es compleixin els terminis d'execució d'obra. És una inversió llarga, complexa, però aconseguirem amb ella un salt qualitatiu enorme en el servei: amb disset trens setmanals amb origen o final a Vic, dotze trens setmanals fins a Ripoll, dues noves freqüències amb inici o final a la Molina. Representa, el pla de transport alternatiu, un dispositiu de mobilitat sense precedents: mobilitzem 54 milions al servei de mobilitat alternativa amb autobusos i 2,6 milions per al personal d'informació i atenció al client.

Ho he dit en anteriors ocasions i ho reitero ara: el servei de rodalies no funciona amb els estàndards que Catalunya necessita ni el nivell que mereixen els milers d'usuaris i usuàries. I el Govern de Catalunya afronta de cara aquesta qüestió; no ens

espolsem responsabilitats ni amaguem el cap sota l'ala. El pla de rodalies que havíem fixat amb l'horitzó 2030 s'està complint: millors infraestructures, més trens i nova governança. Donem continuïtat a l'acció del Govern que m'ha precedit.

Millors infraestructures, gairebé 2.000 milions d'euros executats i 3.759 milions d'euros adjudicats. Actualment, rodalies està sent objecte de la inversió més important per part del Govern d'Espanya i del Govern de Catalunya en els darrers anys per revertir desinversions d'altres èpoques. Estem al màxim ritme i volum d'inversió –dues-centes obres de millora en marxa– que podem assumir sense afectar el servei i la seva seguretat.

Més trens, cent deu trens nous que començarem a incorporar a principis de l'any vinent. Vull destacar que aquests cent deu trens, com saben totes i tots vostès, senyores i senyors diputats, s'estan fabricant a Catalunya, al centre d'Alstom de Santa Perpètua de Mogoda, amb el que representa això d'impuls industrial i d'ocupació a casa nostra.

I una nova governança. Hem donat un pas històric amb l'acord per a la nova empresa Rodalies de Catalunya, que estarà constituïda abans que acabi aquest any. Estem decidits a que el ferrocarril esdevingui la columna vertebral de la mobilitat a Catalunya, amb màxima ambició de país perquè la xarxa ferroviària catalana faci un salt qualitatiu i quantitatiu; amb grans acords: gràcies a la col·laboració entre els governs d'Espanya i de Catalunya, estem corregint el dèficit d'inversions d'etapes anteriors. Volem el millor servei de rodalies a Catalunya, gestionat, planificat i decidit des de Catalunya.

Recuperar la institucionalitat, reformar l'Administració, atendre les urgències en matèria d'aigües i energies, revertir mancances en rodalies i, en cinquè lloc, centrar Catalunya en les prioritats correctes: habitatge, seguretat i prosperitat compartida. Vet aquí les tres prioritats rellevants en aquest moment a Catalunya.

Habitatge. La desigualtat avui es diu «accés a l'habitatge». Més d'un terç de la despesa de les famílies es dedica a pagar l'habitatge i els seus subministraments. Si no resollem, senyores i senyors diputats, l'accés a l'habitatge posem en risc els avenços socials. No parlo només de l'habitatge com una prioritat de govern, que ho és des del primer dia; parlo de l'habitatge com una missió de país –com una missió de país. *(Aplaudiments.)*

Ens calia impulsar un veritable canvi en les polítiques d'habitatge, un salt d'ambició i de determinació per actuar de manera integral des de tots els àmbits i amb els màxims recursos possibles. Ara fa un any, durant el passat debat d'orientació de política general, vaig anunciar la posada en marxa del pla cinquanta mil habitatges públics protegits d'aquí al 2030, amb la mobilització de 4.400 milions d'euros en el decurs d'aquest període d'execució, un repte important. Però Catalunya té la capacitat d'afrontar reptes importants quan actuem amb ambició transformadora.

Senyores i senyors diputats, estem complint amb el pla. Hem assolit la velocitat d'actuació adient per complir amb tots els objectius que ens van fixar ara fa un any. Amb la convocatòria de solars que vam obrir a ajuntaments de tot el país hem obtingut 670 solars amb 22.241 habitatges potencials; d'aquests, 14.398 ja tenen promotor. Ja tenim més de set mil habitatges en producció aquest any: quatre mil de l'Incasòl i tres mil del fons que executen els ajuntaments amb fons Next Generation. L'Agència de l'Habitatge ha adquirit 1.800 pisos per tanteig i retracte, triplicant la xifra d'anys anteriors. Durant el proper any, la meitat dels cinquanta mil habitatges públics que vaig anunciar estaran en producció, en alguna fase de producció, durant el proper any: 25.000 dels cinquanta mil durant el proper any estaran en alguna fase de producció. *(Aplaudiments.)* I els puc anunciar que abans que acabi l'any hi haurà una segona convocatòria de solars, una nova convocatòria de solars.

Augmentar la construcció d'habitatge públic és tan sols una de les palanques que hem activat. Des del Govern estem desenvolupant tots els instruments legals que tenim a l'abast i tots els recursos per construir més i per construir més ràpid, per apli-

car la llei de la «vivenda» i així controlar la pujada de preus, i amb ajuts directes a joves i famílies.

Ajudar els joves, les persones grans i les famílies és clau mentre no tinguem el parc d'habitatge públic suficient que el país necessita. L'any 2024 es van concedir 87.899 ajuts, que sumen més de 186 milions d'euros. Els joves que van rebre l'ajut per al lloguer van ser 27.471, l'any 2024. Aquest any 2025 es preveuen xifres semblants.

Hem obert el Fons d'Emancipació Juvenil, adreçat a joves entre divuit i trenta-cinc anys, amb préstecs de l'Institut Català de Finances, que cobreixen el vint per cent del valor de l'habitatge corresponent a l'entrada per adquirir un habitatge, sense interessos, i que es retornen un cop la hipoteca està pagada. Hem rebut, per aquests préstecs d'emancipació, 4.072 sol·licituds, de les quals 1.832 reuneixen els requisits. L'Institut Català de Finances ja n'ha aprovat 831, de sol·licituds, i 921 estan en estudi.

Apliquem la llei d'habitatge i intervenim al mercat per abaixar els preus. Allunyem-nos, –senyores i senyors diputats, prego que fem tots aquest esforç– de dogmatismes i actuem amb determinació. Quan el mercat no funciona, cal intervenir-lo –quan el mercat no funciona, cal intervenir-lo–; un mercat desregulat avui, per si sol, no garanteix l'accés a l'habitatge. El mercat està fallant i les administracions tenim el deure d'intervenir-hi. *(Aplaudiments.)*

La llei d'habitatge funciona; la llei d'habitatge funciona i afavoreix la ciutadania. En un context de pujada de preus generalitzades a Espanya i Europa, d'ençà que apliquem la llei a Barcelona ciutat, el preu del lloguer s'ha reduït entre el vuit i el nou per cent, i a la resta de Catalunya, la baixada ha estat d'un cinc per cent. Com saben, està en tramitació la llei de mesures urgents en matèria d'habitatge i urbanisme i, entre altres elements, ens permetrà una regulació dels lloguers de temporada. Tant de bo aquí també tinguem un consens ampli.

Alhora, l'actual decret en vigor té també la finalitat de reduir la burocràcia i els terminis de construcció a la meitat. Hem triplicat, des de l'Institut Català de Finances, la línia de préstecs per a promotors públics i privats que vulguin construir habitatges de protecció oficial. Hem passat dels 201 milions d'euros el 2024 als 600 milions d'euros d'enguany. A Catalunya, senyores i senyors diputats, mai s'havia desplegat una política en habitatge tan ambiciosa i amb la mobilització de tants recursos com estem fent actualment; estem fent molt, però hem de fer més.

Catalunya ha d'augmentar i pot augmentar l'oferta d'habitatge. Els anuncio que posem en marxa un nou acord de país per a l'habitatge per activar, de manera imminent, tots els planejaments urbanístics arreu del país per disposar de més habitatge. Senyores i senyors diputats, m'explico: hem radiografiat durant aquest any el país pam a pam, poble a poble, ciutat a ciutat, per detectar tots els sectors de creixement destinats a habitatge que hi ha a Catalunya –tots.

Analitzats els sectors, els hem classificat en quatre tipologies: el nivell I, els sectors només pendents de llicència d'obres –són els solars als que m'he referit abans–, 670 ja s'han activat i hi haurà una segona convocatòria. En aquest moment amb quantitat d'habitatges potencials de 22.000, amb 670 solars que tenim. Veurem la segona convocatòria quants solars dona de si; nivell II, els sectors de planejament aprovat, amb gestió aprovada i pendents només de les obres d'urbanització; nivell III, els sectors que tenen planejament aprovat i la gestió està en curs, és a dir, cal fer el projecte d'urbanització i el projecte de reparcellació. Els nivells II i III tenen conjuntament un potencial de 54.000 habitatges –54.000. Durant els anys 2026 i 2027 entraran tots ells en producció, en diferents fases de producció, perquè estiguin disponibles com a solars a partir de l'any 2027.

Nivell IV, sectors pendents de nou planejament o de modificació de l'existent, del planejament existent. Són sectors, els de nivell IV, els que hem classificat de més de mil habitatges cadascun. No em refereixo a sectors de planejament que pugui haver-hi a municipis de cinquanta, cent o dos-cents habitants. Em refereixo només a aquells sectors de planejament contundents, que tenen un nombre potencial d'habi-

tatges superior a mil; n'hi ha cinquanta-set a tot Catalunya. Poden generar en el seu conjunt, amb el planejament actual, 118.000 habitatges potencials. El Govern ha decidit revisar el planejament, per augmentar-ne la densitat i l'edificabilitat i passar de 118.000 habitatges potencials als 160.000 habitatges potencials.

Senyores i senyors diputats, cal un canvi de paradigma en urbanisme; fins ara, la quantitat d'habitatges de cada sector es fixava amb relació a les càrregues urbanístiques del sector. Quines són les càrregues urbanístiques del sector? Quants habitatges necessito per poder fer front a aquestes càrregues? A partir d'ara, la quantitat d'habitatge d'un sector s'ha de fixar amb relació a les necessitats de la gent. Quants habitatges caben en aquest sector? Tots aquests habitatges es fan en aquest sector.

El Govern activarà *tots* els recursos –tots– perquè els anys 2028, 2029 i 2030 aquests habitatges potencials en aquests sectors de nivell IV estiguin en procés de producció i treballarem de forma prioritària en vint-i-tres d'aquests cinquanta-set sectors que tenim identificats. Si fan vostès la suma, estem parlant d'activar *sòl* per ubicar-hi 210.000 habitatges potencials en els propers cinc anys (*aplaudiments*) de forma progressiva, de forma progressiva i esglaonada, 210.000 habitatges potencials en sectors de *sòl* dels nivells II, III i IV que activarem progressivament.

Senyores i senyors diputats, hi ha una emergència habitacional. Calen solucions valentes, contundents. Actuarem amb els següents criteris: màxim respecte al medi ambient i la sostenibilitat, però construirem habitatges i els habitatges es construeixen en *sòl*, en un *sòl* determinat i ha de ser un *sòl* ben comunicat, amb serveis, que obeeixi a les planificacions de creixement que tenen les ciutats i pobles de Catalunya. Respecte mediambiental, sostenibilitat, però construint habitatges, que en fan falta.

Ho farem amb col·laboració i colze a colze amb els ajuntaments. Des de la setmana vinent, els responsables del Departament de Territori es posaran en contacte amb els alcaldes i alcaldesses d'aquests municipis, dels municipis on hi hagin aquests sectors prioritaris i amb ells, i amb ells, treballarem l'activació d'aquests sectors –amb ells–; no contra ells, no sense ells; sí amb ells i amb elles. I vull reconèixer el coratge de molts alcaldes i alcaldesses. Avui és impossible –vostès ho saben– fer les coses per unanimitat; sempre hi ha algú –en fi, i té dret a fer-ho– que es queixa. Però vull posar de manifest la conscienciació que veig als alcaldes i alcaldesses per tirar endavant projectes contundents en matèria d'habitatge. El Govern estarà al seu costat i ho farà amb ells; ja els escoltarà. Però farem habitatge a Catalunya; n'hem de fer, perquè ens ho demanen els ciutadans i les ciutadanes. (*Aplaudiments*.) I ho farem també en col·laboració amb els promotors, amb els administradors de finques, amb el sector privat, amb tots els sectors que tenen coses a dir en aquesta matèria, en matèria d'habitatge; amb màxima ambició i plena consciència en totes les decisions que prenem de l'emergència habitacional que estem vivint a Catalunya –no només a Catalunya, però també a Catalunya.

Senyores i senyors diputats, vull ser terriblement sincer en el que els hi diré ara: estic disposat a escoltar qualsevol proposta en matèria d'habitatge, més enllà de les que he anunciat; qualsevol proposta que vostès tinguin, estic disposat a escoltar-la, amb l'únic requisit i l'única condició que siguin propostes realistes i realitzables. No vull ni crec que haguem de fer volar coloms. Hem de ser molt ambiciosos; no ens tremolaran les cames, però han de ser propostes realitzables i realistes. Estic disposat a escoltar-les totes, a avaluar-les totes i afegir-les a la carpeta de propostes del Govern i d'accions del govern en aquesta matèria. M'agradaria, a més a més, que en la mesura del possible aquestes accions fossin o tinguessin el màxim suport d'aquesta cambra.

Vull dir-los també, en aquest àmbit, que des del Govern estudiarem amb bons ulls les propostes del tercer sector per al seu reconeixement jurídic i suport financer com a operadors d'habitatge social. Garantir el dret a un habitatge digne ens interpel·la a tots; ningú se'n pot desentendre i tothom ha de tenir sentit, visió i deure amb el país i la seva gent. A Catalunya guanyarem la lluita per l'habitatge, perquè si traves-

sem un bon moment econòmic tenim el deure polític i moral que això es tradueixi en una millora de la vida quotidiana de la gent, de les famílies. Garantir un habitatge digne i assequible no és només garantir un sostre; és garantir la llibertat, la dignitat i plena inclusió de tothom a la nostra societat; és garantir una Catalunya per a tothom. (*Aplaudiments.*)

Centrar, els deia, Catalunya en les prioritats correctes i he començat per l'habitatge, i em refereixo ara a la segona prioritat rellevant per a Catalunya, la seguretat. Sé que aquest és un tema que preocupa a ciutadans i ciutadanes d'arreu del país i que ocupa especialment el Govern que presideixo. Concebo, senyores i senyors diputats, la seguretat com una política troncal del meu Govern, una de les màximes prioritats que té el país. Ho faig convençut que la seguretat és i ha estat definitiva del model de vida europeu d'ençà de la finalització de la Segona Guerra Mundial. Viure en pau, passejar tranquil, gaudir de l'espai públic amb seguretat és en si mateix un dret de la ciutadania i una obligació de les institucions preservar-ho. Ho dic des del convenciment dels meus valors progressistes, perquè concebo la seguretat pública com una política social. Ho és per protegir els drets i les llibertats de les persones que menys recursos tenen, de les que necessiten més la seguretat pública.

Vull dir-ho desacomplexadament: la seguretat és també una política d'esqueres, perquè sobretot preserva la convivència en els barris més vulnerables del país. (*Aplaudiments.*) És, en aquest sentit, que no trobaran ni en mi ni en el meu Govern una actitud tèbia ni una negació de la situació. A Catalunya, senyores i senyors diputats, qui la fa la paga; amb la mateixa contundència els diré que em trobaran combatent a les persones que utilitzen la seguretat per aprofitar-se'n i per treure'n rèdit polític. Sembrar l'odi i la discòrdia, escampar mentides, criminalitzar tot col·lectiu de persones migrades que han vingut a contribuir i a treballar a casa nostra. A tots aquests que fan de la por motor del seu discurs polític, els he de dir que em trobaran igual de ferm desmentint les seves mentides que a la meua lluita per garantir la seguretat als carrers i places de viles i ciutats de Catalunya. (*Aplaudiments.*)

Ni cedirem ni ens deixarem emportar per la temptació de calcar un discurs que només divideix la nostra societat i que només conduirà Catalunya a la degradació. Així doncs, en matèria de seguretat, vull dir-los: avui Catalunya és més segura; hi ha menys delictes i més eficàcia policial. Després d'anys en què la delinqüència havia pujat a Catalunya, d'ençà l'agost de l'any passat els fets delictius no han parat de baixar a Catalunya. No seré autocomplaent en aquesta qüestió; el nostre objectiu és la delinqüència zero, però també vull deixar clar que en el que portem d'any els fets delictius han baixat a Catalunya un 4,18 per cent. Si entrem en el detall, observem que els robatoris amb violència s'han reduït un tretze per cent; els furtus –tan perjudicials per a la nostra economia– un cinc per cent, i les ocupacions, un 11,4 per cent.

Sí, a Catalunya els delictes baixen, tot i que sabem que encara hi ha municipis on cal fer molta feina. Baixen fruit d'una estratègia pensada i ben executada; baixen sobretot per la professionalitat dels cossos de seguretat, començant pels Mossos d'Esquadra com a policia integral a Catalunya, per la col·laboració amb els altres cossos i forces de seguretat de l'Estat i també pel treball col·laboratiu amb els policies locals. El pla Kanpai s'ha desplegat a vint-i-vuit municipis de Catalunya com una eina de prevenció contra la multireincidència i ha provocat la detenció de 412 persones multireincidentes, 412.

També vull dir-los que un apunyalament és un delicte molt greu, que combatrem fins al final, però que un fet com aquest explicat quaranta vegades no el converteix en quaranta fets i és aquí on vull alertar del fenomen de la desinformació. Els delictes baixen perquè tenim una estratègia basada en més acció i més prevenció, però sobretot acompanyada per més policies, més jutjats i més cohesió social. Aquesta és la veritable fórmula per combatre la seguretat a Catalunya: més mossos, més jutjats i més polítiques socials i més pla de barris.

En aquest sentit, saben vostès que a la darrera comissió de seguretat vàrem arribar a dos acords ben importants: primer, ampliar la plantilla de Mossos d'Esquadra fins als 25.000 efectius, cosa que significa que en cinc anys Catalunya tindrà cinc mil mossos d'Esquadra més patrullant els carrers de Catalunya, i segon, ampliar la plantilla judicial, amb un acord per assolir la mitjana espanyola i incorporar un mínim de seixanta jutjats nous aquesta legislatura. En el marc del pla de xoc contra la multireincidència, s'han desplegat quatre unitats judicials penals de reforç que donen serveis a Barcelona i a gran part de l'àrea metropolitana també. A més, s'ha posat en funcionament un tercer jutjat de guàrdia per judicis lleus a la ciutat de Barcelona. Gràcies a aquest desplegament, hem passat d'assenyalar judicis de divuit mesos a quatre mesos i mig. Això, si m'ho permeten, són resultats tangibles als que un cop més ha estat possible arribar-hi per la via de la col·laboració i l'acord.

Tenim, però, una nota negativa en les dades de seguretat. És molt preocupant la tendència a l'alça dels delictes d'agressions sexuals. Senyores i senyors diputats puguen un 7,6 per cent; un tipus de delicte que no només requereix la màxima contundència policial i judicial, sinó una educació en valors i una cultura del respecte cap a les dones i la llibertat sexual. Augmentem els recursos en protecció, però ens cal més prevenció, més educació i més compromís de conjunt de la societat per avançar. No afliuixarem fins que totes les dones se sentin segures i lliures arreu de Catalunya. *(Alguns aplaudiments.)*

Voldria acabar assenyalant que aquesta estratègia policial i judicial per a la seguretat i la convivència no servirà de res si no l'acompanyem d'una potent actuació social. Perquè els recordo que cal ser durs contra la delinqüència, però també contra les seves causes. És per això que a l'actuació decidida en matèria judicial, en matèria de seguretat i de justícia s'incorporarà al gener d'aquest proper any 2026 la resolució de la primera convocatòria del pla de barris, una estratègia de 1.000 milions d'euros per actuar i transformar els barris de les ciutats de Catalunya que més ho necessiten.

Perquè sabem que la seguretat comença amb un carrer ben il·luminat, una escala de veïns rehabilitada al centre històric d'una capital de comarca o l'equipament sanitari adient. Recordem, senyores i senyors diputats, que sense cohesió social no hi ha seguretat. *(Alguns aplaudiments.)*

Per acabar...

El president

Senyor president, em permet un moment? El Reglament estableix que els convidats a la cambra no poden fer cap expressió ni d'adhesió ni de contrarietat. Per tant, prego als convidats, especialment als de la llotja, que s'abstinguin d'aplaudir.

Pot continuar, senyor president.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Gràcies, senyor president. Per acabar, vull anunciar-los que el meu Govern impulsarà totes les modificacions legislatives a Catalunya i a Madrid perquè puguem combatre amb més eficàcia contra els problemes de seguretat. Totes comptaran amb el suport del Govern de Catalunya.

Habitatge, seguretat i, tercera prioritat, en la que estem centrats, generació de prosperitat compartida. Catalunya està generant prosperitat; per seguir-la generant ens cal actuar en primer lloc sobre la productivitat. La productivitat és l'element clau del progrés econòmic i de la capacitat de generar prosperitat compartida. La brúixola de la competitivitat de la Comissió Europea, basada en els informes de Letta i Draghi, així ho estableix. Mario Draghi ho advertia a la seva darrera compareixença davant de la Comissió Europea: «No podem caure en la complaença» –deia ell– «Europa ha d'anar per feina i ha de ser més ambiciosa.»

A Catalunya ho som. Per això hem alineat l'estratègia econòmica del país, el pla «Catalunya lidera», que molts de vostès crec que coneixen, amb les línies estratègiques de la Unió Europea. Hem tingut ja moltes oportunitats d'explicar els eixos d'a-

quest pla, que concreten un desplegament de 18.500 milions d'euros d'inversió que estem mobilitzant des de la Generalitat en un període de cinc anys.

Primer, productivitat, per seguir generant prosperitat. Segon, equilibri territorial. Catalunya ha d'aprofitar a fons les seves particularitats territorials per generar un model propi de desenvolupament i cohesió territorial. Hem de potenciar, per descomptat que sí, Barcelona i la seva àrea metropolitana, ja que es tracta d'una de les principals i evidents fortaleces per al país.

Senyores i senyors diputats, estem parlant de la cinquena àrea metropolitana d'Europa. Però encara ho serà més i en benefici de tot el territori si la integrem amb la fortaleza productiva de la resta del país. Necessitem comptar amb tota la força de l'àrea metropolitana de Barcelona i de Tarragona, i també amb Lleida, amb Girona, amb les Terres de l'Ebre, amb el Pirineu i amb les comarques centrals.

En el cas de Tarragona, representa una de les àrees industrials, logístiques i portuàries més importants d'Espanya i d'Europa. Per això impulsem la transformació de la petroquímica amb un nou ventall d'oportunitats que ens ofereix la descarbonització i el projecte de la Vall de l'Hidrogen. I per això impulsem la millor connectivitat en aquesta àrea metropolitana amb la primera fase de les obres del Tramcamp entre Cambrils, Salou i Vila-Seca. I, és clar, impulsant el corredor Mediterrani Tarragona-Lleida-Saragossa, i adaptant el port de Tarragona a l'ample UIC.

Productivitat, equilibri territorial i activació de totes les capacitats del país. Activem les infraestructures. El passat 10 de juny vaig anunciar l'acord per la millora de l'aeroport Josep Tarradellas Barcelona - El Prat entre el Govern de Catalunya, el Govern d'Espanya i AENA. Avui celebrem l'aprovació de les inversions del Govern d'Espanya per fer-ho realitat. I els informo que el Govern de la Generalitat i el Govern d'Espanya ja estem treballant per donar les garanties mediambientals que ens han plantejat les institucions europees.

Hem donat un gran pas endavant com a país per una Catalunya centrada en generar prosperitat i més connectada al món. Fer de l'aeroport Josep Tarradellas Barcelona - El Prat un *hub* intercontinental i un referent en sostenibilitat és, senyores i senyors diputats, crucial per a la prosperitat de Catalunya, però també per a la prosperitat d'Espanya i d'Europa.

El pla d'inversions aeroportuàries d'Aena a Catalunya, amb més de 3.000 milions d'euros d'inversió en els propers anys, representa una millora integral de la xarxa aeroportuària catalana: l'aeroport Josep Tarradellas Barcelona - El Prat, l'aeroport de Girona-Costa Brava, l'aeroport de Reus i l'aeroport de Sabadell.

En el nou escenari global és imprescindible reforçar els nostres aeroports per garantir una Catalunya pròspera i líder en innovació, en tecnologia, en recerca, en investigació mèdica, en universitats, en gastronomia, en moda, en creació i en turisme de qualitat. Tenim la determinació d'activar totes les capacitats de Catalunya arreu de tot el territori i tenim el mètode: de nou, la col·laboració entre governs.

Aquest és el camí. Una Catalunya líder del segle XXI amb un aeroport líder del segle XXI; un aeroport, uns ports i uns trens. La fortaleza de Catalunya es vertebrava en els seus aeroports, els seus ports, els seus trens i el seu metro.

Alguns exemples. Les dues grans estacions de la xarxa ferroviària catalana: la Sagrera estarà operativa l'any 2026 i Sants Estació, en una primera fase d'obres, acabada el 2026; totes dues en processos de remodelació.

El Corredor Mediterrani, la Via Augusta del segle XXI. Mirar enrere per entendre el present, en aquest cas s'escau força. El Corredor Mediterrani és un somni europeu projectat per primera vegada amb entusiasme democràtic als anys vuitanta. L'any 2018 era un projecte pràcticament paralitzat a Espanya. Avui l'impuls del Corredor Mediterrani és ja imparable. Dels 1.838 quilòmetres, en branca litoral, el cent per cent dels trams ja estan tramitats. Un vuitanta-cinc per cent dels quilòmetres està en obres o finalitzat, davant d'un quaranta-cinc per cent l'any 2018; 8.000 milions en licitacions i més de 6.000 milions adjudicats.

Aquest salt s'ha dut a terme durant la presidència de Pedro Sánchez. És, senyores i senyors diputats, de justícia reconèixer-ho. El corredor beneficiarà Andalusia, Múrcia i la Comunitat Valenciana i també Catalunya. Un exemple ben palpable que el que és bo per a Catalunya és bo també per al conjunt d'Espanya.

Activem també la recerca i el coneixement. Si parlem d'activar les capacitats del país, hem de posar la mirada en la xarxa de recerca i coneixement. Precisament, l'anunci de les inversions en aeroports es va produir el dia que inauguràvem el nou campus d'HIPRA a Girona, una inversió privada però molt destacada per al conjunt del país.

Crec, senyores i senyors diputats, que som massa tímids en aquest terreny, en el terreny de la recerca i la innovació com a país. Crec que ens ho hem de creure més. Crec que ens hem de creure que podem ser líders mundials. De fet, en algunes àrees i en molts aspectes ja ho som.

A Catalunya, senyores i senyors diputats, estem creant una xarxa de recerca i coneixement de primer nivell internacional, com ho fem amb el sincrotró Alba II, de quarta generació, a Cerdanyola del Vallès. Una inversió de les que millor exemplifiquen la Catalunya ambiciosa i la Catalunya compromesa. Aquí rau bona part de l'èxit: una xarxa col·laborativa i connectada nacionalment i internacionalment. Connectada amb les universitats, connectada amb les empreses de referència, connectada amb els altres centres de recerca com l'Institut Català de Nanociència i Nanotecnologia o amb la futura Ciutadella del Coneixement a l'antic Mercat del Peix de Barcelona, de la qual ja tenim calendari. Començaran les obres al març, primavera, del 2026.

Si parlem de recerca i d'anomenar l'aposta més potent que hàgim fet mai: el trident innovador amb les infraestructures per dissenyar i produir xips, PIXEurope, DARE i Innofab. Aquest darrer també començarà les obres el 2026.

Vull destacar que el Govern d'Espanya ha anunciat l'activació de 260 milions d'euros que tenia pendants de fer arribar a la Generalitat per potenciar el sistema català de recerca i desenvolupament. Tot plegat, de nou, aconseguit amb acords amb el Govern d'Espanya, en aquest cas negociats per Esquerra Republicana de Catalunya. Així ho reconec públicament i així ho agraeixo també públicament.

Aquesta és la Catalunya que el món espera i admira. En aquest àmbit, també comptem amb un full de ruta clar: el pla territorial d'inversions en recerca, coneixement i innovació de Catalunya, elaborat pel Departament de Recerca i Universitats. La recerca és també un vector de vertebració territorial, i per això apostem per la descentralització dels seus equipaments.

Recerca i innovació, infraestructures, i també per generar prosperitat cal enfortir els sectors productius. I ho fem amb capacitat de reacció, amb el pla Responem, per donar resposta a les equivocades polítiques aranzelàries de l'Administració Trump i amb capacitat d'avançar-nos, amb una nova estratègia per a la internacionalització de l'economia catalana durant els anys 2026-2030.

Es tracta de posar el motor econòmic internacional de Catalunya al màxim rendiment amb uns objectius ambiciosos: consolidar el lideratge en el volum d'exportacions d'Espanya –actualment en concentrem el vint-i-sis per cent–, aconseguir que dues mil noves empreses comencin a exportar i assolir noves empreses exportadores, fins a les dinou mil.

Protegir el sector agroalimentari; en primer lloc, el nostre sector agroalimentari, que continua sent un motor clau de l'economia catalana, amb el setze per cent de les exportacions totals de béns. Un sector que va molt més enllà de l'àmbit econòmic, per esdevenir pal de paller del model de país, per la seva capacitat de cohesió territorial, de conservació del paisatge, de garantia d'un bé essencial com és la seguretat alimentària i per la seva projecció internacional.

Darrere de la feina de cada agricultor, ramader o pescador hi ha tot el país, allò que som, allò que fem i com ho fem. Per aquest motiu defensem una política agrà-

ria comuna que garanteixi la viabilitat i competitivitat dels agricultors i ramaders catalans dins del nou marc financer de la Unió Europea, evitant desigualtats i assegurant un suport adequat al camp. Així com defensarem el sector pesquer en la propera reunió prevista amb el comissari europeu la setmana vinent, el senyor Costas Kadis, reclamarem més dies de pesca i una flexibilització de les condicions actuals. Els nostres pescadors fan bé la feina, són respectuosos amb el mar i s'han de tenir en compte les seves reivindicacions.

Per cert, en aquest àmbit hem tingut aquests darrers dies dos casos confirmats de dermatosi nodular contagiosa, que afecta el sector boví. El Govern, i el conseller al capdavant, estem al costat dels ramaders. Avui mateix, el Consell Executiu ha aprovat un ajut de 4 milions d'euros. No deixarem ningú sol. (*Alguns aplaudiments.*) Quan s'actua amb responsabilitat, com ha fet els ramaders en les granges que s'han tractat aquests casos, el Govern estarà al costat d'ells i del sector.

Agricultura i ramaderia, sector primari i recerca i infraestructures, reindustrialització del país. Aquí tenim una bona mostra de com convertir la transició verda en oportunitats. La nostra indústria és diversificada i innovadora en química, en automòbil o en ciències de la vida, però hem de reforçar el múscul industrial del país, senyores i senyors diputats, no ja per mitigar els efectes dels aranzels, sinó perquè és el terreny de joc principal on ens juguem l'èxit de la transició verda i alhora ens permet assegurar un creixement econòmic sostingut.

Per això volem tenir enllestit el nou pacte nacional de la indústria abans que acabi l'any. Ha estat una bona eina i la volem redimensionar per afrontar l'impuls industrial amb gairebé 4.500 milions d'euros d'inversió pública.

Europa, com saben, s'ha fixat un repte ambiciós: assolir una mobilitat cent per cent lliure d'emissions en els propers anys. Catalunya posarà tot el seu potencial per assolir aquest repte europeu, i per això estem desplegant un nou pla d'impuls del vehicle elèctric. Un objectiu que va d'assolir les 150.000 matriculacions de vehicles elèctrics en els propers cinc anys. Si aconseguim democratitzar el cotxe elèctric i que tothom arreu del territori en pugui fer ús, descarbonitzarem, reindustrialitzarem i generarem prosperitat, garantint que la transició sigui justa per a tothom.

Tot aquest potencial de país, senyores i senyors diputats, té una primordial raó de ser: la seva gent, millorar la vida de les persones, de totes les persones. He parlat de recuperar la institucionalitat; he parlat de reformar l'Administració; d'atendre les urgències de Catalunya en matèria d'energia i aigua; de revertir les mancances en rodalies; de centrar Catalunya en les prioritats, habitatge, seguretat i prosperitat compartida. I parlo ara, en sisè lloc, de com atendre les necessitats de les persones, les persones al centre de l'acció de govern. Cal atendre les necessitats de les famílies, tenir cura de la gent gran, dels qui menys tenen o travessen un moment de dificultat.

Començo per la salut. A l'inici de la meva intervenció he citat algunes de les principals actuacions en equipaments sanitaris. La política de salut, però, és molt més que construir equipaments. El sistema de salut són, per damunt de tot, les persones, els pacients i els professionals que en tenen cura. La salut és la política pública que més cohesiona la societat, la que més cohesiona la societat catalana.

Tothom que viu a Catalunya, i també a Espanya, sap que si té un problema de salut serà atès. Sap que no li mirarem el compte corrent. Sap que serà atès amb els mateixos recursos, vingui d'on vingui i sigui qui sigui. Compte, perquè això que donem per fet no passa ni molt menys a tot arreu –ni molt menys. És un mèrit del país sencer.

A la majoria de llocs els ciutadans no tenen garantit que si tenen un problema de salut se'ls atengui, amb independència del seu estatus social o econòmic. Crec que hem de creure'ns més el nostre sistema de salut, perquè és pioner i dels més excel·lents i fruit d'un treball compartit i consensuat en aquesta cambra. No me n'arrego el mèrit.

Com tot sistema, és una estructura viva, senyores i senyors diputats, que cal reformar per adaptar-nos als nous reptes: socials, demogràfics i tecnològics. I en això estem. Crec que comptem com a país amb el millor talent i compromís. El Comi-

tè d'Avaluació, Innovació i Reforma Operativa i Sostenibilitat del Sistema Sanitari, anomenat «CAIROS», i el Comitè d'Experts per a la Transformació i Innovació Social, anomenat «CETIS».

Estem decidits a reformar el sistema de salut català amb les propostes dels grups com a guia i comptant sempre amb els professionals. Propostes per reformar, no per diagnosticar; ja hi ha massa diagnòstics de què s'ha de fer. S'ha d'actuar, reformar actuant per preservar i mantenir el sistema de salut i millorar-lo. Donaria això per un debat monogràfic en aquest Parlament. Quedin-se amb un concepte: integració. Si volem garantir l'equitat territorial en salut, si volem optimitzar l'eficiència en l'ús de recursos i si volem millorar l'efectivitat i qualitat assistencial dels pacients, hem d'avançar cap a una atenció social i sanitària integrades. Vam aprovar el projecte de llei de l'Agència d'Atenció Integrada Social i Sanitària de Catalunya i espero que abans que acabi l'any fem realitat la seva aprovació definitiva en aquest Parlament.

No podem permetre que hi hagi tants milers de persones esperant tant de temps per accedir a ajuts de dependència. No ho podem permetre i no ho permetrem. Hem de millorar molt l'eficàcia per obtenir la dependència. Els anuncio que el Govern ens comprometem a reduir a la meitat els temps de resolució de la valoració de la discapacitat i la dependència. Per a aconseguir-ho, les conselleries de Salut i de Drets Socials i Inclusió posen en marxa una prova pilot que ens permetrà millorar a partir de l'any vinent. Gradualment –gradualment. (*Aplaudiments.*) Gràcies a equips multidisciplinaris, a la modernització de processos i a la simplificació de tràmits, les persones ho tindran més fàcil i obtindran una resposta més ràpida.

Senyores i senyors diputats, ho assenyalava al principi: l'envelliment és un repte, però, per damunt de tot, una oportunitat. Volem garantir que la nostra gent gran dugui una vida activa, digna, participativa i el més autònoma possible. En això, l'atenció domiciliària integrada és un exemple diàfan de millora del que acabo d'explicar. Ja estem fent diferents experiències en diferents comarques en aquest sentit. Malauradament, però, hi ha persones que no poden romandre a casa seva i necessiten que els proporcionem un entorn nou.

Després de més d'una dècada sense crear nous equipaments residencials amb fons propis, els puc anunciar que el Govern de Catalunya iniciarà aquest mandat la construcció de vuit noves residències públiques. Les construirem a la Seu d'Urgell, a Manresa, a Santa Coloma de Gramenet, Sant Boi de Llobregat, Reus, Viladecans i dos a Barcelona, amb prop d'un miler de noves places. A la creació d'aquests nous equipaments..., el Govern està compromès a crear un total de sis mil places concertades per a gent gran i persones amb discapacitat, de les quals dues mil, una tercera part, ja estan concertades durant el nostre primer any de govern. A més de les noves construccions, durant aquest mandat iniciarem la remodelació de diverses residències públiques de la Generalitat que permetran millorar la qualitat de servei.

Així doncs, equipaments, pacients, professionals i també estudiants, perquè necessitem més metges a Catalunya i necessitem que els nostres joves que volen dedicar-s'hi puguin estudiar a les universitats catalanes. Per això també us anuncio que augmentarem un 50 per cent les places per cursar Medicina a Catalunya d'aquí a l'any 2031. De les actuals 1.333 places –1.330, números rodons– a dues mil places. Ho farem progressivament cada nou curs. Augmentarem i distribuïrem, o intentarem distribuir millor, les places de Medicina a Girona, a Lleida, a Tarragona i a les Terres de l'Ebre, i farem un mapeig de necessitats de professionals sanitaris i coordinació amb Salut per millorar sortides professionals.

Vull referir-me també, arran de parlar de salut, als esports, a parlar d'esports. Hem iniciat la tramitació d'una nova llei de l'esport i l'activitat física a Catalunya per dotar l'esport del segle XXI amb una llei del segle XXI. Alhora, la Generalitat impulsarem una transformació esportiva integral amb una inversió de 120 milions d'euros per equipaments fins a l'any 2029, un programa pioner en salut pública i una aposta

per la formació i la governança col·laborativa. L'esport és una de les millors prevencions per mantenir la salut.

Senyores i senyors diputats, recuperar institucionalitat, reformar l'Administració, atendre urgències, aigua i energia, revertir mancances en rodalies. Prioritats: habitatge, seguretat i prosperitat compartida, necessitats de les famílies i, en setè lloc, protegir el país dels efectes del canvi climàtic. És aquest, com he assenyalat a l'inici, un dels majors reptes que afronta la humanitat –no Catalunya, la humanitat–, amb un impacte local que està transformant els nostres paisatges, els nostres negocis, les nostres llars i les nostres vides.

Davant la magnitud del repte, tenim la responsabilitat com a servidors públics de no caure en els retrets fàcils entre administracions o en la simple recerca de culpables. En tenim exemples ben recents que ens mostren que la ciutadania no espera això de nosaltres. La situació exigeix un diagnòstic precís i serè, que no ràpid, fonamentat en dades, en allò que ens diu la ciència, en el coneixement del territori. Som rigorosos i plantejem una gestió integral que adapti i prepari Catalunya per a aquest nou paradigma. Hem de tenir cura del paisatge natural i també del paisatge humà: del territori i de les persones que hi viuen i s'hi guanyen la vida.

Abans ja he explicat com estem preparant el país per a futurs episodis de sequera. Vull centrar-me ara en els nostres boscos i la prevenció d'incendis. Hem entrat, senyores i senyors diputats, en una nova era d'incendis. Els propis bombers que han actuat a primera línia de foc m'explicaven que som ara davant d'incendis de magnituds inèdites. Necessitem a Catalunya una nova estratègia forestal. Per coordinar-la hem creat el comitè de seguiment, un comitè de seguiment específic, del qual en vam fer la primera reunió el passat 30 de setembre. Les mesures que hem engegat s'estructuren en tres àmbits.

Primer, emergències. Hem activat una línia de finançament, a través de l'Institut Català de Finances, de 50 milions d'euros per a situacions d'emergència i es reservaran 10 milions d'euros del fons de contingència del 2025. Des de principis de setembre ja estem procedint a la restauració de les zones afectades i protegint els sòls contra l'erosió.

Segona línia d'actuació: prevenció. Hem obert una línia d'ajuts immediata de 2 milions d'euros perquè els 271 municipis pendents tinguin un pla de prevenció d'incendis abans de l'estiu; 271 municipis han de tenir pla de prevenció d'incendis abans del proper estiu. Tenen el suport econòmic de la Generalitat i també tècnic, per descomptat. Incrementem fins a 75 milions d'euros –15 milions d'euros anuals fins a l'any 2030– els ajuts per fer les franges de protecció d'urbanitzacions, nuclis i instal·lacions per protegir quinze mil hectàrees en cinc anys. Aquesta és la principal prioritat en aquesta matèria, senyores i senyors diputats. No pot ser que no hi hagi franges de protecció. I al territori hi ha bastants nuclis residencials que no tenen franges de protecció. El Govern hi destinarà recursos econòmics per ajudar a fer-les, però altres administracions s'hi han també d'implicar i estic segur que així ho faran.

I en tercer lloc, el Govern impulsarà la creació de deu grans eixos de confinament estratègics de protecció per evitar que els megaincendis saltin d'un massís a un altre. Deu eixos de confinament, grans eixos de confinament. Compartimentem Catalunya en deu grans eixos de confinament per evitar que d'un massís el foc salti a un altre massís. Seguint, naturalment, les recomanacions dels tècnics. El nombre total de terreny afectat per aquesta mesura no és baix, és de 187.000 hectàrees, de les quals quaranta-set per cent són de terreny agrícola i cinquanta-tres per cent de terreny forestal.

I, finalment, hem reforçat també en aquest àmbit de la prevenció, el Grup Especial de Prevenció d'Incendis Forestals, amb noves unitats, més mesos de contractació i millors mitjans materials. M'ho han sentit dir i ho torno a repetir: Catalunya té molt bosc, un seixanta-cinc per cent del territori de Catalunya és bosc i cada any creix. O actuem amb determinació o no hi serem a temps. La prevenció és fonamental.

Franges de protecció, eixos de confinament estratègics que s'han de fer en els propers anys. No es poden fer en un any, també els hi dic; s'ha de fer progressivament, però ho farem progressivament.

Finalment, adaptar-nos. Emergències, prevenció i adaptació. Millorarem les infraestructures viàries rurals i aprovarem el pla general de política forestal 2026-2036. Millorarem les vies rurals per facilitar la gestió i l'accés als equips d'extinció als boscos i impulsarem la recuperació d'espais oberts amb ramaderia extensiva i projectes de transhumància.

Aquest estiu, el conjunt de la societat catalana ha pres consciència del valor humà i professional dels nostres serveis d'emergència. Avui us puc anunciar una nova aposta del Govern per reforçar el Cos de Bombers de Catalunya. Els propers quatre anys augmentarem el nombre de bombers professionals del país en un..., gairebé un trenta-set per cent, fins a arribar als quatre mil. I també incrementarem en els propers quatre anys el Cos de Bombers Voluntaris gairebé un trenta per cent fins a arribar als dos mil. Quatre mil bombers professionals, dos mil bombers voluntaris. Això marca la diferència. Ho hem vist amb els cossos d'extinció d'incendis d'altres comunitats autònomes, que no tenien cossos de bombers professionalitzats com tenim a Catalunya. També adquirirem cinc mitjans aeris propis per al Cos de Bombers: tres helicòpters i dos avions de vigilància. A Catalunya tenim uns cossos d'emergència i de seguretat i de prevenció que són, senyores i senyors diputats, un autèntic orgull de país.

En vuitè lloc, reforçar la llengua, la cultura i l'escola. Un orgull de país, com ho són també la nostra llengua, la nostra cultura i la nostra escola, que cal continuar enfortint. Començo per l'educació. Siguem clars: venim d'anys en què els resultats educatius no han estat a l'alçada de les capacitats que té Catalunya. Estic convençut, però, que al final d'aquest curs començarem a veure millores en aquest aspecte. Seran graduals, no immediates, però les començarem a veure.

Aquest curs hem posat més professors. És la demanda que ens trobem quan visitem o que em trobo quan visito escoles: més professors, més recursos. Les coses importants, senyores i senyors diputats, no es canvien ni en un dia ni en un curs, però entre tots i totes situarem el nivell educatiu a l'alçada del que Catalunya és capaç i ha demostrat històricament.

L'educació és un dels pilars competencials del nostre autogovern i aquest curs protegiré i reforçarem el sistema educatiu català, el nostre model d'escola, centrats a crear les millors condicions a les aules perquè mestres i alumnes rendixin al màxim.

Vull tenir aquí unes paraules de reconeixement als professionals de la docència. He visitat diferents escoles. No és senzill, té la seva complexitat, els ho asseguro, dirigir escoles, a vegades amb més de mil alumnes i amb un cost docent de dos-centes persones en situacions molt diverses, i he copsat un altíssim nivell de professionalitat i d'implicació dels professionals de la docència a Catalunya. Hi ha casos d'excel·lència que també vull posar en relleu i reconèixer. Hi ha casos de millora, que s'han de fer.

I vull també reconèixer el paper, naturalment, de l'escola pública, que és l'eix de la nostra política educativa, però també de l'escola concertada, que fa un servei públic. També fa un servei públic i ho vull reconèixer. I vull, ho he dit al principi també, posar l'accent en el que crec que també molts, sinó tots, hi estem d'acord, és un dels eixos de present i de futur per Catalunya, que és la formació professional. Hem fet un esforç important en aquest àmbit. Cal seguir-hi treballant i hi seguirem treballant des del departament.

Llengua. Hem de tenir cura del català cada dia i en el nostre dia a dia. El català necessita moltes coses per afrontar els immensos reptes que implica un món amb una preocupant tendència uniformadora, i les estem fent. El pacte nacional per la llengua ha estat una de les fites –crec– més rellevants que hem aconseguit. Crec que era necessari i està obert a tothom que s'hi vulgui sumar.

El català, senyores i senyors diputats, és cosa de tots i de totes, fins i tot d'aquells que no volen entendre la nostra diversitat lingüística, que no entenen que el català suma i ens enriqueix, i que el català és un dels elements de cohesió més potents que tenim. Fins i tot d'aquests, també és el català. (*Aplaudiments.*)

La llengua catalana necessita recursos i els estem mobilitzant. Per això, enguany comptem amb més de quaranta mil places de cursos de català. Però, sobretot, el català també necessita una visió realista però optimista de futur, per sumar nous parlants, per integrar la gent que ve a Catalunya i que se sumi a la llengua. I el català necessita un reconeixement oficial i un estatus oficial a Europa. I el Govern també està compromès en això i hi treballa i hi seguirà treballant. Ja us dic que tinc el convenciment que això acabarà passant i acabarà succeint.

En l'àmbit de la cultura, els he de dir que el mateix optimisme que du els nostres artistes a crear i el públic a gaudir de la cultura amb unes xifres excel·lents contagia el Govern. La quaranta-tresena edició de la Setmana del Llibre en Català ha assolit xifres rècord, tant d'assistència com de vendes –crec que el nou emplaçament hi ha ajudat–: 120.000 persones, un vint per cent més que el 2024, i entre un dotze i un quinze per cent més de vendes que l'any 2024. Són bones xifres, que cal millorar, però són bones xifres.

L'escena teatral continua en un bon moment en superar els 3 milions d'espectadors per segon any consecutiu. El cinema català continua triomfant a les sales i als festivals internacionals- L'artista de Sabadell Fina Miralles va rebre ahir el Premi Nacional d'Arts Plàstiques del Ministeri de Cultura.

Barcelona ha aollit Mondiacult, on hem refermat el compromís compartit amb més de cent cinquanta països per defensar la llibertat d'expressió, la llibertat de pensament i la llibertat de creació. Que important que és la cultura en els moments que estem vivint en aquest moment al món! Que important que és la cultura. I, per cert, amb el català com a llengua oficial en un certamen que ha reunit gairebé cent setanta països integrants de la UNESCO. (*Aplaudiments.*)

Però la cultura ha de ser més encara, ha d'esdevenir un veritable motor de transformació, de prosperitat i de convivència. La llei de drets culturals suposarà un canvi absolut perquè posarà el ciutadà al centre de les polítiques públiques. La llei recull que la Generalitat haurà de destinar no menys del dos per cent del pressupost no financer i no finalista a cultura i a drets socials. Anem camí d'aconseguir-ho; camí que es va iniciar en el passat mandat.

Diputats i diputades, senyors diputats i senyores diputades, els convido a entrar a qualsevol biblioteca pública i veuran què significa la cohesió. La xarxa de biblioteques és un tresor silenciós de tot el país. Per això impulsarem un nou pla d'inversió de 40 milions d'euros per a la seva millora.

I un exemple del paper tractor de la cultura és el Catalunya Media City, a Sant Adrià del Besòs, un projecte estratègic de país per liderar el sector audiovisual a Europa. El segell català ha de ser present a qualsevol pantalla, plataforma o finestra digital del món, amb continguts de qualitat que reflecteixin la creativitat i la capacitat del país.

I en novè lloc... He parlat de recuperar la institucionalitat, de reformar l'Administració, d'atendre les urgències en matèria d'aigua i energia, de recuperar mancances en rodalies, de centrar-nos en habitatge, seguretat i prosperitat compartida, d'atendre les necessitats de les famílies i les persones –sempre al centre–, de protegir el país del canvi climàtic, de reforçar la llengua, la cultura i l'escola, i vull ara acabar el novè eix fent referència a governar Catalunya amb els ajuntaments per garantir-ne la cohesió. Un compromís que vaig assumir d'ençà del primer dia: governar Catalunya amb els ajuntaments.

És aquí on vull fer una menció explícita del paper que tenen els ajuntaments, les diputacions i els consells comarcals de Catalunya, i també tots els regidors i regidores i, per descomptat, tots els alcaldes i alcaldesses de tots els partits polítics –de

tots els partits polítics—, de tots, siguin del partit polític que siguin. M'ho han sentit repetir moltes vegades: Catalunya no es pot governar d'esquena als ajuntaments ni tampoc al marge dels ajuntaments. Som un govern convençudament i profundament municipalista. Això no vol dir dir als ajuntaments què han de fer; vol dir respectar el seu àmbit competencial i col·laborar de tu a tu amb tots ells.

Vull fer també un reconeixement a la importància institucional de l'autogovern de l'Aran i del seu Conselh Generau, que reconeix les singularitats d'aquest territori dins de Catalunya. I també vull reiterar el nostre compromís en seguir treballant pel desenvolupament del seu autogovern, el seu reconeixement institucional amb un nou acord de finançament i la protecció de la llengua aranesa.

La veritable ambició d'un país és dur la màxima dignitat i la màxima qualitat de vida als 947 municipis que té Catalunya. És per això que hem posat en marxa una nova política de suport als ajuntaments. Hem doblat els diners del PUOSC, del pla únic d'obres i serveis de Catalunya, de 250 a 500 milions d'euros. Hem obert una línia d'ajuts de 9 milions d'euros per a municipis petits i un fons extraordinari de cooperació local. I ha estat voluntat del Govern que la primera llei impulsada fos la de l'estatut de municipis rurals. Un dels dies de què crec que tots els diputats i diputades d'aquesta cambra ens podem sentir més orgullosos fou el dia en què en aquest Parlament vam assolir un consens majoritari, molt majoritari, per aprovar l'estatut dels municipis rurals. Per cert, diferents comunitats autònomes s'han interessat per aquesta iniciativa legislativa del Govern de Catalunya.

Senyores i senyors diputats, he començat el meu discurs esbossant un món en canvi. Aquest darrer any, Catalunya, és clar, també ha canviat. Ha canviat, des del meu punt de vista, a millor. Avui, Catalunya crec que està més preparada que fa un any; més capacitada, més dinàmica i més centrada per afrontar amb confiança el present i el futur. Catalunya està més cohesionada, més unida i més previnguda per no deixar-se entabanar pels qui pretenen posar en risc la nostra convivència.

Senyores i senyors diputats, vull ser clar amb això: la immigració ens fa ser un país millor. Des del punt de vista social, humà, cultural i econòmic, la immigració ens enriqueix. A Catalunya ho tenim molt clar, i no caurem ni en la temptació dels discursos malintencionats que culpen la immigració de tots els mals ni tampoc farem el joc a la pretensió d'alguns de distingir entre immigració bona o dolenta segons el color de la pell o del país de procedència. *(Aplaudiments.)*

Paco Candel, de qui enguany també celebrem el centenari, ens ho va dir amb la seva senzillesa però contundent claredat: «Això no va, com pretenen alguns, de diferenciar entre catalans i no catalans, la diferència és entre els qui tenen i els qui no tenen.» I el Govern de Catalunya està absolutament compromès amb la plena igualtat d'oportunitats de tots els catalans i catalanes. Hem d'entendre, és clar, les preocupacions entre la ciutadania quan canvia el paisatge humà del seu barri, preocupacions a les que tenim l'obligació de donar resposta. Però no permetrem que ningú s'aprofiti de les necessitats de les famílies per trencar la convivència i enfrontar-nos entre nosaltres per pur interès electoral i no resoldre res. No permetrem que els discursos d'odi arrelin a Catalunya.

La resposta de Catalunya, senyores i senyors diputats, serà exemplar: en una mà, els nostres valors, les nostres conviccions, i, en l'altra mà, la millor política pública transformadora, la llei de barris. L'auditori Eduard Toldrà, de Vilanova i la Geltrú, on la vam presentar, ple d'alcaldes i alcaldesses, em va refermar en el meu convenciment. Desmuntarem un a un els discursos d'odi que l'onada reaccionària pretén estendre per Catalunya i durem la dignitat a tots els barris del país: 1.000 milions d'inversió directa de la Generalitat i 600 milions per part dels ajuntaments, és a dir, augmentem un 42,5 per cent els recursos. Recursos que traduirem en intervencions urbanes, en equipaments, en serveis públics, però que van molt més enllà de la pedra: invertim en les persones, és a dir, és la millor inversió possible.

Quan Generalitat i ajuntaments sumem esforços i planifiquem plegats, les potencialitats de Catalunya es multipliquen exponencialment; multipliquem les oportunitats exponencialment dels catalans i les catalanes. Els qui practiquen una política deshumanitzada i mesquina han de saber que a Catalunya estan condemnats al fracàs, perquè la immensa majoria de catalans i catalanes els donarà l'esquena. En això, senyores i senyors diputats, ni un pas enrere, ni un sol dubte, ni una sola escletxa. (*Aplaudiments.*)

Senyores i senyors diputats, he intentat, en el decurs de la meva intervenció, dibuixar els eixos de l'actuació del Govern d'aquest darrer any i del proper. Sé que hi ha visions diferents a la cambra; aquesta és l'expressió de la pluralitat d'una societat madura com és la catalana. Respecto totes les visions que hi ha en aquesta cambra, només faltaria. Sé també que podem trobar punts de coincidència, punts d'entesa. De fet, el meu grup n'ha trobat dos de molt rellevants, amb Esquerra Republicana de Catalunya i amb els Comuns, dos acords que van fer possible l'inici d'aquesta legislatura amb la investidura del qui els està enraonant. Reitero avui, en aquest segon debat d'orientació de política general, de forma solemne, el meu compromís davant de totes i tots vostès de complir íntegrament aquests acords d'investidura.

Senyores i senyors diputats, tota acció de govern necessita recursos per ser desplegada, és a dir, un pressupost. El Govern està treballant en la seva confecció amb l'horitzó de dotar Catalunya, al més aviat possible, d'una llei de pressupostos. Sols no la podem fer; caldrà consensuar-la, i també treballarem, quan arribi el moment, en això. La meua prioritat com a president és tenir uns bons pressupostos al més aviat possible, per aquest ordre: bons pressupostos i al més aviat possible. Compto..., m'agradaria comptar amb la col·laboració de tota la cambra. Crec –ho dic amb modestia– que tinc certa legitimitat per demanar-ho, en atenció al capteniment tant del meu grup com de mi mateix en exercicis anteriors.

Estretament relacionat amb el debat pressupostari hi ha el debat sobre el finançament singular de Catalunya. Senyores i senyors diputats, és un compromís troncal del meu Govern. No és senzill, és complex. El Govern ja ha assolit algunes fites en aquest àmbit, i estem treballant amb intensitat per completar-ho. Farem, quan tinguem enllestits els treballs, la nostra proposta concreta. Els anuncio que la farem des de la serenor, sense anar contra ningú. A alguns els semblarà poc, i en voldran més; a d'altres els semblarà massa, i en voldran menys. Escoltarem a tothom. També us dic que valorarem totes les propostes pel contingut del que es proposi i també –m'ho han de permetre– pel capteniment dels que les formulen, en atenció al seu comportament els darrers anys i a les seves fites i als seus assoliments els darrers anys, sempre des del *fair play* parlamentari. Espero en ambdues qüestions –pressupostos i finançament singular– la màxima altura de mires de tothom i que sapiguem entre tots anteposar l'interès de Catalunya. Senyores i senyors diputats, no m'agrada eternitzar els debats, però sé tenir paciència per assolir bons acords. Ho repeteixo, no m'agrada eternitzar debats, però sé tenir paciència per assolir bons acords.

Acabo ja. Aquesta és l'actitud que ha guiat la manera de fer, de governar, del Govern de Catalunya; una actitud que crec que és també la que el conjunt del país ha entès i necessita: preocupar-nos menys del que passarà o del que fan els altres i preocupar-nos més del que hem de fer nosaltres, en aquest cas, com a Govern de Catalunya. Enfortir els fonaments del nostre model de país –institucions, autogovern, llengua i cultura, convivència, serveis públics, infraestructura i economia– per reafirmar els nostres valors, perquè un país sense valors no té futur –i això val per a Catalunya, per a Espanya i per a Europa–, per defensar els nostres interessos sense necessitat d'anar contra ningú.

Senyores i senyors diputats, la Maria Assumpció Català tenia un convenciment: dedicar la seva vida a mirar el cel, descobrir els secrets dels astres. Ho va aconseguir malgrat totes les dificultats i va obrir portes a les generacions posteriors. Avui, el món és un altre i les dificultats són diferents, però compartim el mateix conven-

ciment que la Maria Assumpció Català. Avui, Catalunya és un espai d'esperança i també un espai de certes, certes per a la ciutadania. Avui, els catalans i catalanes saben que les seves preocupacions són la principal ocupació del Govern de Catalunya. Tenim les prioritats clares i el rumb definit: habitatge, seguretat i convivència i prosperitat compartida.

Certes per al teixit productiu i empresarial? Deixin-me posar també de manifest un cas; crec que és significatiu i demostratiu, i és un èxit de tots, no meu, de tots. El 7 d'octubre, com avui, però de l'any 17, algunes entitats –Fundació «la Caixa», Criteria, CaixaBank– abandonaven Catalunya per traslladar la seva seu a altres llocs. Avui, han retornat la seva seu a Catalunya, com també ho han fet empreses tan importants per al país com Molins, Banc Sabadell o Laboratoris Ordesa, fins a un total de set-centes.

I certa a Europa. Saben les institucions europees que poden comptar amb Catalunya, perquè Europa és avui la nostra causa, el nostre espai i representa els nostres valors.

Senyores diputades i senyors diputats, ciutadans de Catalunya, aquest president i aquest Govern tenim un mandat a complir que complirem, uns acords que honorem. Sabem el que Catalunya necessita i sabem el que reclamen els catalans i les catalanes. Tenim les prioritats clares i hem fixat un rumb. Catalunya ha escrit el seu futur amb els accents diversos, amb la dignitat i l'esforç compartit de generacions de treballadors i treballadores d'arreu, amb l'ambició i la imaginació de tots i de totes. Aquesta Catalunya és la Catalunya que està en marxa.

Moltes gràcies a totes i a tots.

(Aplaudiments perllongats.)

El president

Gràcies, senyor president.

Suspenem la sessió, que reprendrem demà a dos quarts de deu del matí.

La sessió se suspèn a les sis de la tarda i deu minuts.